

مۇھەممەت ئىمىن

شۈرپىشانە عاشىق

مىللەتلەر نەشرىياتى
بېيجىڭ

مۇھەممەت ئىمىن

شۈرپىستان غالىبىتى

(شېئىر - داستانلار)

مىللەتلەر نەشرىياتى
بېيجىڭ

نەشرىياتتىن

مۇھەممەت ئىمىن 1946 - يىلى 6 - ئاينىڭ 30 - كۈنى قەشقەر يېڭىشەھەر ناھىيىسىنىڭ ئارال يېزىسىدا دېھقان ئائىلىسىدە دۇنياغا كەلدى. ئۇنىڭ دادىسى ئىمىرەل ئاخۇن ئۇ. زۇن قىش ئاخشاملىرى ئوغلى مۇھەممەت ئىمىنگە ئاجايىپ قىزىق چۆچەك، مەسەل، تېپىشماق، جەڭنامىلەرنى ئېيتىپ بېرىپ، تۇنجى ئۇستاز سۈپىتىدە يازغۇچىنىڭ ئەدەبىياتقا بولغان ھەۋىسىنى ئويغاتتى.

مۇھەممەت ئىمىن 1954 - يىلىدىن 1958 - يىلىغىچە ئارال باشلانغۇچ مەكتىپىدە، 1958 - يىلىدىن 1960 - يىلىغىچە ياپچان تولۇقسىز ئوتتۇرا مەكتىپىدە، 1960 - يىلىدىن 1963 - يىلىغىچە قەشقەر يېڭىشەھەر 1 - ئوتتۇرا مەكتىپىنىڭ تولۇق ئوتتۇرا سىنىپىدا، 1963 - يىلىدىن 1965 - يىلىغىچە مەركىزىي مىللەتلەر ئىنستىتۇتىدا، 1965 - يىلىدىن 1970 - يىلىغىچە بېيجىڭ پېداگوگىكا ئۇنىۋېرسىتېتىنىڭ

تىل - ئەدەبىيات فاكولتېتىدا ئوقۇدى. ئوقۇش پۈتتۈرگەندە.
دىن كېيىن، 1975 - يىلىغىچە شىنجاڭ ئۇيغۇر ئاپتونوم
رايونلۇق جامائەت خەۋپسىزلىكى نازارىتىدە، 1975 - يىلى.
دىن 1990 - يىلىغىچە مەركىزىي خەلق رادىئو ئىستانسىسى.
نىڭ ئۇيغۇر بۆلۈمىدە، 1990 - يىلىدىن 2000 - يىلىغىچە
مىللەتلەر نەشرىياتىنىڭ ئۇيغۇر تەھرىر بۆلۈمىدە ئىشلىدى.
2000 - يىلى مەملىكەتلىك خەلق قۇرۇلتىيىغا يۆتكەلگەندىن
بۇيان كاتىپ بولۇپ ئىشلەپ كەلمەكتە.

مۇھەممەت ئىمىننىڭ ئىجادىي پائالىيىتى شېئىر يېزىش بىلەن
باشلاندى. 1963 - يىلى «شىنجاڭ گېزىتى» دە «بەختە
لىك بىر كۈن» ناملىق تۇنجى شېئىرى ئېلان قىلىنغاندىن
باشلاپ، 1966 - يىلىغىچە بولغان ئارىلىقتا خېلى كۆپ شېئىر
ئىشلىرى ھەرقايسى گېزىت - ژۇرناللاردا ئېلان قىلىندى.

مۇھەممەت ئىمىن «مەدەنىيەت زور ئىنقىلابى» يىللىرىدا
ئاساسەن قولغا قەلەم ئالمايدى. جۇت قىشنى قوغلىغان ئىللىق
باھار شامىلى شائىرنىڭ قەلبىدە قايتىدىن ئىجادىيەت قىزغىنى.
لىقىنى ئۇرغۇتتى. 20 - ئەسىرنىڭ 70 - يىللىرىنىڭ ئاخىرىدا
شائىر يېڭى دەۋرگە بولغان چەكسىز قىزغىن مۇھەببىتى
بىلەن قولغا قايتىدىن قەلەم ئېلىپ، «ئاسلان ئويغاندى»،

«مۇھەببەت ناخشىلىرى»، «پەسىل لىرىكىلىرى»
كالا غۇنچىلار»، «جاسارەتلىك قوشكىزەك»، «باغۋەن»
سىڭلىمغا»، «ئۇل تاش بىلەن كاھىش» قاتارلىق شېئىر،
داستان، بالادا، سېكىل ۋە مەسەللەرنى يازدى.

مۇھەممەت ئىمىن 1982 - يىلىغىچە ئاساسەن شېئىر ئى-
جادىيىتى بىلەن، 1982 - يىلىدىن كېيىن ئاساسەن مەسەل،
ھېكايە، پوۋېست ئىجادىيىتى بىلەن شۇغۇللاندى. شۇنىڭدىن
بۇيان مىللەتلەر نەشرىياتى، شىنجاڭ خەلق نەشرىياتى، شىن-
جاڭ ياشلار - ئۆسمۈرلەر نەشرىياتى ۋە قەشقەر ئۇيغۇر
نەشرىياتىدا ئۇنىڭ «رەيھان بەرگىدە شەبنەم»، «قارىغاي
بىلەن تىيىن»، «ئۇچۇپ كەتكەن دۆلەت قۇشى»، «داغدا
قالغان قىز»، «ئىككى يۈزلۈك ئادەم»، «قورقۇنچىلۇق ئا-
پەت»، «غەپلەت باسقان گۇگۇم»، «ئالتۇن گىرۋەكلىك
ھاڭ»، «ئالۋاستىغا تەگكەن ساھىبجامال»، «رەيھاننىڭ
سەرگۈزەشتىلىرى»، «ئۇمۇرتقىسىز ئەرۋاھ» (خەنزۇچە
تاللانغان ھېكايە - پوۋېستلار توپلىمى) قاتارلىق شېئىر،
مەسەل ۋە ھېكايە - پوۋېست توپلاملىرى نەشر قىلىندى.

شائىر ۋە يازغۇچى مۇھەممەت ئىمىننىڭ «بىر جۈپ لاي
قورچاق» ناملىق مەسەلى 1987 - يىلى ئاپتونوم رايون بو-

يىچە ئۆتكۈزۈلگەن 2 - قېتىملىق مۇنەۋۋەر بالىلار ئەدەبىيەت -
 ياتى ئەسەرلىرىنى باھالاش پائالىيىتىدە 2 - دەرىجىلىك مۇ -
 كاپاتقا؛ «رەيھاننىڭ سەرگۈزەشتىلىرى» ناملىق ھېكايىسى
 1989 - يىلى ئاپتونوم رايون بويىچە ئۆتكۈزۈلگەن يېڭى
 دەۋردىكى مۇنەۋۋەر ئەدەبىي ئەسەرلەرنى باھالاش پائالىيەت -
 تىدە 1 - دەرىجىلىك ھېكايە مۇكاپاتىغا؛ «ئاقۋەت» ناملىق
 ھېكايىسى 1991 - يىلى ئاپتونوم رايون بويىچە ئۆتكۈزۈل -
 گەن 3 - قېتىملىق مۇنەۋۋەر بالىلار ئەدەبىياتى ئەسەرلىرىنى
 باھالاش پائالىيىتىدە 2 - دەرىجىلىك مۇكاپاتىغا؛ «غەپلەت
 باسقان گۈگۈم» ناملىق ھېكايە - پوۋېستلار توپلىمى مەملى -
 كەتلىك 7 - نۆۋەتلىك ئاز سانلىق مىللەتلەرنىڭ مۇنەۋۋەر
 ئەدەبىي ئەسەرلىرىنى باھالاشتا «تۇلپار» مۇكاپاتىغا ئېرىش -
 تى. «توشقان نېمە ئۈچۈن ئۆلدى»، «ئەركىننىڭ چۈشى»
 قاتارلىق مەسەللىرى باشلانغۇچ مەكتەپنىڭ ئەدەبىيات دەرس -
 لىكىگە كىرگۈزۈلدى. «ئايىنۇرى»، «تورغاي»، «راست ۋە
 يالغان»، «قورقۇنچىلۇق ئاپەت»، «مەردلىك، جىنايەت ۋە
 مۇھەببەت»، «ئامەتچوڭ ھەققىدە رىۋايەت»، «ئومۇرتقى -
 سىز ئەرۋاھ»، «ئازاب» قاتارلىق ھېكايىلىرى خەنزۇچىغا
 تەرجىمە قىلىنىپ مەملىكەتلىك «مىللەتلەر ئەدەبىياتى» ژۇر -

نىلىدا ئېلان قىلىندى. مەھەممەت پولات قاتارلىق ئەدەبىي ئۆزبۇرچىلار ئۇنىڭ «رەيھان بەرگىدە شەبنەم» ناملىق شېئىرلار توپلىمى، «جاسارەتلىك قوشكېزەك» ناملىق داستانى، «قارىغاي بىلەن تىيىن» ناملىق مەسەللەر توپلىمى، «سۆيگۈ سىنىقى»، «رەيھاننىڭ سەرگۈزەشتىلىرى»، «مۇتەتەھەم باتۇر» ناملىق ھېكايىلىرى ۋە «داغدا قالغان قىز»، «ئىككى يۈزلۈك ئادەم»، «ۋىجداننىڭ نېمە دەيدۇ»، «ھال رەك چۈش» قاتارلىق پوۋېستلىرىغا خېلى يۇقىرى باھا بەردى. ئۇنىڭدىن باشقا، ئەدەبىي تەتقىقاتچى ئەكبەر قادىر «مۇھەممەت ئىمىن ئەسەرلىرى توغرىسىدا» ناملىق مەخسۇس تەتقىقات كىتابىنى يېزىپ، يازغۇچىنىڭ شېئىرىيەت، پروزا، مەسەل قاتارلىق ژانىرلاردا قولغا كەلتۈرگەن نەتىجىلىرىنى بىرقەدەر ئەتراپلىق تەھلىل قىلدى ۋە ئۇنىڭغا يۇقىرى باھا بەردى. شۇنىڭدەك، يازغۇچىنىڭ 40 نەچچە يىللىق ئىجادىيەت ھاياتىنى «قىزغىنلىق ھەم كۆپ تەرەپلىملىك ئىجاد قىلىش بىلەن ئۆتكەن ھايات» دەپ تەرىپلىدى.

مۇھەممەت ئىمىننىڭ بەدىئىي ئىقتىدارى ۋە تالانتى ئەدەبىي ئىجادىيەت جەھەتتىلا كۆرۈلۈپ قالماي، ئەدەبىي تەرجىمە جەھەتتىمۇ كۆرۈلىدۇ. ئۇ ئىلگىرى - ئاخىر بولۇپ،

«ئاسىما»، «ئوۋلاڭشەن تېغى»، «قوش بۇلاقتىكى ئاي شو-
 لىسى»، «فۇرۇيدانىڭ تەقدىرى»، «پوتېپر شېئىرلىرىدىن
 تاللانما»، «ياشا ھەم ئېسىڭدە ساقلا»، «فېڭ شۆفېڭ مە-
 سەللىرى»، «سەرگەردان بالا»، «دۇنيادىكى مەشھۇر چۆ-
 چەكلەر»، «خەزىنە گىرۋەكلىرى — دۇنيادىكى مەشھۇر شا-
 ئىرلارنىڭ شېئىرلىرىدىن تاللانما»، «پۇشكىن شېئىرىي چۆ-
 چەكلىرى»، «قىزىل تام ئىچىدىكى دەقىقىلەر» (باشقىلار بى-
 لەن بىللە)، «چەت ئەل يۇمۇرلىرى» قاتارلىق داستان، كىنو
 سېنارىيىسى، پوۋېست، رومانلارنى ھەمدە شېئىر، مەسەل ۋە
 يۇمۇر توپلاملىرىنى ئۇيغۇرچىغا تەرجىمە قىلدى. ئۇ تەرجىمە
 قىلغان بايرۇن، شېلېر، گېئورخ گېئىنى، پۇشكىن، پوتېپر قا-
 تارلىق دۇنياۋى مەشھۇر شائىرلارنىڭ شېئىرلىرى ئوقۇرمەن-
 لەرنىڭ ياخشى باھاسىغا ئېرىشتى. ئۇ تەرجىمە قىلغان داڭلىق
 چەت ئەل شائىرلىرىنىڭ تاللانغان شېئىرلىرى كىرگۈزۈلگەن
 «خەزىنە گىرۋەكلىرى» ناملىق توپلامغا ئوبزورچىلار «تىل
 ۋە تەرجىمە»، «ئىشچىلار ۋاقتى گېزىتى» دە مەخسۇس ئۆد-
 زور ئېلان قىلىپ، تەرجىمىگە يۇقىرى باھا بەردى. ئۇ تە-
 جىمە قىلىپ ئىشلىگەن «بېلىقچى بوۋاي بىلەن ئالتۇن بې-
 لىق»، «مارجان»، «ئەيش - ئىشرەت سورۇنىنىڭ يېڭى

نومۇرى»، «چاپان قىز»، «مدوزىنىڭ نېمە ئۈچۈن بۇغداي...»
 كى يوق» قاتارلىق رادىئو درامىلىرى مەركىزىي خەلق رادىئو
 ئۇستىنىسى ۋە شىنجاڭ خەلق رادىئو ئىستانسىلىرىدا كۆپ
 قېتىم ئاڭلىتىلدى ۋە ئاڭلىتىلماقتا. ئۇ يەنە «تيەنئەنمېن شې-
 ئىرلىرى» نى تەرجىمە قىلىشقا قاتناشتى. ئۇنىڭ «ياشلىقتىكى
 بىر غوۋغا» ناملىق تەرجىمە ھېكايىسى 1982 - يىلى ئاپتو-
 نوم رايون بويىچە ئۇيۇشتۇرۇلغان مۇنەۋۋەر تەرجىمە ئە-
 سەرلەرنى باھالاش پائالىيىتىدە 3 - دەرىجىلىك مۇكاپاتقا؛
 ئۇ تەرجىمە قىلىپ ئىشلىگەن «چاپان قىز» ناملىق رادىئو
 درامىسى مەملىكەتلىك ئاز سانلىق مىللەت رادىئو درامىلىرىنى
 باھالاش پائالىيىتىدە 1 - دەرىجىلىك مۇكاپاتقا؛ ئۇ تەرجىمە
 قىلغان «سېغىنىش» قاتارلىق ئۈچ پارچە شېئىر «تىل ۋە
 تەرجىمە» ژۇرنىلى ئۇيۇشتۇرغان تاڭ دەۋرىدىكى شېئىرلار-
 نى تەرجىمە قىلىش مۇسابىقىسىدە 1 - دەرىجىلىك مۇكاپاتقا
 ئېرىشتى.

ئوقۇرمەنلەرگە قىممەتلىك مەنىۋى مەھسۇلاتلىرىنى ئۆز-
 لۈكىسىز تەقدىم قىلىپ كېلىۋاتقان ئىقتىدارلىق شائىر، يازغۇ-
 چى ۋە ئەدەبىي تەرجىمان مۇھەممەت ئىمىنگە 1985 - يىلى
 كاندىدات ئالىي تەرجىمانلىق ئۇنۋانى، 1995 - يىلى ئالىي

مۇھەررىرلىك ئۇنۋانى بېرىلدى. ئۇ 1988 - يىلى جۇڭگو يازغۇچىلار جەمئىيىتىنىڭ ئەزالىقىغا ۋە جۇڭگو تەرجىمانلار جەمئىيىتىنىڭ ئەزالىقىغا قوبۇل قىلىندى. ئۇنىڭ تەرجىمىھالى ۋە ئىجادىي پائالىيىتى «تارىم»، «شىنجاڭ ياشلىرى»، «قەشقەر ئەدەبىياتى» ۋە «ئەدەبىي تەرجىمىلەر» ژۇرنىلىدا تەپسىلىي تونۇشتۇرۇلدى. ئۇ يەنە جۇڭگو يازغۇچىلار جەمئىيىتىنىڭ كۆرسىتىشى بىلەن «جۇڭگو ھازىرقى زامان داڭلىق ياش شەخسلەر قامۇسى»، «جۇڭگو ھازىرقى زامان ئەدەبىيات - سەنئەت ساھەسىدىكى مەشھۇر كىشىلەر»، «جۇڭگو يازغۇچىلىرى لۇغىتى»، «دۇنيادىكى مەشھۇر شەخسلەر» قاتارلىق مەملىكەتلىك ۋە خەلقئارالىق قامۇس - لۇغەتلەرگە كىرگۈزۈلدى.

مۇھەممەت ئىمىن كېيىنكى يىللاردا تۈرلۈك ئېقىملار توغرىسىدا بىرقەدەر چوڭقۇر ئىزدەندى، ئۆزىگە خاس ئىجادىيەت ئۇسلۇبى يارىتىش ھەققىدە كۆپرەك باش قاتۇردى. ئۇ ئەدەبىيات پېشۋالىرىنىڭ ئىجادىيەت ھەققىدىكى بايانلىرىنى ئەستايىدىل ئۆگىنىش ۋە مۇلاھىزە قىلىش ئارقىلىق تىرىشىپ ئۆزىگە خاس ئۇسلۇب يارىتىشنىڭ زۆرۈرلۈكىنى چوڭقۇر ھېس قىلدى. ئۇ، بۇ ھەقتە ئېنىق كۆز قاراش تۇرغۇزدى.

ھەمدە بۇ كۆز قارىشىنى كېيىنكى يىللاردا يازغان ئەسەر دە
دە روشەن ئىپادىلىدى. ئۆزىنىڭ پۈتۈن زېھنى كۈچىنى پايدىلىق
ئېقىملارنىڭ ئارتۇقچىلىقىنى مۇۋاپىق قوبۇل قىلىپ
ۋە قوشۇپ يۇغۇرۇپ، مەلۇم خاسلىققا ئىگە ئوبرازلارنى يار
رىتىشقا قارىتىپ، ئۆزگىچە پېرسوناژلار ئوبرازىنى ياراتتى.
مۇھەممەت ئىمىن تۇرمۇشنى چوڭقۇر كۆزىتىپ، ئاممىنىڭ
دەرد - ھالىنى چۈشىنىپ، ئۇلارنىڭ ئارزۇ - ئارمانلىرى،
مۇڭ - زارى ۋە يۈرەك ساداسىنى، ياشلار كۆڭۈل بۆلىدى.
خان غايە، ئەخلاق، خىزمەت، مۇھەببەت، ئائىلە قاتارلىق
جىددىي ئىجتىمائىي مەسىلىلەرنى جانلىق ئەكس ئەتتۈرۈش.
كە؛ جەمئىيەتنىڭ بەزى قاراڭغۇ تەرەپلىرىنىمۇ دادىللىق بىلەن
ئېچىپ تاشلاپ، كىشىلەرنى جاق تويغۇزغان ناتوغرا ئىس-
تىللارنى، چاكىنا، ناچار ئىللەتلەرنى، خۇنۇكلۇك، رەزىللىك-
لىرىنى چوڭقۇر پاش قىلىپ ۋە رەھىمسىز قامچىلاپ، ئۇنى
تۈرلۈك زانىرلار ۋە بىرقەدەر يۇقىرى بەدىئىي ۋاسىتىلەر
ئارقىلىق يورۇتۇپ بېرىشكە ئالاھىدە ئەھمىيەت بەرگەنلىكى
ئۈچۈن، ئۇنىڭ ئەسەرلىرى كەڭ ئوقۇرمەنلەرنىڭ، بولۇپمۇ
ئوتتۇرا ياش ۋە ياش ئوقۇرمەنلەرنىڭ قىزغىن ئالقىشىغا ئىگە.
رىشىپ كەلمەكتە.

1982 - يىلى نەشرىياتىمىز تالانتلىق شائىر ۋە يازغۇچى
 مۇھەممەت ئىمىننىڭ «رەيھان بەرگىدە شەبنەم» ناملىق
 تۇنجى شېئىرلار توپلىمىنى نەشر قىلغان ئىدى. قولىڭىزدىكى
 بۇ توپلامغا شائىرنىڭ كېيىنكى ۋاقتلاردا يازغان بىر قىسىم
 شېئىر، بالادا ۋە داستانلىرى تاللاپ كىرگۈزۈلدى. ئىشنىشە-
 مىزكى، كۈچلۈك مىللىي پۇراققا، چوڭقۇر پەلسەپىۋى پىكىر-
 گە ۋە جۇشقۇن شېئىرىي ھېسسىياتقا تويۇنغان بۇ رەڭدار
 مىسرالار كەڭ شېئىر خۇمار خەلقىمىزنىڭ قەلب ئېتىزىغا خۇد-
 دى كۆكلەم يامغۇرىغا ئوخشاش ئاستا - ئاستا سىڭىپ بار-
 غۇسى.

مۇندەرىجە

بىلىملىرىمىز

- 1 نادان خوراز (مەسەل)
- 3 باغ قىزى (مۇخەممەدس)
- 5 ئۈمىد يۇلتۇزلىرى (غەزەللىر)
- 14 ياشلىقنىڭ ئۆتكەندە دېمىگەن ئىست
- 15 مەنسەپجاننىڭ تەكلىپى (ساتىرا)
- 26 بېشىمنى قاققانلار كەتتىكىن قاين
- 27 پادىچىنىڭ ئارزۇسى
- 31 يۇلغۇن ۋە توغراق
- 33 جاڭگالدا سەھەر
- 36 يىڭناغۇچ
- 39 گۈگۈم مەنزىرىسى

- 41 پادىچى بىلەن پادا
- 42 باغلاقتىكى قوي
- 44 دېۋەڭ قومۇش
- 46 يېڭىسىدىن كونسى ياخشى
- 52 مەڭگۈلۈك زىددىيەت
- 53 ئوڭشالماس جاھان
- 54 نېمە دەپ يازاي؟
- 56 خېرىدارسىز قەبرە
- 57 قورچاق ۋە ئارتىس
- 59 يىلان بىلەن چاق
- 60 ئارزۇ ۋە قانۇنىيەت
- 62 تەكلىپ ۋە نەتىجە
- 71 ئەيىب ۋە نومۇس
- 74 كېلىشىم
- 75 چېچەكلىسۇن دىلىڭدا باھار
- 76 تەۋسىيە
- 77 مەنئەتسىز ئەسلىتىمە
- 78 شائىر دوستۇمغا
- 79 ئۆلمەس ئىشتىياق

- 80 غار ئىچىرە بىر دەريا ئاقىدۇ غەمكىن
- 82 بېشارەت
- 84 شاھزادە دەرياسى
- 91 بىر قىزنىڭ ھەسرەتى
- 92 چىگىش سوئال
- 93 يولۋاسنىڭ ئېلانى
- 94 پىلىنىڭ سوئالى
- 95 شىر يېشەلەيۋاتقان تۈگۈن
- 96 كەپتەرنىڭ ئادىتى
- 97 تاشپاقمۇ بىزار
- 98 كۈچۈكنىڭ ئېتىرازى
- 99 يىلاننىڭ ھەۋىسى
- 100 توشقاننىڭ خىيالى
- 101 كىرىپنىڭ پەلسەپىسى
- 102 چۈمۈلىنىڭ ئىزاھاتى
- 103 پەرۋاننىڭ باياناتى
- 104 تۆگىنىڭ ھەسرەتى
- 105 ئاغمىخانىنىڭ چارىسى
- 106 ھەسەل ھەرىسىنىڭ ئاگاھلاندۇرۇشى

- 107 ئارغماقنىڭ يۈرەك سۆزى
- 108 ئېشەكنىڭ ۋەسىيىتى
- 109 پاشىنىڭ مەنتىقىسى
- 110 ئىت ئېچىنار نېمىگە؟
- 111 خورازنىڭ تەمەنناسى
- 112 مېكىياننىڭ زارى
- 113 بۆرىنىڭ ۋەدىسى
- 114 كالىنىڭ نامى
- 115 قاغىنىڭ ئۆزىنى باھالىشى
- 116 مايىمۇن ئويۇننىڭ سىرى
- 117 چاشقاننىڭ ئىنساپى
- 118 ھۆيۈپنىڭ ئىقرار نامىسى
- 119 پالتىنىڭ شىكايىتى
- 120 سۈيۈرگىنىڭ دەردى
- 121 تۆگىقۇشنىڭ پەمى
- 122 چۈشنىڭ ئۆكتەملىكى
- 123 ئوغرى مۇشۇكنىڭ ئۇستاتلىقى
- 124 قۇشقاچ چۈشەنمەيدۇ
- 125 قەپەسنىڭ ئارزۇسى

- 126 ياستۇق خالار نېمىنى؟
- 127 قۇرغۇنىڭ جاھاندارچىلىقى
- 128 ياغاچنىڭ گۇناھى
- 129 تۈلكىنىڭ يېڭى تەقسىماتى
- 131 ئوت چاچار دىنوزاۋرنىڭ ماختىنىشى
- 133 رەڭنىڭ كۆز بويامچىلىقى
- 134 بىر دوستۇمغا جاۋاب
- 135 قايتىپ كەل ئامرىقىم، كۈتمەن سېنى
- 141 چېقىمچىغا
- 142 ئىككى يۈزلىمچىگە
- 143 بىر جانانغا
- 144 ئەسلىگە قايتىش
- 145 خوداغا ئىلتىجا
- 146 ھۆكۈم
- 148 كاج جاھان
- 149 تەتۈر پەلەك
- 150 سىگنال
- 151 بوۋاي چۈشەندى
- 152 گۇمان

- 155 چۆل قەسدىسى
- 159 نادامەت
- 162 مەن سېنى سۆيىمەن سۆيۈملۈك نىگار
- 165 شېرىن ئارزۇ
- 166 رەنجىمە، ئادەملەر ياشايدۇ شۇنداق
- 170 كۈتىدۇ مېنى سەھرادا بىر قىز
- 173 تەشۋىش
- 175 پىنھان سىر
- 176 كەمتەرىنىڭ كەمتەرلىكى (ساتىرا)
- 177 سەن ئۆلەيدىڭ، ئۆلەيسەن ئەبەد
- 187 شىلتىڭچىغا
- 189 قەلب دەرياسىدىن ئۇنچىلەر (چاتما شېئىر)
- 189 مۇقەددىمە
- 189 سەپەر خۇشاللىقى
- 191 قەدىمكى ئاستانە — شىئەن
- 193 يەنئەن
- 195 بېيجىڭ
- 200 دالىيەن
- 202 تىيەنجىن

203	خاتىمە
204	سېغىنىش كۈيلىرى
204	ئانا قەسدىسى
214	ئانا قەسدىسى
225	ئىنتىزارلىق
226	ئۆتۈق مۈشكۈل سىناقتىن (ناخشا تېكىستى)
228	ئۈجمە كۆڭۈل ئەمەسمەن، بىراق
229	شور پېشانە ئاشىق
230	شېرىن خىيال
231	ھەسرەت
232	ئۈمىدىسىز ئارزۇ
234	تاش يۈرەك يارغا
236	سەھرادا مۇھەببەت
239	قۇلۇلە تېرىدۇ بىر بالا غەمكىن
241	ئەپچىل تەدبىر

بالادا ۋە داستانلار

چۈش بېشارىتى (بالادا) 245

مۇھەببەت داستانى (داستان) 260

ئىبرەت (داستان) 264

شېئىرلار

نادان خوراز

(مەسەل)

سوقۇشىدۇ ئىككى خوراز ھۇرپىشىپ،
قانغا بوياپ بىر - بىرىنىڭ تاجىسىنى.
بازغىشىدۇ گاھى تېپىپ، گاھى چوقۇپ،
بەرمەك بولۇپ «رەقىبى» نىڭ جاجىسىنى.

تىللىشىدۇ كاركرىشىپ بويۇن سوزۇپ،
سوقۇشۇشقا قالمىغاندا كۈچ - مادارى.
يېغىرنى كېتەر بەزى كۈچىلىشىپ،
چۆكتۈرۈشكە كەملىك قىلماس ئىقتىدارى.

كۈپۈكلەشكەن تىنىم تاپماس ئېغىزىدىن،
تىل - ھاقارەت ئىس - تۇمانى چىقار پۇرقۇپ.
بۇلغىنىپ ساپ - سۈزۈك ھاۋا قىلار پەرياد،
قۇلىقىنى ئېتىپ مېكىيان قاچار قورقۇپ.

سۇرۇشتۇرسەڭ جەڭگە - جېدەل سەۋەبىنى
ئانچە ئېنىق دەپ بېرەلمەس ئۆزلىرىمۇ.
شۇ ئايانكى، تالىشىدۇ ئابروى - ئاتاق،
بىر - بىرىگە ياقماس ھەتتا سۆزلىرىمۇ.

بولدى بىزار قولۇم - قوشنا تاپماي ئارام،
تاپا - تەنە ئىگىسىنى تويغۇزدى جاق.
«قىلىقنىغا تويۇش!» دەپ ئۇ دەر غەزەپتە،
تۇتۇپ ئاۋۋال چار خورازنى، سۈردى پىچاق.

قارا خوراز غالىبلارچە قېقىپ قانات،
تەبرىكلىدى ھاياجاندا يەڭگىنىنى.
بىلمەمدىكىن نادان خوراز ئۆزىگىمۇ،
ئەمدى ئەجەل نۆۋىتىنىڭ كەلگىنىنى؟!

1981 - يىل 7 - ئاي، خوتەن.

باغ قىزى

(مۇخەممەد س)

تولدى شاخ سەرخىل مېۋىگە غەيرىتىڭىدىن باغ قىزى،
قاندى دىل مېۋىگە قوشقان شەرىپىتىڭىدىن باغ قىزى،
بولدى سەل ئىلھام، ھېسابسىز نېمىتىڭىدىن باغ قىزى،
ئېيتتى كۈي شائىر سۆيۈنگەچ ھىممىتىڭىدىن باغ قىزى،
تۈزدى شوخ مىسرائى قۇرغا ھېكمىتىڭىدىن باغ قىزى.

ئىدى بۇ تاشلارغا تولغان كەڭرى ساي بەش يىل بۇرۇن،
يەڭ تۇرۇپ كەلگەنچە سايىنىڭ قوينىدىن ئالدىڭ ئورۇن،
كەتمىدىڭ، مۈشكۈلنى يەڭدىڭ، قاچىسىمۇ بەزى ھۇرۇن،
شاننى يار قىلىدىڭ بولۇپ ھەر بەيگىدە تالماس قۇلۇن،
بۇندا بىر بوستان يارالدى خىسلىتىڭىدىن باغ قىزى.

نە ئىمىش بوستان، ئىرەمدۇر بارچە شاد يايىرايدىغان،
شىرنىسى بالدەك ئۈزۈمنى ياغ كەبى چاينايدىغان،
ساپ تەرىڭ چوغدەك چېچەكلەر بەرگىدە چاقىنايدىغان،
ھەر چېچەك ئىشىقىدا بۇلبۇل بەرق ئۇرۇپ سايرايدىغان،
قالدى توز ھەيرەتتە كۆركەم جەننىتىڭىدىن باغ قىزى.

پوستى چاك كەتكەن ئانارلار شۇنچە تەشنا قارشىپ
دەيدۇ: «ئۇز!» زۇمرەت يوپۇرماق ئارىسىدىن مارتىپ،
نامچىتىپ شەرىپەتنى ئەنجۈر شاخقا گۈلدەك يارىشىپ،
ئېگىلەر مەيىن شامالدا ياپرىقنى تارشىپ،
ئالدى ئەل تىللانى ھەربىر كۆچتىگىدىن باغ قىزى.

چاچسا زەر گىرۋەككە ئۇنچە شوخلىنىپ ئاققان ئېرىق،
شاۋقۇنى ئەيلەيدۇ ئىزھار مېھرىنى شۇنداق ئېنىق:
«قانچە يىل بولدۇق بۇرۇقتۇم زادى يوق ئەركىن تىنىق،
قولى گۈل ئاچقاندا ئاندىن ئالدى رەڭ رەيھان قېنىق...»
ئەل ئەمەس، كەۋسەر مۇ مەمنۇن خىزمىتىگىدىن باغ قىزى.

كىم ئاياغ باسسكى بۇندا كەتكۈسى كەلمەس پەقەت،
ھەر كۆچەت، ھەر گۈل، كېيىنەك مەيلىنى تارتار قەۋەت،
نەغمىسى شادلىق - بەختنىڭ دىلغا زوق، تەنگە مەدەت،
بەزمىسى قايناق ھاياتنىڭ قىزىغاي ئايەم سۈپەت،
ئايلىناي جەننەتكە بەرگەن زىننىتىگىدىن باغ قىزى.

ئاتىغاچ نۇرلۇق ۋەتەنگە مېھرى چوغ قەلبىگىنى سەن،
كۆزلىگەچ، ئۇنتۇپ ئۆزۈڭنى، بەختىيار خەلقىگىنى سەن،
چۆلىنى گۈل قىلىدۇ ئورۇنداپ ئاخىرى ئەھدىگىنى سەن،
كەلسىمۇ مۇشكۈل سىناقلار تىك تۇتۇپ قەددىگىنى سەن،
رازى ئەل ھۆرمەتتە سۇنغان سوۋغىتىگىدىن باغ قىزى.

1981 - يىل 8 - ئاي، قەشقەر.

ئۈمىد يۇلتۇزلىرى

(غەزەللەر)

1

قانائەت پاتىقى چوڭقۇر، قىيىن چىقماق يېتىپ قالساڭ،
«كامالەت» ياستۇقىنى قىرلاپ خۇدۇڭ بىلمەي يېتىپ قالساڭ.

بارار دولقۇن يېرىپ ئۆرلەپ بۈيۈك ئارزۇدا ھەمراھلىڭ،
كېلەمدۇ شان يەنە قولغا، يېرىم يولدا ھېرىپ قالساڭ.

ئېچىنغاي ئەل، بويۇن تولغاپ سۇنۇپلا تۇنجى جامىڭنى،
ئەمەل، شۆھرەت، پاراغەتكە تەمە بىرلە بېقىپ قالساڭ.

پەقەتلا شۇمىدى سەندىن ۋەتەننىڭ كۈتكىنى، ئويلان،
كۆرەرسەن كۆپ يۈكۈڭ شۇنچە، ئۈمىد ئىشكىن ئېچىپ قالساڭ.

سېنى باققان نى ئارماندا بېرىپ ۋەتەن - ئانا ئاق سۈت،
قىلالمايسەن ئادا پەرزىڭ مەگەر پىستان چىقىپ قالساڭ.

ئىرادەنى كامان ئەيلەپ، ساداقەتنى قىلىپ گاڭ ئۆت،
ھۇجۇمغا ئۆت، سېنىڭ قورغان، يۆلەك خەلقنىڭ قېرىپ قالساڭ.

مۇساپەك بەك ئۇزۇن، مۇشكۇل، ھېرىش - چارچاشنى يات قىلغن،
بۆسۈپ چاتقال نىشانغا يەت، ھودۇقماستىن ئېزىپ قالساڭ.

قانائەتنى يىراق قوغلاپ، شىجائەتتىن كەمەر باغلاپ،
تىرىش، ئىتتىل، ۋەتەنگە سۇن تېرىڭدىن دور تېپىپ قالساڭ.

ئالار پەخرى بىلەن تىلغا ئەبەد نامىڭنى ئەۋلادلار،
ئەگەر ئەجرىڭ بىلەن خەلقنىڭ يۈرىكىگە يېقىپ قالساڭ.

2

تەكەببۇر بولمىغىن ئەسلا، شەھەر - قەلئەنى ئالساڭمۇ،
سېلىپ لەرزىگە دۇنيانى زەپەر سازىنى چالساڭمۇ.

ئەمەس يول تۈز، غادايفانچە كۆزۈڭ كۆرەمس ئېگىز - پەسنى،
ئاتارسەن ئاخىرى موللاق گويا رۇستەم سانالساڭمۇ.

ئۆزۈڭنى قويمىغىن ئۈستۈن، ئۇلۇغ خەلقىم، شىپا مېھرى،
تاپارسەن چىن ھايات قايتا، كۇيىقايقا قامالساڭمۇ.

ئېسىل خىسلەت چاچار ئايتاپ، دېسەك: «ئاددىلا خىش قويدۇم...»،
ئىجاد، ئەجرىگە ئالتۇندىن تالاي ئوردىنى سالىساڭمۇ.

قاچار ئابروئي يىراق شۇنچە، ئۇنى قانچىكى قوغلاشساڭ،
كېلەر ئەلگە چاكار بولساڭ، تۆۋەن پەگادا قالساڭمۇ.

جامائەت ئەقلى زور ئوكيان، سېنىڭ تامچە نىھايەت، بىل،
يېگانە قاي ئىشنىڭ ئاققاي، رىيا چەكسەڭمۇ - تالساڭمۇ.

ئامال قىلساڭ بېشىڭ كۆككە يېتەر بەلكى، بىراق زىنھار
قۇياش تەپتى بېرەلمەيسەن بولۇپ زەر نۇر، تارالساڭمۇ.

خۇدۇڭ بىلمەي قۇياشمەن دەپ كېرىلسەڭ گەر خاقانلاردەك،
بولارسەن كۈل، كۆيۈپ ئاخىر، ئۇيۇل گاڭدىن يارالساڭمۇ.

شۇڭا ئاۋۋال ئۆزۈڭنى بىل، رولۇڭنى توغرا مۆلچەرلە،
ئۇيات، قىلساڭ تەمەننانى، بولۇپ بىر گۈل تاقالساڭمۇ.

كۆرەڭلىكتىن كېچىپ، ئەل دەپ ئۇلۇغ قاينامغا تاشلانساڭ،
تاپارسەن قەدىر - قىممەتنى پەقەت تامچە ئاتالساڭمۇ.

3

كۈنۈڭ ئۆتسە قېزىپ ئورا، كەچۈرمەيدۇ جاھان زادى،
كۆمۈلگەنلەر بوغۇپ گالدىن قويۇپ بەرمەس ئاسان زادى.

ئەزىز تۇپراق يارالمىشتۇر تېرىشقا دان، ئۈنۈشكە گۈل
بىراق قىلىدۇ ئۇنى سەن ھاڭ، ئېلىنماسقا خامان زادى.

قىلارسەن تەخ بوسۇغا، يول، ئېكىنزارغا يېپىق گوداڭ،
مەگەر كىمكى چۈشەر بولسا قىيىن چىقماق ئامان زادى.

ئاڭا يانداق قاداق تەخسەڭ، غادايفانغا قىلىپ تەزىم،
ئەمەل، نەپ دەپ يالايسەنكى دېمەي بەتبۇي تاپان زادى.

گۇناھسىز گەۋدىگە دەسسەپ ئېگىز بالداققا ئۆرلەيسەن،
بىراق توسماسمۇ ئەل قەھرى بولۇپ تىك تاغ - داۋان زادى؟!

ئۆتەر قانداق گېلىڭدىن كۆز يېشىنى مەي قىلىپ ئىچسەڭ،
ھارام ئاشتىن زەھەر ئەلا، قوشالماس جانغا جان زادى.

ئىناقسىزلىق، توپان ئىچرە روناق تاپقان قاچان خەلقىم،
تۇتۇشساق ئۆزئارا، قانداق يېمەي ياتقاي قاۋان زادى.

ئۇتۇدۇڭمۇ، بوۋاڭ سادىر ئادالەت جېڭىدە زاھىر
بولۇپ ئەلگە جېنىن تىككەن دېمەي تارتتىم زىيان زادى.

ئۇنىڭ ئەۋلادىسىن، بىلىسەڭ، ئۇيات نەپسىڭنىلا دېسەڭ،
كۆيۈپ پۈتكەنمۇ شۇ چوڭدا ئومۇس، ۋىجدان، ئىمان زادى.

سېنى كىممۇ دېگەي ئادەم، بولالمىساڭ ھاشاراتچە،
ئېزىپ قوۋمىنى چاقمايدۇ يىلان، ھەتتا چايان زادى.

بىراق سەن بىر ئۆزۈڭنى دەپ ئۇرارسەن مىڭغا نەشتەرنى،
شۇڭا ئۆلسەڭ زېمىن بەرمەس قەبرىلىككە ھاكان زادى.

كىمكى ئورنىنى قازسا چۈشەر ئاخىر ئۆزى تەھقىق،
ياغار ئەل نەپرەتنى تاشتەك ئۈستلەپ بى گۇمان زادى.

مۇبادا يانمىساڭ بالدۇر خۇيىڭدىن، توۋا - داد ئەيلەپ،
چۆكۈپ لەنەت دېڭىزىغا بولارسەن غەرق شۇئان زادى.

4

پەلەككە تەلپۈرۈپ باقما، خۇراپاتتىن ئىجادلىق يوق،
نادانلىق سۈيىدە ئاقما، ئىلىمىزىڭ گالڭ قاناتلىق يوق.

جاھالەت قاپلىسا ئەلنى، دېدۇق «ئاللا!» پۈكۈپ بەلنى،
بىراق قانچە ئەسىر ئۆتتى يەنە ھۆرلۈك - ئازادلىق يوق.

نېمە كەلدى ئىبادەتتىن؟! قۇتۇلدۇقمۇ ئاسارەتتىن؟
چېكىپ كەلدۇق ئازاب - كۈلپەت، ۋەتەندە ھېچ ئاۋاتلىق يوق»

سائادەت نۇرلىرى ئاخىر قىلىچىنىڭ بىسىدىن ھازىر
بولۇپ ئەلگە تارالغاندا دېدىك: «بۇنىسىز مۇرادلىق يوق...»

ئېچىلدى كۆك كەبى كۆڭلۈك، ماڭدى پەن كانىغا ئوغلۇك،
ئۇزاتتىك دەپ: «گۆھەر قازساڭ ئۆتەرسەن پەندىياتلىق يوق...»

يېتىلدى ئۇ بولۇپ ئالم، رىيازەتتىن يېمەي ۋايىم،
زېھنىدىن دۇر تۆكەر پەسلى بالا ياغدى، ھىماتلىق يوق.

بۇزۇقلار خارلىدى چەيلەپ، قارا چاپلاپ نوپۇزلۇق دەپ،
قازا تاپتى ئەلەم بىرلە يېڭى تۆھپە، ئىجادلىق يوق.

چۈشەنمەي قايىمۇقۇپ شۇ دەم، يەنە «ئاللا» دېدىك يەپ غەم،
بېرىپ نەۋرەڭنى مولامغا ئېزىپسەن، ئېھتىياتلىق يوق.

يىلاندەك چىرمىسا سەللە، ئاشار قانداقمۇ ئۇ پەللە،
ئۆتەر ئۆمرى قارا ھاڭىنىڭ ئىچىدە ئىجتىھاتلىق يوق.

سىيىت نوچى قېنى چاچراپ، نادانلىققا كېپەن راسلاپ،
قويۇپ كەتكەن ساۋاق ئاچچىق، يېنىدا بىر ساۋاتلىق يوق.

بۇنى مەڭگۈ تۇتۇپ ئەستە، گاراڭلىقنى قويۇپ پەستە،
پۈتۈن ئالەمگە كۆز سالساڭ، يېشىلمەس تىلسىماتلىق يوق.

بۈگۈن ئاي پەرىسى - غىلمان قىلار سەيياھنى شاد مېھمان،
بىراق بىزلەر ئېشەك ھەيدەپ ئۆتەمدۇق كەشپىياتلىق يوق.

«خۇدانىڭ قىسمىتى بىرلە قازا قىلدى بالام...» دېمە،
دېمە تەقدىرمۇ، ئوغلۇڭنى يېدى تۆت جىن ئۇياتلىق يوق.

ئۇلار ئاخىر ئېتىپ موللاق، توزۇپ كەتتى بولۇپ توزغاق،
ياراتتى خەلق بۈيۈك تارىخ، سوراغدا كاساتلىق يوق.

بوۋا، ئويغان، يولۇڭنى تاپ، قالاق دىنىي تىكەننى چاپ،
ۋەتەن گۈللەر ئىلىم - پەندىن، خۇدادىن ئىلتىپاتلىق يوق.

خۇدا سالماس ئىدى ئاپەت، بېرەي دېسە ساڭا ئامەت،
قولۇڭدا، بىل، بەخت - تەقدىر، كۈرەشسىز كۈلكە - شادلىق يوق.

سەبىي نەۋرەڭ ئازاد بولسۇن، دىلىغا پەن نۇرى تولسۇن،
ئىلىمىسىز ئەل قارا جاڭگال، گۈزەل پارلاق ھاياتلىق يوق.

ئەمەس بىز كەم ئەقىل ھەرگىز، سېلىپ شاندىن مارقىغا ئىز،
ياسايمىز توي، بولۇپ غالىب، يېڭىلمەكلىك - ماماتلىق يوق!

كۆزۈڭنى ئاچ، گۈزەل، پارلاق يېڭى دەۋرانغا باق ئەمدى،
كېلەچەك چىلىغان جەڭگە كىرىپ كۆكرەكنى ياق ئەمدى.

ئۆتۈپ كەتتى بولۇپ چۈشتەك قارا باسقان قاباھەت تۈن،
نۇرانە تاغدا رەنادرەك كۈلۈپ چاقچىن پۇراق ئەمدى.

قارا، غەيرەتتە ئۇچماقتا زەپەر تۇلپارىدا مەردلەر،
يۈرۈشكە ئۇندىسە دوستۇڭ پەقەت بولما قاقچى ئەمدى.

بىراۋنىڭ ئەجرىدىن سەمىرىپ ياشىماقتىن نومۇس ئىشى يوق،
ئۆزۈڭ ئىشلەپ ھالال تۆككەن تەرىڭ قەنتىنى چاق ئەمدى.

يېسە ھۇرۇن ناۋات، ئىشچان كاجات، «توۋا» دېدىڭ، ياتتىڭ،
قوپۇپ ئۆرلە بولۇپ لاچىن، يولۇڭدا يوق توساق ئەمدى.

چىقىلدى داشقازان، قىلما تەمە ئويچى ئۇماچ بار دەپ،
سۇيۇق ئاداپ، قۇرۇق لايىقا بولامدۇ گۈل قوساق ئەمدى.

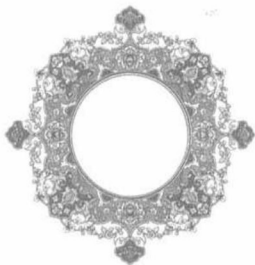
ھۇرۇنلۇقتىن نېمە كەلدى؟ بولۇپ سۇسىز ئېرىق ئۆتتۈڭ،
ئەجر - مېھرىڭنى ئاققۇزغىن قىلىپ ئەلگە بۇلاق ئەمدى.

ئىشنىڭنى ۋايىغا يەتكۈز، بېلىڭنى ئەرچە چىڭ باغلاپ،
ناۋا قىل باغ ياساپ، دەشتتە چېكىپ يۈرمەي يىراق ئەمدى.

ئەزىز ئوغلان، دېگەي خەلقىم سىلاپ باشىڭنى ھۆرمەتتە،
ئۆتەر بولساڭ ئەگەر كەلسە خەتەر - مۈشكۈل سىناق ئەمدى.

كۈتەر تەشنا يورۇق ئىقبال، ئېچىپ قوينىنى جاناندەك،
يېتەرسەن ۋەسلىگە، ئۇچساڭ، ئەمەس مەنزىل يىراق ئەمدى.

1981 - يىل 10 - ئاي، ئۈرۈمچى.

ياشلىقنىڭ ئۆتكەندە دېمىگەن ئىست

ياشلىقنىڭ ئۆتكەندە دېمىگەن ئىست،
بەڭشلىق ئارماننى قىلغۇسى بىتچىت.
ئارمانسىز ئۆتمەن دۇنيادىن دېسەڭ،
يۈرىكىڭ چوغدا خەلقنى ئىللىت.

ياشلىقنىڭ ئۆتكەندە دېمىگەن ئىست،
پۇشايمان ئۆمرۈڭگە قويغۇسى چېكىت.
قازىسەن يىغىندە ئىجاد قۇدۇقى،
مۈشكۈل - خەۋپ ئالدىدا بولساڭ مەرد يىگىت.

ياشلىقنىڭ ئۆتكەندە دېمىگەن ئىست،
ئارزۇغا غەيرەتتىن گاڭ قانات بېكىت.
تىرىشساڭ ئاچسەن ئالتۇن خەزىنە،
ئۆزۈڭنىڭ قولىدا ھېكمەتلىك كىلىت.

1982 - يىل 5 - ئاي، بېيجىڭ.

مەنسەپجاننىڭ تەكلىپى

(ساتىرا)

كېلىپ قاپسىز، باشلىق، پىكىر ئېلىشقا،
نامزاتلارنى تارازغا سېلىشقا.
چېكىپ تۇرۇپ تاللانمىسا ياخشىسى،
بولماس پەقەت زەپەر سازى چېلىشقا.

بولۇش كېرەك رەھبەردە پەم - پاراسەت،
رەھبەر دېگەن نامغا لايىق سالاپەت.
ئۆتۈپ گېپى، كېسەر ئاندىن پىچىقى،
ئاقار ئىشمۇ ئېقىن سۇدەك كارامەت.

رەھبەر يەنە چۆكۈش كېرەك ئاممىغا،
يېتىپ دائىم چوڭ - كىچىكنىڭ ھالىغا.
رەھبەر بولسا سىزدەك بولسا، كۆيۈنسە،
ئاتا - ئانا كۆيۈنگەندەك بالغا.

ئەي مۆھتەرەم باشلىق، قىلسام لىلا گەپ،
خاتا تاللاپ قالماڭ ھەرگىز پۇشمان يەپ.
ئاڭلىشىمچە، نامزاتلىققا بەزىلەر،
كۆرسىتىپتۇ ئەمەتتىمۇ بولار دەپ.

قابىل ئىمىش، دادىل ئىمىش ھەمدە ياش،
ماڭالايمىش بىزنى باشلاپ بولسا باش.
راست گەپ قىلسام بۇيرۇماسىز ئەيىبىگە،
ئۇ سايالسا ئاۋۋال سىزگە ئاتار تاش.

بوينى قاتتىق گەدەنكەش ئۇ، بىر دېمەڭ،
ئۇنى - بۇنى چۇقار تېرىپ جېدەل - جەڭ.
سىلكىشلەيدۇ كۆزگە ئىلماي باشلىقنى،
ئارقىسىدىن ئىشلىتىدۇ ھىيلە - رەڭ.

دىل ئاغرىتىپ تورۇك - تورۇك سۆزلەيدۇ،
خوش دەپ تۇرسا ئاندىن ياخشى، ئۆز دەيدۇ.
يەكلەر تېخى، بولسا باشقا پىكىردە،
ھەممە ئىشتا ئۆز نەپسىنى كۆزلەيدۇ.

چوڭراق ئۇشلار كەلمىگەچكە قولىدىن،
كاۋاك ئىزدەر باشقىلارنىڭ ئۇلىدىن.
ھېچ كىشىنى كۆزگە ئىلماس گىدىيىپ،
«مېنىڭ توغرا!» دەيدۇ ياتماي يولىدىن.

توسۇن ئاتىدەك ھەر يان چېپىپ شاپاشلاپ،
كۆرەڭلىيدۇ يوق ئۇتۇقنى ھاپاشلاپ.
قاشتىندۇ جەزمەن سىزنى بوي بەرمەي،
ھاكاۋۇرلۇق ياستۇقنى باغاشلاپ.

«پېشقەدەملەر قاتمال...» دەيدۇ تەپ تارتماي،
«يول بوشاتسۇن!» — دەيدۇ تېخى: — «جىم
ياتماي...»

ھوقۇق تۇتسا ئىش كۆرەرمىش باشقىچە،
پىشقان تۈزۈم - يوسۇنلارنى ياراتماي.

ئۇ باش بولسا بىزنى نەگە باشلايدۇ؟
ئەپ بۆلۈمنى ۋەيران قىلىپ تاشلايدۇ!
يامانلارنى ئېلىپ قانات ئاستىغا،
ياخشىلارنىڭ كۆزلىرىنى ياشلايدۇ.

شۇڭا ئۇنىڭ قابىللىقى قۇرۇسۇن،
شاللاقلىقى - دادىللىقى قۇرۇسۇن!
ياشلىقى ياش، تەجرىبىسى كەم بىراق،
كۆزى كورنىڭ مايىللىقى قۇرۇسۇن!

سەمەتنىڭمۇ ئەيىبى كۆپ، يارىماس،
ئوسال بولغاچ ئاڭا ھېچكىم قارىماس.
ئەقەللىسى بىلمەس رەتلىك يۈرۈشنى،
ئايىدا ھەتتا چېچىنى بىر تارماس.

ئوتتۇز يەردىن يامالغاندۇر چاپىنى،
يىرتىق كەشتىن كۆرۈنىدۇ تاپىنى.
پەرق قىلمايدۇ قەلەندەردىن ئانچىلا،
چىراي ئاچماس يار قىلغاندەك خاپىنى.

ئۆتۈپ كەتكەن بىر گوھۇش ئۇ، مۆرىمەس،
سۆرەمپالاس، تەپمىگۈچە تەۋرىمەس.
شىجائەتتىن بولماس ئېغىز ئاچقىلى،
«جانلىق»، «جۇشقۇن» دېگەن سۆزنى بىلمەس،
بەس.

تاشپاقنى ئەسلىتىدۇ سۇرئىتى،
كەسمەس پىچاق، يوقتۇر قىلچە جۇرئىتى.
ئويلاپ بېقىڭ، چۈشمەس كىممۇ نەزەردىن،
بولالمىسا دەۋرىمىزنىڭ بۇركىتى؟

ئۇنى «سالماق»، «ئاددىي - ساددا» دېگەنلەر،
تەخسكەشلەر — ئاش - تۈزنى يېگەنلەر.
كۆزلەيدۇ نەپ، دۇرۇس ئەمەس نىيىتى،
ئۆستۈرمەكچى گۈل ئورنىغا تىكەنلەر.

نوپۇزى يوق، يۈز - ئابىرۇيسىز بۇنداق زات،
رەھبەر بولسا قايىل بولماس ئامما پات.
ئويۇشمايدۇ، چېچىلىدۇ قۇم كەبى،
ھەركىم بېشى قايغان ياققا سالار ئات.

غەلىبە قانداق قولغا كېلەر ئۇ چاغدا؟
ھەسرەت چېكىپ قالامدىمىز بىز داغدا؟
يۈرەمدىمىز باياۋاندا سۆرۈلۈپ،
باشقىلار شاد تۈزسە بەزمە گۈلباغدا؟

شۇڭا بولماس ئۆستۈرۈشكە سەمەتنى ،
تاشلىمايلى بەك ئالدىراپ بېلەتنى .
يېشىمۇ چوڭ ، چىرىپ كەتكەن پور كۆتەك ،
تۈۋرۈك قىلساق ياغدۇرالماس بەرىكەتنى .

ئېپى باردەك قىلار مەمەت دەپ قالماڭ ،
سۆز - ھەرىكىتى ، سىرتىغىلا سەپسالماڭ .
ياخشىچاق ئۇ ، كۆز بويامچى ، بەتئىيەت ،
گۈرۈھۋازلار سۆزلىرىگە ئالدىنماڭ .

ياسىنىدۇ سەتەڭ قىزدەك ، قورچاقتەك ،
ئىزا تارتماي ئەر تۇرۇپمۇ توپاقتەك .
پارقىرىتار كۈندە بەش رەت مايلاپ كەش ،
ئۈچ ۋاق قىزار ئېڭىكىنى سويماقتەك .

پىچاق بىسى دەپ قالسىز شىمنى ،
قويماي ئالار يېڭى چىققان نېمىنى .
ئىسراپ قىلار ، بۇزۇپ چاچار يەپ - ئىچىپ ،
يەكشەنبىدە ئۈزۈلمەيدۇ مېھمىنى .

كەشپىياتنى قالپاق قىلىپ ئۇرۇپ لاپ،
ئەتراپىغا ئادەم توپلار كۇسۇرلاپ.
دەيمىش تېخى: «بۆسۈپ يېڭى ئۆتكەلنى،
ۋەتەنگە شان كەلتۈرىمىز بىھېساب...»

ماھىيەتتە گۇرۇھ بولغان ئۇيۇشۇپ،
رەھبەرلىككە قارشى پىلان قۇرۇشۇپ.
ھوقۇق تارتىش غەرىزىنى چىرايلىق —
سۆز - ئىبارە پىچىتىگە ئۇرۇشۇپ.

ئاز دېگەندەك مودا سۆزلەپ ئالداشنى،
يانغا تارتار نەپ بېرىپ كۆپ يولداشنى.
بەزىلەرگە پۇل تەڭلەيدۇ خەجلەك دەپ،
بەزىلەرگە توشۇيدۇ گۆش - ئوتياشنى.

بىلىسىزغۇ ئايشەمخانى، تۇل ئايال،
بالىسى ئۈچ، ئۆتەر كۈنى قەدىر ھال.
ئەھۋال ئېيتسا قاراپ تۇرماس رەھبەرلىك،
ياردەم پۇلى تەستىقلايدۇ، يوق ھايال.

بىراق مەمەت ئۇنى يولدىن ئازدۇرۇپ،
سىزگە قارشى قىلىپ قويدى، تازدۇرۇپ.
يۇقىرىنىڭ ئابروىنى چۈشۈردى،
قۇتقۇزۇشنى ئۆزى بىرىپ، چاندۇرۇپ.

كۆمۈرنىمۇ توشۇپ بىرەر ئۆيىگە،
بانا تېپىپ قاترار بەش رەت كۈنىگە.
ئارىدىكى مۇناسىۋەت بى نورمال،
«ئەر - خوتۇنمۇ؟» دەيسىز بېقىپ پەيلىگە.

مەمەتنىمۇ ئويلاشمايلى شۇڭلاشقا،
ياخشى نامزات كۆرسىتىلى بىز باشقا.
ئوتتۇرا ياش، تازا پىشىپ يەتمىگەن،
ئۇ سايالانسا ئۈسسۈيمىزغۇ تام - تاشقا.

داۋۇت، ساۋۇت، ئاۋۇتلارمۇ بولمايدۇ،
دەڭسەپ باقساق شەرتكە زادى تولمايدۇ.
رەھبەرلىككە سادىق كىشى سايالانسا،
ئامەت گۈلى ئاندىن مەڭگۈ سولمايدۇ.

ھەق سۆزلىسەك، ئالساق مېنى مىسالغا،
ئولتۇرىمەن ھەرقانداق جىڭ - مىسقالغا.
چۈشىنىسىز، سىزگە مايىل يۈرىكم،
بىلىڭ قاراپ دوكلات قىلغان ئەھۋالغا.

ئىدارىدا نېمە گەپ بار، دەپ تۇردۇم،
ئۆز ۋاقتىدا مەلۇماتنى ئەپ تۇردۇم.
گەدەنكەشنىڭ ئەدىپىنى بەرسۇن دەپ،
يېنىڭىزغا كۈندە ئون ۋاقى كەپ تۇردۇم.

سۆرەمپالاس، يا، شاللاقمۇ ئەمەسمەن،
كۆز بويامچى، ياخشىچاقمۇ ئەمەسمەن.
يۈرۈش - تۇرۇش، گەپ - سۆزلىرىم جايدا،
ئۆپكىسى يوقى قوڭالتاقمۇ ئەمەسمەن.

ئىستىلىم پاك، دىلدا چاڭ يوق قىلچىلىك،
ئۇلار دەك نام قوغلاشمايمەن ئۇنچىلىك.
تاپقىنىمغا شۈكۈر دەيمەن، ياۋاشمەن،
خىزمەت دېسە غەيرىتىم بار پىلچىلىك.

خەقلەر يامان دەيدۇ ئادىل سۆزلىسەم،
رەھبەرلىكنىڭ ئابروۋىنى كۆزلىسەم.
شۇڭا مېنى كۆرسەتمەپتۇ كۆرەلمەي،
دادىل تۇرۇپ ئەگرىلەرنى تۈزلىسەم.

ئىشىنىڭكى، گېپىڭىزنى ئاڭلايمەن،
نەگە بارسام سىزنى ماختاپ - داڭلايمەن.
تۈزىنى يەپ تۈزلۈقنى چاقار خەق،
ئەمەس ئۇنداق نامەرد - دوقا ماڭلاي مەن.

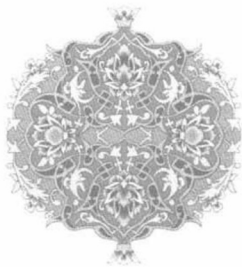
قانداق ئىشقا بۇيرۇسىڭىز پەمم بار،
چاپ دېسىڭىز تۆمۈر تاپان - چەمم بار.
خېلى - خېلى ئىشلار كېلەر قولۇمدىن،
ئون بەگۋاشقا تېتىغۇدەك تەمم بار.

مەن سايلانسام تاپتىن چىقماي چاپاتتىم،
سىزنى قوللاپ يېڭى قوشاق قاتاتتىم.
پىكىر قىلىپ، كىم ئالايتسا سىزگە كۆز،
نەپرىتىمنى ئوقيا قىلىپ ئاتاتتىم.

سزنى مەڭگۈ ئۈلگە قىلىپ، چېچەكلەپ،
شەرىن مېۋە بېرەر ئىدىم ئېتەكلەپ.
ئېغىشماستىن ماڭار ئىدىم ئاممىنى
سز كۆرسەتكەن مەنزىل تامان يېتەكلەپ.

ئىدارىدا ئۆتمەي قالماي سۆزىڭىز،
چۈشسە مەندەك خىل نامزاتقا كۆزىڭىز.
شۇڭا باشتا كۆرۈڭ مېنى ئويلىشىپ،
قالغىنىنى گاچ توغرىلاپ ئۆزىڭىز!...

1985 - يىل 8 - ئايدا قەشقەردە يېزىلدى.
1987 - يىل 12 - ئايدا بېيجىڭدا تۈزىتىلدى.

پېشىمنى قاققانلار كەتتىكىن قايان

ئۆرلىدىم ئېگىزگە پەلەمپەي ئاتلاپ،
قونمىدى پېشىمگە زەررە توپا - چاڭ.
قاتمۇقات چەمبەرەك قىلىنىپ ھاسىل،
ياغرىدى ھەرياندن يېقىملىق ئاھاڭ.

تۇيۇقسىز دومىلاپ چۈشتۈم ئېگىزدىن،
يۆلەيمۇ قويىمىدى بىر ئادەم كېلىپ.
پېشىمنى قاققانلار كەتتىكىن قايان،
ياكى يەر يۈتىمۇ قەھرى يېرىلىپ؟

1988 - يىلى 5 - ئاي، بېيجىڭ.

پادىچىنىڭ ئارزۇسى

پادىچى جاڭگالغا باسقاندا ئاياغ،
تەۋرەندى سالام دەپ يۇلقۇن چېچىكى.
مەرھابا، دېيىشتى ئېگىلىپ يانتاق،
مۇھەببەت، ھۆرمەتكە تولدى ئېتىكى.

«خۇش كەپسىز!» دەپ تورغاي زەڭگەر
ئاسپاندا،

پادىچى نىيىگە قىلىدۇ تەڭكەش.
بۇلۇتتەك يېيىلىپ قويلار ھەر ياندا،
دولقۇنلۇق دېڭىزدەك ياسايدۇ ئۆركەش.

شەبنەمدە يۇيۇلغان ئوت ئۇچى تاتلىق،
قوزىلار ئۈزۈشۈپ يەيدۇ بەس - بەستە.
پادىچى قەلبىدە بىر ئالەم شادلىق،
تويمايدۇ پادىغا قاراپ ھەۋەستە.

«چۈشۈمگە كىرمەيتتى» دەيدۇ سۆيۈنۈپ:
«شۇنچە كۆپ قوي ماڭا نېسىپ بولار دەپ،
بىر چاغلار توغرام گۆش ئوتتەك كۆرۈنۈپ،
تەلھۇرۇپ، تاماشتىپ قالغان لەۋ چىشلەپ...»

مەڭزىنى چوغ كەبى كۆيدۈرۈپ ئۆتەر،
ئۇنچىدەك دومىلاپ چۈشكەن كۆز يېشى.
ئۇ بۈگۈن - ئەتىنى كۆڭلىگە پۈكەر،
يوقسۇزلۇق دەردىدە قاتمايدۇ بېشى.

ئۇ قامچا ئوينىتىپ ھەيدەپ پادىنى،
سۈيى مول ئوت - چۆپلۈك جايغا باشلايدۇ.
بىر ئوتلۇق ئارماندا قاينايدۇ قېنى،
خورسىنىپ يىراققا نەزەر تاشلايدۇ.

يەتكۈزگەن ھەيۋەتلىك مەسچىت قۇببىسى
نەچچە يۈز ئورغاق ئاي بېشىنى كۆككە.
ۋە لېكىن مەكتەپنىڭ سۇنۇق پارتىسى،
ئوخشايدۇ ئۆيلىرى يىرتىلغان بۆككە.

باللار ئوقۇشسىز يۈرەر تەمتىرەپ،
بۆشۈككە بۆلەيدۇ ئەرزان ئاۋازى.
زارلايدۇ گاڭگىراپ سۈرە ھەجىلەپ،
بىر چەتتە تاشلىنىپ قالغان پەن سازى...

پادىچى قەلبىدە قەد كۆتۈرەر دەس،
پادىسى ئورنىغا مەكتەپ بىناسى.
ئۇنىڭدىن ئورغاق ئاي قالار مىڭ گەز پەس،
قۇياشتەك نۇرلىنار بوغۇن سىيماسى...

مەست بولۇپ پادىچى شېرىن خىيالىدىن،
تەسەۋۋۇر ئېتىنى دەرھال بۇرايدۇ.
خۇش خەۋەر يوللايدۇ ئۇچقۇر شامالدىن:
كامالجان مەكتەپنى گۈلگە ئورايدۇ...

ئۇ قامچا ئوينىتىپ ھەيدەپ پادىنى،
سۈيى مول ئوت - چۆپلۈك جايغا باشلايدۇ.

بىر ئوتلۇق ئارماندا قاينايدۇ قېنى،
شادلىنىپ يىراققا نەزەر تاشلايدۇ.

1988 - يىل 8 - ئاي، قەشقەر — ئارال.

يۇلغۇن ۋە توغراق

يۇلغۇن بىغەم
ئۆسۈدۇ چۆلدە
چوڭقۇر يىلتىز تارتىپ - ياشرىپ.
توغراقمۇ ھەم
ئۆستۈبشقا يېشىل تون كىيىپ.
ياشايدۇ بىللە
ئاخا ياندېشىپ.

يىللار ئۆتۈپ،
قۇملار كۆچۈپ
ئۆتكەندە ئەسر؛
ۋەيران بولۇپ
غۇلاپ چېقىلىپ
ئايلانغاندا خارابىلىققا
نەچچىلەپ قەسر؛
توغراق يىقىلىپ
قۇمنىڭ ئاستىدا

قالار بېسىلىپ.
يۇلغۇن بوي ئەگمەي
رەھىمسىز يىللار بورانلىرىغا
ھەيۋەت قەد كېرىپ؛
چېچەكلەيدۇ،
باراقسانلايدۇ،
ئۆزىگە تېخىمۇ قېنىق رەڭ بېرىپ.

دېھقانلار بەزەن
شېخنى كېسىپ
ياسايدۇ ئارا
ئوتتا - قوقاستا
پۇجۇلاپ ئېگىپ.
كەتمەن — پالتىغا
قىلىدۇ سايلىق.
ئەتىۋارلاپ ئىشلىتەر ئۇنى
ئەۋلادىمۇ ئەۋلاد تەۋەررۈك قىلىپ.
يۇلغۇن ئاشۇنداق
پىششىق - چىداملىق،
توغراقتەك ئاسان كەتمەيدۇ قېرىپ.

1988 - يىل 9 - ئاي، قەشقەر — ئارال.

جامگالدا سەر

تورغاينىڭ يېقىملىق جۇشقۇن ناۋاسى،
ئۈركىتىپ يۇلتۇزنى قاچۇردى يىراق.
گۈم بولدى زۇلمەتلىك تۈننىڭ تاماسى،
پەم بىلەن ئاي ئاستا ئۆچۈردى چىراق.

يىرتىلدى ئۇيۇقنىڭ كۈل رەڭ جىيىكى،
ئۆرلىدى جۇلالاپ ئوت يايلىق شار.
تاراسلاپ چاپقاندا ئوت شار كېيىكى،
چاقنىغان زەر نۇرغا ئاسمان كەلدى تار.

قىيغىتىپ ئۆتكەندە مەيىن شوخ شامال،
قىياقلار بەرگىدىن ئىرغىدى شەبنەم.
ياۋا گۈل جىلمىيىپ ئاچىدۇ جامال،
ئالەمچە گۈزەللىك ئاڭغا مۇجەسسەم.

توغراقلار ياپرىقى داپ چالسا خۇشال،
يۇلغۇنلار ئۇسۇلغا چۇشۇدۇ لەرزەن.
بەزمىنى قىزىتار قىلىپ بىر ئامال،
يانتاقلار ياندېشىپ ئېغاڭلاپ ھەر يان.

يىراقتىن ئۇن قوشۇپ نەرە تارتىدۇ،
ھەيۋەتلىك شارقىراپ بەشكەن ① دەرياسى.
سۈت رەڭ سۇس تۇماندىن چۈمبەل ئارتىدۇ،
قىرغاققا باش قويغان ئارال ② دالاسى.

مەجنۇنتال تولغىنىپ سۆيىدۇ ئاستا،
نۇر جىلۋە ئەيلىگەن سۇنىڭ بېتىنى.
قارلىغاچلار ۋىچىرلاپ ئېيتىدۇ ناخشا،
بويلىشىپ دەريانى، جاڭگال چېتىنى.

ماماكاپلار ئىنساندىن ئۆرنەك ئالغانمۇ،
نىچۈنكى مۇڭلىنىپ سۈرىدۇ خىيال؟
يالغۇزلۇق دىلىغا ئازاب سالغانمۇ،
بۇزۇلغان چۈشىدە تاپالماي ۋىسال؟

① قەشقەر تەۋەسىدىكى بىر كىچىك دەريا.
② قەشقەر يېڭىشەھەر ناھىيىسىدىكى بىر يېزا ئىسمى.

سۆرەيدۇ ئادەمنى سوئال قوينغا،
مۇڭ، شادلىق چىراشقان ئىككى خىل ھالەت.
يۆگمەچ يامشىپ جىگدە بوينغا،
ئىزدەيدۇ ئەتراپتىن يېڭى كارامەت.

توپ - توپ قوي پادىسى توزان توزىتىپ،
ھەيۋەتلىك قىياندەك ئېقىپ كېلىدۇ.
ھىجرانلىق كېچىنى ئاران ئۇزىتىپ،
جاڭگالغا باغرىنى يېقىپ كېلىدۇ.

دەيسەنكى، پەرىلەر جاڭگال تېڭىنى
تەبرىكلەپ چاققانمۇ مەرۋايىت چاقچۇ؟
ھەممە ياق يالتىرار يەپ كۆز يېغىنى،
شور رەڭگى بەئەينى كۈمۈش رەڭ ئاق قۇ.

جاڭگالنىڭ سەھرى ھاياتتەك گۈزەل،
ھەرقانچە قارىساڭ كۆزۈڭ تويمايدۇ.
بۇلاقتەك ئۇرغۇيدۇ يالقۇنلۇق غەزەل،
چۈنكى جىم تۇرۇشقا كۆڭۈل قويمايدۇ.

1988 - يىل 10 - ئاي، قەشقەر — ئارال.

سىڭناغۇچ

ھەيران قالدىم، بىر يىڭناغۇچ باش ئېلىپ
تەنھا قېچىپ بېرىۋاپتۇ جاڭگالغا.
قونۇۋاپتۇ ئاق يانتاققا كېرىلىپ،
كەلدىكىن ئۇ زادى قانداق خىيالغا؟

بۇ يەردە يوق شەھەردىكى ئاۋاتلىق،
بۇ يەردە يوق ئەتىرگۈلىنىڭ ئىپارى.
بۇ يەردە يوق نە خاپىلىق، نە شادلىق،
بۇ يەردە يوق مەشۇقنىڭ دىندارى.

بۇ يەردە يوق سۈزۈك كۆللەر، بۇلاقىلار،
بۇ يەردە يوق مەجنۇن تالار جۇلاسى.
بۇ يەردە يوق ئالما، ئۆرۈك، ياڭاقىلار،
بۇ يەردە يوق بۇلبۇللارنىڭ ناۋاسى.

بۇ يەردە بار قانجىراق چۆل، ئاق شورلۇق،
بۇ يەردە بار سۇسىز يۇلغۇن تەشناسى،
بۇ يەردە بار سولغۇن چىراي قومۇشلۇق،
بۇ يەردە بار پاتىمچۇقلار غوۋغاسى.

بۇ يەردە بار چوغدەك تونۇر قىسمىتى،
بۇ يەردە بار ھۆركىرىشى بورانىنىڭ.
بۇ يەردە بار بۆرە، تۈلكە دەھشىتى،
بۇ يەردە بار چىرقىرىشى قاۋانىنىڭ.

ئويلاپ قالدىم، يىگىناغۇچنى مۇنچىلا
مەپتۇن قىلغان چۆل - جاڭگالنىڭ نېمىسى؟
بولغانىمىدۇ باغدىن بىزار شۇنچىلا،
قالغانىمىدۇ يا ئېلىشىپ مېڭىسى؟

چوڭقۇر خىيال قاينىمىدا يادىمغا،
يېتىپ قالدى شەھەردىكى مۇنداق ھال:
بۆكسىمان تور باغلاپ تورچى خادىمغا،
تۇتار ئىدى يىگىناغۇچنى بى ھايال.

ھە، چۈشەندىم، تاللاپتۇ ئۇ يارىتىپ،
چۆل بولسىمۇ تۇزاقچى يوق ماكانى.
قويماقچىدۇ بەلكىم يەرگە قارىتىپ،
نەپسى بالا قاپقانچىنى، قاپقاننى!...

1988 - يىل 10 - ئاي، قەشقەر — ئارال.

گۈگۈم مەنزىرىسى

يەردە يايىدى گۈگۈم چەكسىز جاڭگالغا،
جىمىپ قالدى بوز تورغايىنىڭ سايىرىشى.
سۇس قىزغۇچ رەڭ قوندى ئوت - چۆپ،
داڭگالغا،

پادىچىنىڭ باشلاندى مال قايرىشى.

يىراقلاردا كۆكۈچ نۇرلار چاقنايدۇ،
ئاڭلىنىدۇ ئاچ بۆرىنىڭ ھۇۋلىشى.
قوزچاقلار ئەنسىز مەرەپ تاقلايدۇ،
ئاڭا مەدەت پادىچىنىڭ تۈۋلىشى.

زېرەك تايغان قۇلىقنى دىڭگايىتىپ،
ھەر شەيگە قۇلاق سالار دىققەتتە.
خىرىس قىلىپ چىشلىرىنى ھىڭگايىتىپ،
بۆرە تامان قاۋار پات - پات شىددەتتە.

گاھ ھاي - ھايلاپ، گاھ ئىسقىرتىپ

پادىچى،

پادا ھەيدەپ دەريا تامان قىمىرلار.

كەچكى شەپەق جىلۋە قىلغان سۇ بېتى،

قوي ئەكسىنى داۋالغۇتۇپ جىمىرلار.

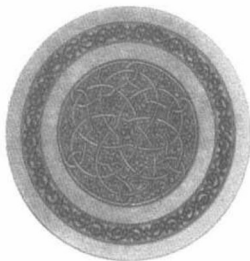
قوي - قوزلار سۇغا قېنىپ تويۇنۇپ،

يانار كۈجۈم مەھەللىگە دۇپۇرلەپ.

«ھاردۇق ئېشى» ئېتىپ كېلىن ئوخشىتىپ،

پادىچىنى كۈتۈپ تۇرار رەڭ تۈزەپ.

1988 - يىل 9 - ئاي، قەشقەر — ئارال.

پادىچى بىلەن پادا

پادا دەيدۇ:

— مەڭگۈ خۇشال، ئەرەكن يايىرساق،
ئوت - چۆپى مول، سۈيى ئەلۋەك ئېسىل جايلاردا.
بۆرە نەسلى قۇرۇپ كەتسە، غەمىنىز ياشىساق،
چىمەن ياپقان تاغ باغرىدا، يېشىل سايلاردا.

پادىچى دەر:

— ئالسام تېزرەك پادامنى بورداپ،
سۈيى ئەلۋەك، ئوت - چۆپىلىرى بولۇق جايلاردا.
پۇلغا تولسا چۆنتىكىم، قوي قاسساپقا ياراپ،
ئېغىز - بۇرنۇم مايلانسا ھەم قۇيرۇق مايلاردا.

1988 - يىل 9 - ئاي، قەشقەر — ئارال.

باغلاقتىكى قوي

ماختىنىدۇ باغلاقتىكى قوي،
پادىدىكى قويلارغا قاراپ.
— ئىگەم مېنى ئەتىۋارلايدۇ،
قالدىم ئۇنىڭ كۆڭلىگە ياراپ.

كۈن چىقماستا قىرغا باغلايدۇ،
چىم، يۆگمەچ يەيمەن تويغۇچە.
ئايدىڭدا يەم بېرىدۇ ئايرىم،
يەيمەن ئېغىزنى بىكار قويغۇچە.

قازان كەبى يوغىناپ شۇغا،
لىغىرلايدۇ قۇيرۇقۇم لەرزىان.
مېڭىشلىرىم خۇددى بەگزادە،
ھېچكىم مېنى ئالالماس ئەرزىان.

ئاھ، سىلەرچۇ؟

قورايىدەك ئورۇق،

بوينۇڭلار خۇددى ئىنچىكە تاناپ.

لاپ گەپ ئەمەس، قوۋۇرغاڭلارنى

بېرەلەيمەن خاتاسىز ساناپ...

پادىدىكى قويلار ئېچىنار،

باغلاقتىكى قويغا كۆز تاشلاپ:

— ئاڭا ئەگەشكەن ئاپەت سايىسى

كۈپتەك سەمرىگەن كۈندىن باشلاپ.

ھەي ئىست!

ئۇنى قاقباش ئىگىمىز،

قويماستىن ھەرگىز بىكارغا بورداپ.

بوغۇزغا پىچاق تەڭلەيدۇ

قۇربان ھېيتتا پۇتىنى باغلاپ...

1988 - يىل 10 - ئاي، قەشقەر — ئارال.

دېۋەلەڭ قومۇش

«توشقاننى قومۇش ئۆلتۈرەر،

ئادەمنى نومۇس.»

— ئۇيغۇر خەلق ماقالىسى

چەكسىز جاڭگال قىلىنىپ قامال

ياتار ئاق شور قويندا ئۇخلاپ.

ئېگىز - ئېگىز قومۇشلار ئۇندا

ئۆسكەن يۇلغۇن، يانتاقنى قورشاپ.

ئۇ مسالى ھۆكۈمران خۇدا،

قول شىلتىيدۇ ئاق ساقال سىياپ.

ئۇزۇن قۇلاق، ئاق كۆڭۈل توشقان

قومۇشلۇقنى ئەيلەگەن ماكان

ئۆزىگە غەمگۈزار - پاناھ ھېسابلاپ.

بىراق، ناتىۋان بىچارە توشقان

يېسە قومۇشنى قۇرۇپ بەدەشقان؛
 قورسقىنى تېخى بولماستا توقلاپ
 قىلدۇ ئۇنى جېنىدىن جۇدا
 ئۈچەي باغرىنى مۇجۇپ - ئازابلان.
 ئۇنىڭ ئەكسىچە كەلسە يىراقتىن
 كەلسە پايپاسلاپ كالانىپاي كالا
 ئۆزىنىڭ داردايغان تۇياقلىرىدا
 قومۇشنى ۋەيران ئەيلىسە خارلاپ؛
 قومۇش ئۇنى پالۋان دەپ قاراپ
 توققۇز تەزىم كەلتۈرۈپ بەجا،
 ئۇنىڭغا جېنىنى قىلدۇ پىدا
 يالھاپ يەڭ دەپ ھەريان ئىغاڭلاپ.
 دېۋەڭ قومۇش مانا مۇشۇنداق
 ئۆزىگە چىن ھەمراھ بولغانى
 ئۆلتۈرەر بوغۇپ - رەھىمسىز قىيىناپ.
 ئۆزىنى چەيلەپ ۋەيران قىلغانى
 بېشىغا ئېلىپ كۆتۈرەر ماختاپ...

1988 - يىل 10 - ئاي، قەشقەر — ئارال.

يېڭىسىدىن كونسى ياخشى

(بىر ئىشاننىڭ ئېيتقانلىرى)

«يېڭىسىدىن كونسى ياخشى!»
جىم تۇرۇڭلار گېپىمنى ئاڭلاپ.
كۆيۈكلەشپ كەتتى جاۋغىيم،
كالۋالاشتى بۇ ئۆتكۈر تىلىم،
تولا ۋەز ئېيتىپ يېنىش - يېنىشلاپ.
كۈچ - ماغدۇرۇم تامام تۈگىدى،
يىلىكىمنىڭ تېڭى قۇردى،
دىلىمنى قايقۇ - ھەسرەت ئوردى،
بولۇپ قالدېمۇ ئالجىغان باخشى،
شال - تۈكۈرۈكۈم ھەر يانغا چاچراپ؟
بىراق ھېچكىم تىڭشاي دېمەيدۇ،
قۇلىقىغا ماز تىققانمۇ نىقتاپ؟
يېڭۈدەك بولدۇم غەزەپكە كېلىپ،

يۇرىكىمنى ھەسرەتتە تىلىپ،
ئۆز گۆشۈمنى تىتىپ - پارچىلاپ.
بولسا شۇنداق چوڭ كارامىتىم،
ئانغا تۇشلۇق نام - سالايتىم،
ھەممە قۇلاققا چوڭ كاناي باغلاپ،
كونىلىقىنىڭ قەدرىگە يەت دەپ،
يېڭىلىقنى جەزمەن تەرك ئەت دەپ،
ۋارقىرايتتىم مۇرتلارنى باشلاپ.

ھارۋا شۇنداق ئېسىل نەرسىدى،
ھەيران قالسىەن ماڭسا تاراقلاپ.
ئارغىماقلار كىشىنەپ - چاپچىشىپ،
تۇپاق - ئۆكۈزلەر سوك - سوك قاترىشىپ،
ئېشەكلەر مۇ بوش كەلمەي ھاڭرىشىپ،
سۆرەيدۇ قاتساڭ كۆتەك ھارۋاڭنى،
توشۇيدۇ ھارماي يۈك ۋە ئالۋاننى،
قاقشىما ئانچە سۈرئەت ئاستا دەپ،
مېڭۇەرسەك قورساققا توق يەپ،
كەتمەيدۇ مەنزىل قېچىپ - يىراقلاپ.
ھارۋا شۇنداق تۇرسا بىخەتەر،

نەدىن چىقتى ئاپتوموبىل - پىكاپ؟
 ھەر رەت ئالدىدىن ئۆتسە غۇيۇلداپ،
 يۈرىكىم ئەنسز جىغىلداپ كېتەر،
 كەلگەندەك باشقا چوڭ خېيىم - خەتەر؛
 ئامانلىق تىلەپ قىلساممۇ دۇئا،
 بىر - بىرىگە سوقۇلۇپ، غۇلاپ،
 ئۆگتۈرۈلۈپ، كۆيۈپ - يالقۇنچاپ،
 ئېلىپ كەلدى مۆمىن ئىنسانغا
 بىھېساب ئاپەت، خەتەر ۋە ئازاب.

ئايرىپىلانغۇ تېخىمۇ بەتتەر،
 بىر پارچە تۆمۈر ئۇچار غارقىراپ.
 بۇ پۈتۈنلەي شەيتاننىڭ ئىشى
 ئۇچالامدۇ قاناتسىز كىشى؟
 «ئۇچار تەخسە»، «ئالەم كېمىسى»
 دېگەنلىرى زادى نېمىسى؟
 ئىنسان ئەقلى يەتكەيمۇ ئويلاپ؟!
 ئاھ! نېمە بولۇپ كەتتى بۇ جاھان،
 كەپقالدىمۇ يا ئاخىرقى زامان،
 تۇيدۇرماي ئاستا بىزگە يېقىنلاپ؟!

«يېڭىسىدىن كونسى ياخشى!»
 بېرەلەيمەن بۇنى ئىسپاتلاپ.
 يېڭى نەرسىغۇ ئالەم ئۇچقۇسى،
 دېدۇق ئالدىراپ: «زەپەر قۇچقۇسى!»
 تۇرۇۋالماي ئەمدى موم چىشلەپ
 نەتىجىسى قانداق بولدى دەپ
 باقمايسەنغۇ ئاكاڭدىن سوراڭ؟
 ئۇ، تەڭرىنىڭ قەھرىگە ئۇچراپ
 ئاسمان قەرىدە گۇم بولدى پارتلاپ ①
 يېڭىلىقنى شۇنداق ئۆتتى قامچىلاپ.

توۋا دېگۈلۈك ياقىنى چىشلەپ،
 ئويلانغۇلۇق ساقالنى سىيپاپ.
 يېڭىلىق دەپ نېمە ئاۋارە،
 بەندە دېگەن ئاجىز - بىچارە،
 شۈكۈر قىلماقتىن يوق ئۆزىگە چارە.
 پاراسەتلىك ئاتا - بوۋىمىز
 تۈزگەن قائىدە، ياسىغان ئەسۋاب

① 1986 - يىلى ئامېرىكىنىڭ پارتلاپ كەتكەن «خىرىس» ناملىق ئالەم

ئايروپىلانى كۆزدە تۇتۇلىدۇ.

مۇقەددەستۇر چېقىلىپ بولماس،
ئۇنىڭسىز ئېتەك مېۋىگە تولماس،
تەنتەكلىك بىزنى قىلغۇسى خاراپ.
ئېشەك ئۈستىدىن چۈشمەسەك ئەبەد،
بەخت - سائادەت كېلىدۇ قوشلاپ.
جاينامازدىن قويىمىساق پەقەت،
دۇئا - تىلاۋەت بولۇپ ئىجابەت،
چۆللەر گۈلىستان بولىدۇ ياشناپ.
مەسچىت قۇببىسى يەتسە پەلەككە،
يېتىمىز كۈتكەن ئارزۇ - تىلەككە،
بولسا بارچە مەكتەپلەر خاراپ.
ياش بوغۇنلار يادلىسا سۈرە،
موللا ئالدىدا تۇرۇشۇپ ئۆرە،
شۇندا تاپقۇسى دىيانەت، ئىنساپ.

«يېڭىسىدىن كۈنىسى ياخشى!»
دەيمەن مەڭگۈ يېنىش - يېنىشلاپ.
پەلتو، شىلەپە سىغمايدۇ كۆزگە،
ياخشىسى يوق چەكمەندىن ئۆزگە،
كۆرەك تۇماقنى كىيەيلى قىرلاپ.

تۆت چاسا شېئىر، رۇبائىي، غەزەل،
قېلىپقا چۈشكەن، ئاجايىپ گۈزەل،
يېڭىلىرى چىقمىسۇن بىخىلاپ.
ئەي بەندىلەر، بولۇڭلار سەگەك،
قولغا توقماق ئېلىڭلار بىردەك،
يېڭىلىق تېخى يايماستا ئېتەك،
بۆشۈكىدىلا قويىلى مېخىلاپ!...

1989 - يىل 6 - ئاي، قەشقەر — ئارال.

مەخگۈلۈك زىددىيەت

ئۇ ئاۋارە تورنى يېيىپ دان سېلىپ،
قۇش ئاۋارە توردىن قېچىپ جان ئېلىپ.

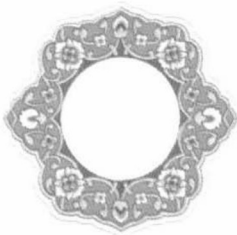
1989 - يىل 6 - ئاي، قەشقەر — ئارال.

ئوخشالماس جاھان

ئانا يىغلار يۈرەك پارى دەردىدە،
بالا يىغلار سۆيگەن يارى دەردىدە.

1989 - يىل 6 - ئاي، قەشقەر — ئارال.

نېمە دەپ يازاي؟

پارلاق تاڭ نۇرىدىن قامىشىپ كۆزى،
داد سېلىپ، ئۆمىلەپ قاچقان ئۇ بەدەر.
ئارىدىن مۇقەددەم قىرىق يىل ئۆتۈپ،
قايتىتى ئۇ يۇرتىغا كەتتى دەپ خەتەر.

ئۇ كەلدى،

ياش تۆكۈپ كەمدۇر پېشىنى
كۆزىگە سۈرتتى شات، «تۇتيا» دېدى.
قىزغىنىپ باشقىسى سۆيىدى ئايانغى،
«ياق، بۇ زات مۇقەددەس ئەۋلىيا» دېدى.

بۇ ھالدىن خىيالىم ئۇچتى يىراققا،
ئۆتكەن كۈن ئالدىمدىن ئۆتتى تىزىلىپ.
قۇلىقىم تۈۋىدە ياغرايدۇ نالە،
ئەسلىسىم كېتىدۇ يۈرەك ئىزىلىپ...

دېيىشەر كىملەردۇر چۆرىدەپ ئۇنى:
«ئاز كېلەر شەنىڭگە شېئىردىن دۇر قازسام...»
كۆزەتتىم،

ئويلىدىم،
خىيالىم چېگىش،
باب كېلەر مەن ساڭا نېمە دەپ يازسام؟!

1989 - يىل 10 - ئاي، بېيجىڭ.

خېرىدارسىز قەبرە

«ئىگىڭە!» بىلەن ھاياتىمنى باشلىدىم يەردە،
يىغا، كۈلكە قىلدى جىلۋە ئۆمۈرلۈك تەردە.
قوغلىۋەتتى يىغا ئاخىر كۈلكنى يەنە،
خېرىدارسىز قالدى قەبرەم پۈتسىمۇ زەردە.

1990 - يىل 3 - ئاينىڭ 29 - كۈنى، بېيجىڭ.

قورچاق ۋە ئارتىس

كېلىپ قالدى قورچاقلارغا ھەۋىسىم،
ئۇسۇللىرى شۇنداق لەرزىان، ئەۋرىشىم.
قىلقللىرى ئاندىن تاتلىق، يېقىملىق،
ئويناق كۆزلۈك، ئوماق چىراي، خۇش بېچىم.

جېنى باردەك پىرقىرايدۇ تىنىمىز،
ئەھەس زادى ھېچ ھەرىكىتى رىتىمىز.
ئەسىر قىلغان چاغدا سوراق دىلىمى،
چۈشتى كۆزۈم تاناپ يىمقا تۇيۇقسىز.

قىزىقىشىم كۆتۈرۈلدى ئەۋجىگە،
ئۆتۈم ئاستا ياندىن سەھنە كەينىگە.
باقسام، ساپتۇ شوخ ئارتىسلار ئۇسۇلغا،
قورچاقلارنى كۆندۈرۈپ ئۆز مەيلىگە.

يېنى تارتسا پىرقىراركەن بىتىنىم،
ھەرىكەتلىرى شۇنداق لەرزەن، ئەۋرىشىم.
قورچاقلارغا ماھارەت ۋە جان بەرگەن،
ئارتىسلارغا كېلىپ قالدى ھەۋىسىم.

1990 - يىل 4 - ئاي، بېيجىڭ.

يىلان بىلەن چاق

چار يىلان يولۋاسنى ئۆلتۈردى چىقىپ،
تۈستى يول قىنىغا پاتماي كېرىلىپ.
ھەيۋىلىك كۈشۈلداپ چاچسىمۇ زەھەر،
ئۇچقۇر چاق ئاستىدا كەتتى مېجىلىپ.

1990 - يىل 6 - ئاي، بېيجىڭ.

ئارزۇ ۋە قانۇنىيەت

ھال رەڭ چېچەك پىچىرلايدۇ باھارغا،
شاملىڭدا گۈل ھۆسنۇمنى بۇزما دەپ.
سولشىپ ئۇ تۈزۈپ كېتەر ئاز ئۆتمەي،
شاخ - شاخلارنى شېرىن مېۋە ئىگىلەپ.

ئاي چىراي قىز نازى بىلەن قارايدۇ،
ئاي چىرايىنى ئاي كۆرسەتكەن ئەينەككە.
ئىلتىجاسى لەيلەپ قېلىپ سامادا،
مۈكچىيدۇ يەتمەي كۈتكەن تىلەككە.

قىران يىگىت ئات ئوينىتىپ كېلىدۇ،
كېزىپ ئۈمىد دالاسىنى ئارمانسىز.
يىل پەنجىدە سۇنۇپ خىيال قامچىسى،
چاچ - ساقىلى قىرو باغلار، دەرمانسىز.

ئارزۇ گۈزەل، قانۇنىيەت رەھىمسىز،
ئاستا - ئاستا يېقىنلايمىز قەبرىگە.
قورقۇنچلۇق ئەمەس ئۆلۈم، قالدۇرساق،
ئەقلىمىزدىن يېقىپ چىراغ نەۋرىگە.

1990 - يىل 3 - ئاينىڭ 29 - كۈنى، بېيجىڭ.

تەكلىپ ۋە نەتىجە

1

تەكلىپ
ئۇچقۇندىغان قار ئۇچقۇنلىرىدەك
كەلمەكتە ئۇچۇپ.
كونا چۈشەكتە
چۈشەكەشكە ئۆگەنگەن كۆڭۈل
چۆچۈپ ئويغىنىپ
ئالدى ئەندىكىپ باغرىغا بېسىپ
توي تارتقانداك خۇشاللىق قۇچۇپ.

2

كەتتى قەلىمىم
يېڭى پەددىگە

يورغىلاپ دەسسەپ.
مەيلىدىغۇ
كەتمەسە سۇنۇپ
ئەگرى - بۇگرى چىغىر يولدىكى
ئازگالغا سەكرەپ.

3

ھەي!...
تۇتامسىز ئىلھام
نېمە بۇ ئۆرە قىلغىنىڭ
يېرىمى ياخشى، يېرىمى يامان؟
قەھرىمان قەھرىماندەك بولۇشى كېرەك
سەجدە قىلسۇن ئۇنىڭ ئالدىدا
ئالۋاستى ئەمەس
ھەتتاكى شەيتان!

4

ئەقىدەمنى چۈشەپ چەمبەرچاس
سالا ئارقىنىدا

«خوپ» يايلىغىغا ئېسىلدىم شۇئان.

يارالدى

ھېچ ئېۋەنسز

بىر زەبەردەسى قەھرىمان.

كۆسەيلىك قوشۇن

نەرە تارتىپ بولدى پەيدا

كۆتۈردى غوۋغا

توشۇتۇشتىن كېلىشتى قاپساپ.

نەدە بار بۇنداق مۇكەممەل ئىنسان؟

ئادەم دېگەندە بولىدۇ نۇقسان.

بۇتمۇ بۇ

ۋە ياكى ئىلاھ؟

قالدىم تېڭىرقاپ.

تەپەككۈرۈم ئۆڭكۈرىدە

ھوۋۇلدايدۇ تولغىنىپ

ئېزىتقۇ بوران.

قازان كۆمتۈرۈلگەندەك زۇلمەت كېچىدە

پۇچىلىنىپ كۈنلەش ئىچىدە

توي چۈشكىدە

ياش يىگىتنى قانغا بويلاپ

ئېلىپ قاچتى پەرىزات قىزنى

ئالداپ نەپ بىلەن.

قىلىندى تۇتقۇن

بىگۇناھ ھېكايە قۇرلىرىغىمۇ

سېلىندى كىشەن.

يىغلايمۇ ئاخىرقى چېكىتكە قاراپ

بۇقۇلداپ قاقشاپ؟

6

ئويغان!

دەۋەرمە ئەمدى

ئاتنى ئات، ئېشەكنى ئېشەك.

كەلدى ئۈزۈپ غەۋۋاسلار بۇيان

يېڭى ئېقىم دەرياسى بويلاپ.

قارماقتا دۇربۇندا ساڭا

بولىمساڭ ئاگاھ
ئۇندۇرەر چىچەك
ئۆزگىچە يول تاپ.

7

بىلىمدىم
ئاق كۆڭۈل خىيال
بولغانمىكىن ئەلچى — خالىس زات.
قالدى تېپىشىپ
بۇلۇڭدا ئاخىر
ئېشەك بىلەن ئات
تۆرەلدى قېچىر.
كۈلدى جامائەت
ياپىر
نېمە بۇ
ئوخشەمسا ئات ياكى ئېشەككە ھېچبىر؟!
قېچىرەمۇ ئۆكۈنۈپ – ئۆكسۈپ
كۆتۈردى پەرياد.

8

ھېسسىيات، ئەخلاق، مىزان
 خۇددى قىشنىڭ ئاپتىپى
 ئۆزگىرىشچان.
 تامغاڭنى تاغلىيىغا بېسىپ قويما
 ياخشىنى ياخشى دەپ، ياماننى يامان.
 تەنتەكلىك بۆشۈكىدە
 ياتماي تەۋرىنىپ
 كۆپ قىرلىق
 سەزگۈ ئورنات پىرسوناژغا
 چاپسۇن يۈگەنسز
 قىيغىتىپ ھەريان.

9

كەلدى يانچۇقچى
 ھالاللىقنى يۇدۇپ ھاسىراپ.
 دىۋانغا ياغدۇرۇپ ھىممەت
 تاشلىدى بىر خۇرجۇن ئاقچىنى.
 جان تىكىپ ئېلىشىپ لۈكچەك

قۇتقۇزۇپ قالدى

باسقۇنچىلىققا ئۇچرىغان مەسۇمە قىزنى.

ۋىجدان بېسىمنى سېزىپ قاراقچى

ئېلىپ ماڭدى شىپاخانىغا

ئۆزى پىچاق تىققان ساقچىنى.

10

چۈشۈمدىكىدەك

پېچەتلەندى ئېغىزىم بىردىن

تىلىمغىمۇ سېلىندى قۇلۇپ

قاڭقىغان ئەيىبلەش سادالىرىدىن.

كېلىپ قاپتىمۇ قوي يېمەس بۆرە

ئىنساپ، دىيانەت دالالىرىدىن؟

كىم موللا قىلغان قاۋاننى قاچان،

تەزدۈرۈپ نەپىسى - تەمەلىرىدىن؟

ئالچىش!

جۈيلۈش!

ساراڭلىقىڭنى يۇقتۇرما، يوقال،

يېمەستە ئوڭلار پەشۋالىرىدىن!

11

«ئەرنىڭ يېرىمى ئايال»^① دېگەن گەپ
 باشقا كىيگەندە دەريا بويىنى
 قالمىدىم مەڭدەپ،
 قىزغا سىڭدۈرۈپ يىگىت خۇيىنى
 يىگىتكە تاغدىم قىزنىڭ خۇلقىنى
 تۆرەلدى ئايىھاي
 ئىزدىن ئەگىشىپ ماڭغان دوقمۇشتا
 ئەركەز دەك ئىنسان ئىڭىگەلەپ.
 خالايق تۇۋا دەپ چىشلەشتى ياقا
 قىقىلغاندەك پايپاققا تاقا
 مەنمۇ ئىزا قەبرىسىگە قىلىندىم دەپنە
 بۇشايماندا روھىم تۆكەر ياش
 تۇپراقنى نەمدەپ...

12

ئەنە
 ياتار سوزۇلۇپ

① جاك شېنلېئاڭنىڭ شۇ ناملىق رومانى كۆزدە تۇتۇلىدۇ.

تەكلىپ ئۇيۇقىغا باش قويۇپ
ئۈچەيسىمان كۈرمىك - كۈرمىك يول.
ناۋادا سەنمۇ
كۆزۈڭنى يۇمۇپ
ماڭساق تاللىماي مودا قوغلىشىپ
بارار يېتىلەپ
غايىتىن بىر قول.
مەن ياتقان قەبرىنىڭ ئېغىزى ئوچۇق،
كەلسەڭ ئىز بېسىپ
قىلىدۇ بەلكىم
سېنىمۇ قوبۇل...

1990 - يىل 3 - ئايدا بېيجىڭدا يېزىلدى.
1991 - يىل 3 - ئايدا بېيجىڭدا تۈزىتىلدى.

ئىرىپ ۋە نومۇس

شەھەر تۈگۈل دۇنيانىمۇ غاچ ئالىمىز ،
بىر نان تاپساق داراڭلىتىپ داپ چالىمىز .
قوللىرىمىزدىن كەلمەسەمۇ كەپە ياساش ،
پۇدىن ئۇلىنىز ھەشەمەتلىك ئۆي سالىمىز .

كوركىرايمىز «ئالەم مۇشۇ!» دەپ بەس - بەستە ،
قۇدۇقتىكى پاقا قارار زوق - ھەۋەستە .
ئولتۇرساقمۇ قاشاڭ كالا ھارۋىسىدا ،
ئۇچتۇق دەيمىز بىز ئاسماندا ، خەقلەر پەستە .

تارىخىمىز شان - شەۋكەتلىك ، تۆھپە تەييار ،
ئوڭدا يېتىپ يېسەك مەڭگۈ بولمايمىز خار .
يەنە شەرەپ قازىنىشقا نېمە ھاجەت؟
جان ئۇپرىتىش دۆتلۈك ، بىزگە زېرەكلىك يار!

كۆكرىكىمىز دوناي تاپقا پولات قالقان،
ئۇندىن تايغان يەنجىلىدۇ بولۇپ تالقان.
كىمكى يېڭى پەدىگە ساز چالسا، ئۇنى،
بوش قويمايدۇ كونا تارغا كۆنۈك ئالقان.

ئۇزۇن كۆسەي قورالمىز، ئاتا مىراس،
كوچىلايمىز، چۇخچىلايمىز تېپىپ ئاساس.
شۇ بولسىمۇ كۈن ئالسۇن دەپ قويۇش گۇناھ،
غېرىچ ئۆسسە قاچىلايمىز تەڭ دەپ لېباس.

ئېگىز لەرنى غۇلتىشتىن خۇشال ئىش يوق،
بالدۇر ئۇزۇپ چىققانلارغا يوللايمىز ئوق.
چاقالمىسا چاياننىمۇ چايان دېمەس،
پەخرىمىز دۇر نەشتەر سانجىش، كار قىلماس دوق.

مودا چىقسا قوغلىشىمىز كېچىپ جاندىن،
تېنىپ ھەتتا ئەجدادىمىز ئوغۇز خاندىن.
سۈنئىي ئەتىر كۆرسەك باغقا ئوت قويىمىز،
«ئىپار گۈل!» دەپ بېغىشلىما يېزىپ قاندىن.

تەشۋى سېرىپ «سۇق!» دېگەننى خىزىر ساناپ،
كۆتۈرىمىز بېشىمىزدا، ئەيلەپ تاۋاپ.
مىڭ ئورغاق ئاي ئاسالايمىز بۇلۇتلارغا،
چۇۋۇپ مەكتەپ بىناسىنى، قۇببە ياساپ.

بەك كاتتا بىز، ئەمەس ھېچكىم بىزدەك ئۇلۇق،
تەكلىماكان ئالتۇن ئاچقۇچ كۆمگەن تولۇق.
بوۋام بەرگەن مامۇق ياستۇق يۇمشاپ ئەجەب،
خورىكىمىز يەتسە ئايغا، ئەڭ زور ئۇتۇق!

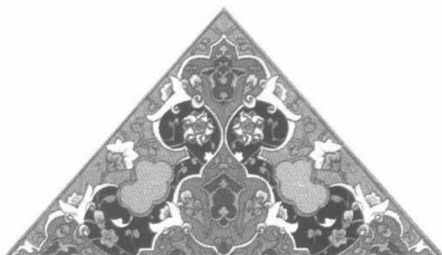
شېرىن چۈشەپ، كۆز سالمايمىز دەۋرانغا بىز،
ئەگەشمەيمىز ئۇزاپ كەتكەن كارۋانغا بىز.
بىر ئىزدىلا پىرقىرساق، چۆرگىلىسەك،
يېتەلەيمىز قېنى قانداق ئارمانغا بىز؟!...

1990 - يىل 4 - ئاي، بېيجىڭ.

كېلىشىم

سەن ماختىغىن مېنى «مەشھۇر يازغۇچى» دەپ،
مەنمۇ سېنى داڭلاي «كۆھەر قازغۇچى» دەپ،
قايىل بولماي كەمكى قۇسۇر تاپسا ئەگەر،
تويغۇزايلى: «پەس قىتغۇر، ئازغۇچى!...» دەپ.

1990 - يىل 5 - ئاي، بېيجىڭ.

چېچەكلىسۇن دىلىڭدا باھار

قاپلانمىسۇن كىچىككۈلغا تېنىم،
قايتىڭىدىن ياغدۇرمىغىن قار.
گۈل ھۆسنۈڭگە ياراشماس جۇدۇن،
چېچەكلىسۇن دىلىڭدا باھار.

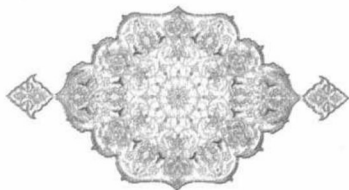
چېچەكلىسۇن دىلىڭدا باھار،
شوخ كۈلكەڭدىن تۇغۇلسۇن قۇياش.
دۇنيا گۈزەلدۇر تەبەئىيەت بىلەن،
تۆكمىسۇن سۆيگۈ جۇدۇندا كۆز ياش.

1990 - يىل 5 - ئاي، بېيجىڭ.

تەشۋىش

قۇشتەك ئۇچۇپ يېقىلساڭمۇ كۆككە، بۇرادەر،
ئۇنتۇمىغىن چۈشەر، ياتار جايىڭ يەنە يەر!

1990 - يىل 6 - ئاي، بېيجىڭ.

مەننىم تەنسىز ئىسلام تەھ

يىقىلدىڭ،

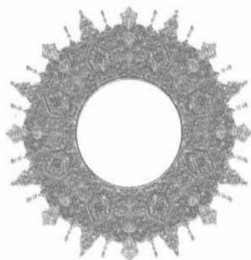
يۆلىدىم،

چاپتىڭ يەنە تېز،

لېكىن مەن كۆمۈلدۈم

چاڭغا ئۇن - تەنسىز...

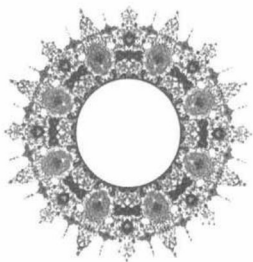
1990 - يىل 6 - ئاي، بېيجىڭ.

شائىر دوستۇمغا

كۆرۈۋەرمە شېرىن چۈشنى چۈشەكەپ،
يەتكۈزەلمەس مامۇق ياستۇق تىلەككە.
ئاچقىن سۈبھى روجىكىنى سەن كۈچەپ،
ئەجرىڭ كۆمسۇن خىيالغىنى چېچەككە.

1990 - يىل 6 - ئاينىڭ 27 - كۈنى، بېيجىڭ.

ئۆلەم سىنسىيە

ئۆكۈنمەيمەن، ئاي يۈزلۈكۈم ئازدۇرۇپ،
جىلۋەك بىلەن بۇزساڭمۇ توي - بەزمەمنى.
كەچۈرمەيمەن، جادۇ كۆزۈك چاندۇرۇپ،
پالۋەتسە باياۋانغا نەزمەمنى.

1990 - يىل 6 - ئاينىڭ 28 - كۈنى، بېيجىڭ.

غار ئىچىرە بىر دەريا ئاقىدۇ غەمكىن

غار ئىچىرە بىر دەريا ئاقىدۇ غەمكىن^①
بەك ھاردۇق يەتكەندەك ئېغىر ھاسىراپ،
تەك قىيا قايسىدۇ ئىككى يېقىدىن،
ئامبۇردەك چىڭ قىسىش ئۈچۈن ئالدىراپ.

دەريانىڭ كۆكسىنى ئۆتىدۇ تىلپ،
سىرلىق غار ئۈستىدىن مەڭ تىغ سايىملاپ.
چىدىماي بۇنىڭغا تاش باغرى ئېرىپ،
كۆزىدىن ئۈنچە ياش ئاقار تامچىلاپ.

غار ئىچىرە بىر دەريا ئاقىدۇ غەمكىن،
قايغۇغا چۆككەندەك دەردلىك شاۋقۇنلاپ.

① بېشى سۇ غارى لياۋنىڭ ئۆلكىسىنىڭ بېشى شەھىرى ئەتراپىغا جايلاشقان داغلىق مەنزىرىلىك جاي.

تۇرىدۇ قىرغاققا قۇت تىلەپ تەمكىن،
خىزىردەك ئىككى زات كۆزى يالقۇنلاپ^②

تولغىنىپ ئەجدىھا ياتار بويىدا^③
ئالماقچى بولغاندەك ئېقىننى توراپ.
نەچچىلەپ دوقمۇشتىن ئەگىيدۇ دەريا،
ھاڭغاندەك مۇساپىر ئېزىپ يول سوراپ.

غار ئىچىرە بىر دەريا ئاقىدۇ غەمكىن،
قازاندەك قاپقارا تۈننى ھاپىشلاپ.
تىنمايدۇ نۇر ئىزدەپ قاراڭغۇلۇقتىن،
چۈشىدە يۇلتۇزلار چاقىنار چاراقلاپ.

ئۇلغىيىپ ساناقسىز تامچە قېتىلىپ،
يېقىنلار مەنزىلى ئۈمىد بېغىشلاپ.
ئاھ، چىقتى تار غاردىن ئاخىر ئېتىلىپ،
يورۇقلۇق ۋەسلىگە يەتتى يېنىشلاپ.

1990 - يىل 6 - ئاينىڭ 28 - كۈنى، لياۋنىڭ - بېشى.

② ③ غار ئىچىدىكى دەريا بويىدا دۇڭادا تۇرغاندەك كۆرۈنىدىغان بىر جۈپ تاش بوۋاي، ئۇنىڭ نېرىسىدىراق دەرياغا چۈشۈشكە تەمىشلىۋاتقاندا كۆرۈنىدۇ. غان تاش ئەجدىھا بار.

بېشارەت

تۈگۈلۈپ، تۈرۈلۈپ شىددەتلىك ئېقىن،
قولۋاقنى ئىرغىتىپ تاشلايدۇ يىراق.
كېلەلمەس ھەيۋىدىن بۇغىلار يېقىن،
تەترەيدۇ زەربىدىن ئۇيۇل تاش قىرغاق.

ئىرغىتىپ تاشلاندىق بىر رەت، ئىككى رەت،
قايىنالمىز لاققىغا سالىدى بى سوراق.
جان ئېلىپ قاچسا كىم، ھاپ ئەتتى شۇ ئان،
جىگەر سىز بوشاڭنى قىلغاندەك مازاق.

يېقىلدى دىللارغا بېشارەتتىن شام،
ئۇردۇق بىز كۈچىنىپ رەتتەلىق پالاق.
تەمىرەش قوغلىنىپ، يار بولدى چىدام،
دولقۇنلار ئەۋجىدە ئېلىشتۇق ئۇزاق.

دولقۇنلار ئەۋجىدە ئېلىشتۇق ئۇزاق،
ئۇردۇق تەڭ تېخىمۇ رىتمىلىق پالاق.
تاسمىدەك تار بوغۇز قالدى ئارقىدا،
يېيىلىپ دەريامۇ ئاچتى كەڭ قۇچاق.

1990 - يىل 6 - ئاينىڭ 29 - كۈنى، لياۋنىڭ - بېنشى.

شاھزادە دەرياسى

ئېلىپ مەن تارمىنىڭ سالام، مېھرىنى،
شاھزادە دەرياسى^① كەلدىم بويۇڭغا.
خۇش كەپسىز! دېگەندەك ئۇنچە چاچرىتىپ،
خۇش چىراي چىلىدىڭ گويا تويۇڭغا.

قىرغىقلىق چىمەندىن تاقاپتۇ جىيەك،
ئەتراپلىق يايىشىل بۆككىدە ئورمان.
قىيغىتىپ قوي - كالا يايىدىكەن شاد،
پادىچى نەي چالار ئاجايىپ لەرزەن.

تاشمۇتاش ئوقچۇغان سۈيۈك سۈپسۈزۈك،
كۆرۈنەر تەكتىدە مەرۋايىت، ئۇنچە.
بېلىقلار پىلتىڭلاپ ئوينار قوغلىشىپ،
رەڭ تۈرى خىلمۇخىل، ئۆزگىچە شۇنچە.

① شاھزادە دەرياسى — لياۋنىڭ ئۆلكىسىنىڭ بېشى شەھىرى ئەتراپىدىكى بىر دەريا.

تۇرۇپتۇ قارىسام خىزمىتى سۈپەت چال،
دەرياغا تىكىپ كۆز، چۆكۈپ خىيالغا.
گىردىدەك چېرىدىن تۇرار نۇر تېمىپ،
ئۈچتەك ئاق ساقىلى ئۇچار شامالدا.

— ئەسسالام!

ئالدى ئۇ سالامنى ئىلىك،
كۆرۈشتۈق،
مۇڭداشتۈق،

قويدۇم كۆپ سوئال.
شاھزادە دەرياسى ھەققىدە بوۋاي
باشلىدى ھېكايە قىلىپ دىلنى لال!

بۇنىڭدىن مىڭ يىلدەك ئىلگىرى بۇندا
ياشايتتى كىدانلار^① ئەجەب ئۆز – ئىناق.
قەبىلە، يۇرت ئايرىپ يۈرمەيتتى زىنھار،
شۇڭا ئەل گۈللىنىپ تاپقانتى روناق.

① كىدانلار — ھازىرقى لياۋخې دەرياسى ۋادىسىدا ياشىغان قەدىمكى مىللەت،
ئۇلارنىڭ ئەجدادى شەرقىي خورلار بولۇپ، مىلادى 916 – يىلىدىن 1125 – يىلىغىچە
لياۋ سۇلالىسىنى قۇرغان. كېيىن جىن سۇلالىسى تەرىپىدىن يوقىتىلغان. «سۆز دېگەن»
زى» لۇغىتىنىڭ 1479 – بېتىگە قارالسۇن.

ئىدى بۇ زېمىنمۇ ئاجايىپ مۇنبەت،
توپىنى سىقسا ياغ تامچىلايدىغان.
بۇلۇتتەك يامرايتتى پادا، يىلقلار،
يوق ئىدى قاشاڭ ئات قامچىلايدىغان.

چۈشسۇمۇ بۇ ئەلگە ياتلارنىڭ كۆزى،
باستۇرۇپ كېلىشكە قىلمايتتى جۇرئەت.
خۇددى بەز مارىلاپ تۇرغان مۇشۇكتەك
كۈتەتتى زارىقىپ ئەپلىك بىر پۇرسەت.

كۆپ كۈتۈپ زېرىكىپ ئەۋەتتى ئاخىر،
بۇ يەرگە ھىلىگەر ئايغاچچىلارنى.
تىللىرى قەنت - شېكەر، دىللىرى زەھەر
پارچىلاش ئۇستىسى — پايلاقچىلارنى.

قەبىلە ئارىلاپ، يۇرت كېزىپ ئۇلار
چېچىشتى ئۆچمەنلىك ئۇرۇقلىرىنى.
تۇغقانلار ئۆزئارا يىرتقاندا ياقا
قېچىشتى خادا قىپ قۇيرۇقلىرىنى.

ئەۋجىگە چىققاندا جاڭجال ۋە نىزا،
تاشلاندى ئەلگە ياۋ شىددەتلىك شۇنچە.
ئەتراپنى قاپلىدى ئور - چاپ ئاۋازى،
تۇياقلار ئاستىدا چەيلەندى غۇنچە.

بۇلانىدى مال - ۋاران، ئۆلتۈرۈلدى شاھ،
ھەيۋەتلىك ئوردىمۇ ئايلاندى كۈلگە.
ئېلىشتى ياۋ بىلەن باتۇر شاھزادە،
تىكىپ جان غېرىچ يەر، ھەر گىياھ، گۈلگە.

قۇرتتەك يامرىغان ياۋدىن كۈرمىگىنىڭ
بېشىنى تېنىدىن قىلدى ئۇ جۇدا.
بىر - بىرلەپ يىقىلدى نەۋكرى، ئاخىر
قېپقالدى قورشىۋدا بىر ئۆزى تەنھا.

ياۋ قاسساپ كېلىشتى تىك يار لېۋىگە،
چېكىنىش يولى چورت تاشلاندى ئۈزۈپ.
ياۋ دېدى:

— باش ئېگىپ ئەل بولغىن بىزگە،
ياشايسەن چار باغدا گۈل دەستە تۈزۈپ.

نى گۈزەل قىزلارنى قىلىمىز تارتۇق،

خاقانلىق پەيزىنى سۈرىسەن يەنە.

قەدىرلە ياشلىقىڭ — گۈلدەك چېغىڭنى،

ئەل ئارا كېرىلىپ يۈرىسەن يەنە...

شاھزادە دېدىكى:

— ياشايىمەن مەغرۇر،

ئەرلىكىم، غۇرۇرۇم تۇرغاي جۇش ئۇرۇپ.

تىز پۈكۈپ مېڭ يىلچە ئۆمۈر كۆرگەندىن

مېڭ ئەلا ياشىسام بىر كۈن تىك تۇرۇپ.

ئەلۋىدا، ئانا يۇرت، ئەي ئەزىز ماكان،

ئەلۋىدا، قانچۇمار، ۋاپاسىز جاھان!

ئەلۋىدا، گۈل - گىياھ، خۇش ئاۋاز بۇلبۇل،

ئەلۋىدا، ھالال سۈت بەرگەن ئانىجان!...

شاھزادە نەيزىنى ئاتتى ياۋ تامان،

يىقىلدى كۆرەڭلەپ تۇرغان سەركەردە.

يۇرتىغا ئاداققى قېتىم تاشلاپ كۆز،

ھاياتلىق يېپىنى ئۈزدى شەمشەردە.

غۇلدى تىك ياردىن،

ئېچىپ كەڭ قۇچاق

ئانا يەر باغرىغا ئالدى ئوغلاننى.

چاچرىغان قېنىدىن يارالدى دەريا،

ئەسلىتىپ شاۋقۇنى نەرە - چۇقانى.

ياد ئەتكەچ تىز پۈكمەس شاھزادىنى ئەل،

شۇ ئوغۇل نامدا ئاتالدى دەريا.

تىنمەسز ئېقىشى تۈگمەس داستان،

قىسسەلەر سۆزلەيدۇ ئۆركىشى گويا.

بويىنى كېزدۇ مۇڭلىنىپ بۇغا،

ئۈستىدىن كېتەلمەس ئەگىپ قۇش - قانات.

قانمايدۇ كۈي كۈيلەپ، قوشاققا قېتىپ،

سۈپۈزۈك سۈيىدىن ياشىغان ھايات.

بۇ دەريا بېلىقى خىسلەتلىك، تەملىك،
ئاجىزغا كۈچ - قۇۋۋەت،
كېسەلگە شىپا.
نېمىشقا شۇنداق دەپ سورىما، ئوغلۇم،
نەق جاۋاب ئىزدەسم تۇتىدۇ يىغا...

بوۋاينىڭ ئاۋازى كەتتى تىترەپ،
دەرياغا تىكىپ كۆز چۆكتى خىيالغا.
كۆكسىدە يەلپۈنەر ئاپئاق ساقلى،
تۇرار ئۇ يۈزلىنىپ مەيىن شامالغا.

※ ※ ※

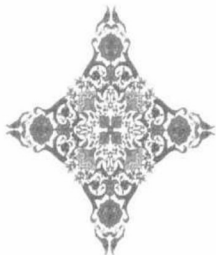
ئويلىدىم،
تۆكسە كىم ئەل ئۇچۇن ساپ قان،
ياشاركەن ئەۋلادلار قەلبىدە ئەبەد.
شاھزادە دەرياسى مىسالى بۇنىڭ،
ئۇرغىدى قەلبىدە ئاڭا مۇھەببەت!

1990 - يىل 6 - ئاينىڭ 30 - كۈنى، لياۋنىڭ ئۆل.
كىسنىڭ بېنىشى شەھىرى ئەتراپىدىكى شاھزادە دەر.
ياسى (تەيزىخې) بويىدا يېزىلدى.

بىر قىزنىڭ ھەسرەتى

بىلىمدىم، «ئاي»، «كۈن» دەپ كۈيلىمەي شائىر،
كۆزۈمدىن گۈزەللىك ئىزدەمەي شائىر،
شائىرلىق تاجىنى كىيەلمەمدىكىن؟
«يۈرىكىم لەختە قان، تاپقىن تېز داۋا...»
«ئاھ سەنسز ياشاشتىن ئۆلۈم مىڭ ئەلا...»
شۇ گەپتىن باشقىنى دېيەلمەمدىكىن؟

1990 - يىل 7 - ئاينىڭ 1 - كۈنى، بېيجىڭ.

جېگىش سوئال

قارىدىڭ،

كۆزۈڭدىن چېقىلدى چاقماق،

مەن كۆيۈپ بولدۇم كۈل،

كەتتىڭ سەن يىراق.

ھەيرانمەن نېمىشقا يۈردۈڭ ئوت يېقىپ،

ئۆچۈرۈپ قويۇشنى بىلمىگەن ئوماق؟!

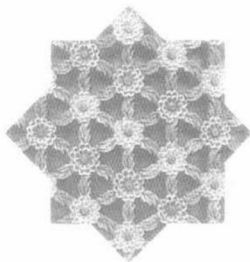
1990 - يىل 9 - ئاي، بېيجىڭ.

يولۋاسنىڭ ئېلانى

ئەيمىنىپ ھېچكىم كېلەلمەس يېقىن،
قامالسامۇ تۆمۈر قەپەسكە.
موھتاج ئەمەسمەن، رەڭگە، پەردازغا،
تەشنامەن پەقەت ئەر كىن نەپەسكە.

1990 - يىل 9 - ئاي، بېيجىڭ.

بىلىنىڭ سوئالى

بەستىمغۇ تاغدەك بار، يۇلمەن چىنار،
يىلپىزمۇ ئالدىمدىن ئۆتەلمەس زىنھار.
بىراق يوق كۈچۈمگە تۇشلۇق شىجائەت،
قېنىمغا سىڭگەندۇ بەلكىم ئىتائەت.
شۇڭلاشقا ئادەملەر ئالغانمۇ مېنىپ،
زىيادە ياۋاشلىق بېشىمغا چىقىپ؟!

1990 - يىل 9 - ئاي، بېيجىڭ.

شىرىشلىرىمىز ئاتقان تۈگۈن

ئاجىزلارنى زادى بوزەك قىلمىسام دەيمەن،
نېمىشقىندۇر تۇتۇۋالسام يەنىلا يەيمەن.

1990 - يىل 9 - ئاي، بېيجىڭ.

كەسپىي ئادىتى

مېنى تىنچلىق ئەلچىسى دەپ تەرىپلىمەس كىم؟
ھەمراھىمنى چوقۇپ قويۇش ئەپسۇس، ئادىتىم!

1990 - يىل 10 - ئاي، بېيجىڭ.

تاشپاقىمۇ بىزار

ئۇزۇن ئۆمۈر چولپانى دەپ كەتسە ماختاپ،
ھاياتىمغا چوقۇنغۇچى ئامراقلىرىم؛
دەرىلدەيدۇ غەزەپ بىلەن ئوقۇپ لەنەت،
ئۆمىلەشتىن بىزار بولغان ئايىغلىرىم.

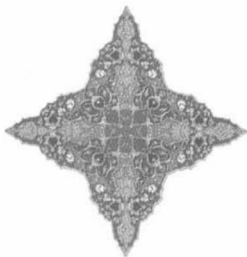
1990 - يىل 10 - ئاي، بېيجىڭ.

كۈچۈكنىڭ ئېتىرازى

قۇيرۇقۇمنى شىپاڭلىتىپ بولسام پايىپتەك،
خۇشامەتكە خۇشتار ئىگەم تاشلايدۇ سۆڭەك.
مەنفۇ پەقەت گېلىمنى دەپ قىلدىم خۇشامەت،
ھېچ بىلىمدىم ئىگەمگە بۇ ھۈنەر نە كېرەك؟

1990 - يىل 10 - ئاي، بېيجىڭ.

سالانىنىڭ ھەۋىسى

تۈگۈلۈپ تۇرمىقىم قورقۇشتىن ئەمەس،
ھۇجۇمغا ئۆتۈشنىڭ بېشارىتى، بەس.
چاقتى دەپ ئەيىبلەش ناھەق، بىھاجەت،
چاقماقلىق ئاتامدىن قالغان بىر ھەۋەس.

1990 - يىل 11 - ئاي، بېيجىڭ.

توشقاننىڭ خىيالى

ئۆتسىمۇ قورقۇش، غەم ئىچرە ھاياتىم،
رازىمەن كەلمىسە مەڭگۈ ماماتىم.

1990 - يىل 11 - ئاي، بېيجىڭ.

كۈرۈشنىڭ پەلسەپىسى

سانجىلسا تەكشىم ماختا مامۇق دەپ،
مەن بىلەن دوست بولۇپ ئۆتەي دېسەڭ ئەپ!

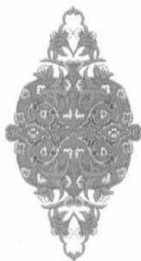
1990 - يىل 11 - ئاي، بېيجىڭ.

جۈمۈلىنىڭ سىز ھاياتى

بەك ئىشچان دەپ ماختار ھەممە، شۆھرەتتىم
تولۇق،
ئەيىبىم شۇ: ئۆزۈمگىلا توشۇمەن ئوزۇق.

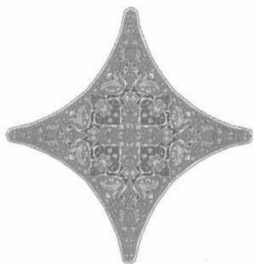
1990 - يىل 11 - ئاي، بېيجىڭ.

پەرۋانىنىڭ بايانى

ئوت - چىراغقا ئېتىلىشىم ئىشقىن ئەمەس،
ساخىلىقتىن تويۇپ قىلدىم ئۆلۈمگە ھەۋەس.

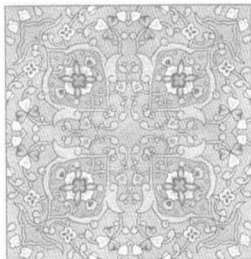
1990 - يىلى 12 - ئاي، بېيجىڭ.

تۆگىنىڭ ھەسرەتى

دۆت ئېشەك كەينىدىن ماڭار تۆگە دەپ،
مەسخىرە قىلماڭلار ئۇنچىلا سۆكۈپ.
ئۆتكۈزۈپ ئالمىسا بۇرۇنۇمغا چۈلۈك،
ماڭامسىم دەرەدىمنى ئىچىمگە يۈتۈپ؟!

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

ئاغمخاننىڭ چارسى

كرىۋالمەن كاتەككە پەملەپ،
توخۇجان سېنى يوقلاپ كەلدىم دەپ.
يېقىنلىشمەن ماختاپ، ھىجىيىپ،
ئاندىن گېلىدىن بوغىمەن ئەپلەپ.

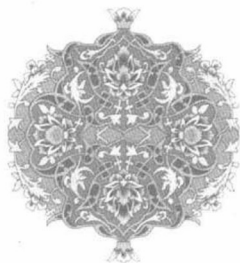
1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

ھەسرەت ھەسرەتنىڭ ئاگاھلاندۇرۇشى

ئۇنتۇما، بار ھەسرەتلىم — تاتلىقىمۇ،
ئۇۋامنى بۇزساڭ زەھەر — ئاچچىقىمۇ.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

ئارغىماقنىڭ يۈرەك سۆزى

قىيىنمىسا چەۋەندازىم كۆز يۇمۇپ،
مېنى گاھ دۆڭ، گاھ ئويمانغا چاپتۇرۇپ.
ئوقتەك چاپسام يورۇق بولسا مەنزىلىم،
يۈرمەي دوقمۇش، ئەگرى يولدا قايىمۇقۇپ.
ئاگاھ بولسۇن، كەتسە تولا قامچىلاپ،
ئەدەپلەيمەن يەرگە موللاق ئاتقۇزۇپ.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

ئېشەكنىڭ ۋەسىيىتى

«گۆشۈم ھارام، كۈچۈم ھالال»، يالغان
گەمەس،

مەيلى ئارتسۇن تاغدەك يۈكنى كۆتۈرەي دەس.
رازىمەنكى مىڭ ئۆلسەممۇ چارچاپ ھېرىپ،
ئۆلۈكۈمنى ئىتقا تاشلاپ بەرمىسە، بەس!

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

باشىنىڭ مەنتىقىسى

نېمە قىلار ئادەم مېنى ئۇرۇپ، ئۆرتەپ،
مەن ئىچكەنگە كېتەرمدى قېنى تۆگەپ؟!

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

ئىت ئېچىنار نېمىگە؟

خۇدا مېنى ياراتقان،
ئۆي - ئارامغا قاراشقا.
ئېچىنمەن سالغانغا
ئۆز قوۋمىمنى تالاشقا.

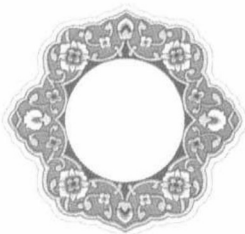
1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

خورازنىڭ تەمىنىسى

چىللىمىسام ئاتمايدۇ تاڭ، يورۇماس ئالەم،
قاراڭغۇلۇق ئىنسانلارغا ئەمەسمۇ ماتەم!
ئىشەنمىسە تاڭ ئاتقۇزۇپ باقسۇنچۇ قېنى،
بىر سىقىم دان بېرىپ مىننەت قىلىشقان ئادەم!

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

مەكياننىڭ زارى

قا قاقلىسام ماختانچاق دەيدۇ،
تۇغماي قويسام نېمىنى يەيدۇ؟!

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

بۆرىنىڭ ۋەدىسى

بېرىمەن قويلارغا چىن ۋەدە تولۇق،
توق بولسام ئۇلارنى قىلمايمەن ئوزۇق.

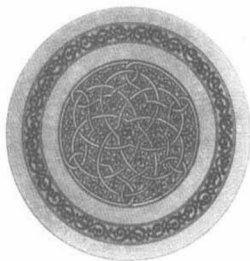
1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

كالىنىڭ نامى

بېشىمنى كۆتۈرمەي ئىشلىگەچ ھەردەم،
ئوت - چۆپ ۋە سامان يەپ بەرگەچ ئاق
سۈت ھەم؛
ئۇرسىمۇ پۇشۇلداپ يۈرگەچ شۈك - بىغەم،
دۆت كالا دەپ ماڭا نام بەرگەن ئادەم.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

قاغىنىڭ ئۆزىنى باھالىشى

كىم مېنى قارا دەپ چاپلىسا تۆھمەت،
كۆزنى ئۇيمەن، قىلمايمەن شەپقەت.
چۈنكى مەن قاردىن ئاق، تۈزدىن مىڭ
گۈزەل،
ناخشا مۇ بۇلۇلدىن قېلىشماس پەقەت.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

مايمۇن ئويۇنىنىڭ سىرى

تاماشابىن دەيدۇ: قىزىق مايمۇن ئويۇنى،
قىزىقامدۇ ئۇچسا باشتا قامچا قۇيۇنى.

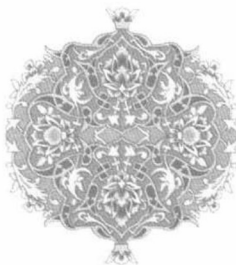
1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

چاشقاننىڭ ئىنسانىي

يۈزىڭىز ئوغرى، ئائىنىڭ دەپ يۈرمە قارىلاپ،
يۈتمەيدىمۇ يەر شارنى قىلغاچقا ئىنساپ.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

ھۆيۈڭنىڭ ئىقرار نامىسى

ئالا - يېشىل تون كىيىمەن، ياراشقان تاجىم،
دەيمەن قىلسا جىمكى قۇش ماڭلا تەزىم.
سېسىپ كەتتى ۋاز كېچەلمەي ئىچىم ھەسەتتىن،
يەتمىسەمۇ كۆسۈلداشتىن باشقىغا چامىم.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

بالتىنىڭ شىكايىتى

تال قارغايىدۇ شاخ - نوتامنى كەستى دەپ،
ساپنى تۇتقان قولنى قويماستىن ئىيىلەپ.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

سۈيۈرگەننىڭ دەردى

تۈگەندە ئەخلەت - چاۋار، مەينەت ئورۇن،
بىر بۇلۇڭغا تاشلىنىمەن قىسىپ بويۇن.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

تۆگمۇشنىڭ بىرى

توقۇالسام قۇمغا بېشىمنى،
كىم كۆرەتتى تېنىم - تېشىمنى؟!

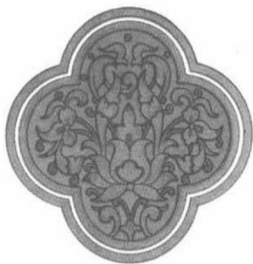
1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

جۈننىنىڭ ئۆكتە مىلىكى

لەززەتلىك شىرنىگە ئالساملا قونۇپ،
قوغلىسۇن، دوق قىلسۇن، كەتمەيمەن ئۇچۇپ.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

ئوغرى مۈشۈكنىڭ ئۇستازلىقى

ئېپى كەلسە لوق - لوق گۆشنى يەۋالمەن،
تۇتۇلغاندا ئىگەم يېگەن دەۋالمەن.

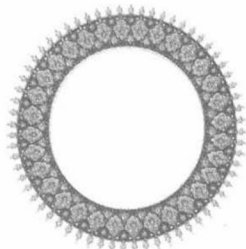
1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

قۇشقاچ جۈشە نەرىدۇ

يېقىملىق سايرىش كېتەر يىراققا،
يالقۇنلۇق ئوتۇقۇم ئوخشار بۇلاققا.
ھەيرانمەن، ئادەملەر ياغراتماي ئالقىش،
نېمىشقا ماز تىقىپ ئالار قۇلاققا؟!

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

قىرىمىنىڭ ئارزۇسى

كىرىپ تۇرسا بۇلبۇل، تۇرغاي، تومۇچۇق،
قان سايىرىغان مۇڭ - زارىدىن ئالسام زوق.
«قويۇۋەت!» دەپ يېلىنغانچە چىڭ قىسىپ،
قۇدرىتىمنى ئايان قىلسام مەن تولۇق.
مەيلى كېيىن چېقىلساممۇ مەڭ قېتىم،
دەھشەت سېلىپ قالسا سۇرۇم، ئارمان يوق.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

ياستۇق خالار نېمىنى؟

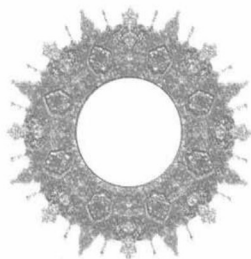
كېچە - كۈندۈز ئۇخلاۋەرسە ئادەملەر،
راھەتلىنىپ كۆتۈرمەستىن بېشىنى؛
داۋام قىلسا ئويچان، مەسكىن شائىردەك،
غايىۋانە، تەگسىز شېرىن چۈشنى؛
سۈرۈپ جەننەت ھۇزۇرىنى قانغۇچە،
تۆكمەسە غەم - قايغۇ بىلەن يېشىنى؛
ئوڭىدىكى تەڭسىزلىكنى ئۇنۇتۇپ،
غۇۋغا قىلماي يېسە سىڭگەن ئېشىنى؛
ئارمىنىم يوق، قەلبىمىزلا چۈشەنسە،
«ئالدامچى!» دەپ ئاتىماي لەنەت تېشىنى.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

قۇرغۇنىڭ جاھاندارچىلىقى

قۇرغۇي دەر نامىنى، چاققانمەن ئەجەب،
ئەقلىم چوڭ، كۈنۈمنى ئالىمەن ئەپلەپ.
قۇشقاچنى كۆرسەملا قىلىمەن بوزەك،
لاچىنى ئۇچراتسام قاچىمەن پەملىپ.

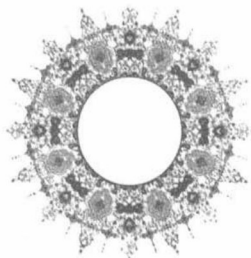
1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

ياخاقنىڭ گۇناھى

چوڭ گۇناھمۇ ياخاق بولۇپ يارالغىنىم،
شۇ نام بىلەن كەڭ ئىقلىمغا تارالغىنىم.
توقماق يېدىم تاتلىق مېغىز يېتىشتۈرۈپ،
قۇرۇق شاكال بولسام بەلكىم ئامان ئىدىم.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

تۈلكىنىڭ يېڭى تەقسىماتى

ئولجىنى ئادىللىق جىڭدا بۆلەي،
بۆلۈشتىن ئىلگىرى لىلا گەپنى دەي:

بۇ كېيىك يەپ سايىتۇ زەھەرلىك گىياھ،
گۆشىنى يېسە كىم سۆزىز قىلار قەي.

توشقانغا تەگكەندەك تۇرىدۇ ۋابا،
تەمىنى تېتىسا تارتىشىدۇ پەي.

قىرغاۋۇل بەك ئورۇق، سېسىق، ئەر زىمەس
لەشكە چىش ئۇپرىتىپ يۈرۈشكە ئەتەي.

يولۋاس شاھ بولمىسا خارابتۇر ئورمان،
بولمايدۇ زەھەردىن ھەزەر ئەيلىمەي.

بۆرە بەگ شۇ شاھنىڭ پۇت - قولى دېمەك،
يۇقمىسۇن شۇم ۋابا، ئوت قويۇپ ئۆرتەي.

مەن تىلغا ئالغۇسىز چۆپرەندە، شۇڭا
ئاخىرقى قۇللۇقنى بەجا كەلتۈرەي:

ساقلاشقا سىلەرنى بالا - قازادىن
قان قۇسۇپ ئۆلسەممۇ ھەممىنى مەن يەي.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

ئوت چاچار دىنوزاۋىر ① نىڭ ماختىنىشى

ئاغزىدىن چاچسام ئوت دېمەڭلار ئاپەت،
ئۇ، مۆمىن ئىنسانغا ياغدۇرغان ئامەت.
ئېچىنىپ كەتمەڭلار باغلار بولسا كۈل،
مۆجىزە يارالغاي كۈلدىن كارامەت.

كۆللەرنى سۈمۈرۈپ قۇرۇتسام ئەگەر،
تاڭ قېلىش بى ھاجەت، شۆلگىيم كەۋسەر.
ئاجىزغا قۇۋۋەت ئۇ، كېسەلگە شىپا،
ئىچكەنلەر ئاغزىدىن پۇرايدۇ ئەنبەر.

① رىۋايەت قىلىنىشىچە، دەقيانۇسنىڭ زامانىسىدا ئاغزىدىن ئوت چاچىدىغان بىر خىل دىنوزاۋىر ئۆتكەنەيىش. ئۇ بارغانلىقى يېرىنى ئوت چېچىپ كۈل قىلىۋېتەتتى. ئاندىن ئوتتا كاۋاپ بولغان ئادىمىزات ۋە ھايۋاناتلارنى ئاچ كۆزلۈك بىلەن يالماپ يۇتۇۋېتىدىكەن. تېخى بۇنى ئۆزىنىڭ تۆھپىسى ساناپ، ھەممىلا يەردە ماخ تىنىپ يۈرۈدىكەن. بۇ شېئىر ئەنە شۇ قەدىمكى رىۋايەتكە ئاساسەن يېزىلغان.

دەم تارتىش، ھاپ ئېتىش خىسلىتىم مېنىڭ،
تويھاسلىق ئەمەستۇر ئىللىتىم مېنىڭ،
يالمايمەن يالماشقا ياراقچا تەڭرىم،
يالماشتا نامايان شەپقىتىم مېنىڭ.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

رەخنىڭ كۆز بويامچىلىقى

بويامچى دەپ شۆھرەتتىم بار ئالەم ئارا،
قارىنى ئاق قىلالايمەن، ئاقنى قارا.
ئايرىمايمەن ھەق - ناھەق دەپ، راست - يالغان دەپ،
ئۆكۈنمەيمەن قانچە يۈرەك بولسا يارا.

ئىنساپ، ۋىجدان، نومۇس نېمە، خەۋىرىم يوق،
رەڭۋازلىقنىڭ خىسلىتى كۆپ، كۆڭلۈم بەك توق.
ساخىتلىقتىن دېرەك بەرمەس يېڭى رەڭلەر،
يىلتىزنى سۈرۈشتۈرسەڭ غەزىپىم ئوق.

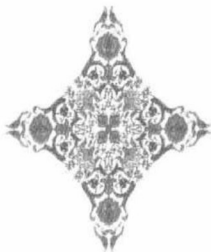
بوياقچىلىق كۆپى بۈيۈك، ئەڭ مۇقەددەس،
بوياق بەرسەم قاغا، توزغا ئۆزگىرەر، بەس.
ئەگەر ئەسلى قىياپەتنى قىلسا ئايان،
سەۋەنلىكنى يامغۇردىن كۆر، مەندىن ئەمەس.

1990 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

بىر دوستۇمغا جاۋاب

تەخسىنى چاقما دەپ قىلىدىك دالالەت،
دېدىك: كۆپ تەخسىدە نېمەت - تاپاۋەت.
تىك تۇرۇپ ئاچلىقتىن ئۆلسەممۇ ئۆلەي،
قىلمىسۇن نەزەردىن ساقىت جامائەت.

1990 - يىل 10 - ئاي، بېيجىڭ.

قايتىپ كىل ئامرىقىم، كۈتىمىن سېنى

بىلىمدىم، نېمىشقا قالدۇق تەگىشىپ،
ئېھتىمال شەيتانغا ماغدۇق ئەگىشىپ.
سەن كەتتىڭ يامانلاپ، ئارقاڭدا كۆزۈڭ،
مەن قالدىم زار قاقشاپ، كۆزۈم تېشىلىپ.

ئۆتتى كۈن، ئۆتتى ئاي، ئۆتتى ھەتتا يىل،
بوينىمىز قاتتىقكەن، يۇمشىمىدى دىل.
«ئىز پۈكمەس قەھرىمان» بولدۇق بىز گويا،
ناماقۇل بولۇشقا بارمىدى ھېچ تىل.

ئۇنچىلا يىراقمۇ ئەمەس ئارىمىز،
دەريادىن ئۆتسەكلا يېتىپ بارىمىز.
بىزغۇ «باش ئەگمىدۇق» ساقلاپ «غۇرۇر»نى،
ئەمما قان يىغلىدى يۈرەك پارىمىز.

«ئانا!» دەپ ئويغىنار دەم - دەم ئېسەدەپ،

ئۇيقۇدىن بىدارمەن ياستۇق يەڭگۈشلەپ.

بىلىمدىم كۆز يېشى تەگسىز بۇلاقمۇ،

قەلەندەر بوپقالدىم تەسەللى ئىزدەپ.

توخۇنلۇق سۈتىدىن باشقىسى نەق - تەل،

يېيىشى گۆشۇ - ياغ، قايماق ۋە ھەسەل.

دەيدۇ ئۇ: «تېتىدۇ ھەممىسى ئەمەن،

ئانىسىز ياشاشتىن ئۆلگىنىم ئەۋزەل!...»

ئېيىرىسەم چىرايلىق كىيىمنى تاللاپ،

ئاتىدۇ بۇلۇڭغا يىرتىپ قاماللاپ.

ئېيتىدۇ: «كىيىمەن ياماق چاپاننى،

ئانامنىڭ ھىدىنى پۇراپ ۋە ئاياپ...»

ھەيرانمەن، نېمىشقا تېپىشقاندىمىز؟!

ئىنتىلىپ قۇلۇندەك چېپىشقاندىمىز؟!

تويىنى تۆت كۆز بىلەن كۈتۈپ تەقەززا،

سۈركىلىپ يىلىمدەك يېپىشقاندىمىز؟!

تېپىشتۇق، چېپىشتۇق، يېپىشتۇق مەھكەم،
سىڭىدى پەر ياستۇققا يالقۇنلۇق قەسەم.
كۆز ئاچتى دۇنياغا سۆيگۈ جەۋھىرى،
بېشىمىز تاقاشتى ئاسمانغا شۇدەم.

ئاڭلاندى «ئىگگە» سى يېقىملىق سازدەك،
تۇيۇلدى ۋىلىقلاپ كۈلۈشى ئازدەك.
لەۋلەرگە كەتتى ئوت سۆيسەك مەڭزىگە،
بىلىندى تەپتىدىن جۇت قىشمۇ يازدەك.

تايىتاڭلاپ ماڭغاندا «دادا!»، «ئانا!» دەپ،
ئۇنتۇلدى جاپالار قالدۇق يەڭگىللەپ.
ئەپكەلدى ئۆيگە ئۇ بەختنى چىلاپ،
كەلدى زەپ ئەل - يۇرتنىڭ زوقى، ئۆتسەك ئەپ.

يامان كۆز تەگدىمۇ شۇم غەرەز بىلەن،
ۋە ياكى ئارىغا ئۇندىمۇ تىكەن؛
ئىشقىمىز يالقۇنى باردى پەسىيىپ،
نەگىدۇر ھۆكۈندى يول قويۇش دېگەن.

غاز - غۇزلار تەمسىقلاپ چىقتى پىنھاندىن،
نەۋ باھار قوغلاندى گۇيا بوستاندىن.
كەلگۈلۈك كەلدى زەپ سەبىي گۆدەككە،
تەڭلىكتە ئۆكسۈيدۇ كۆز يېشى قاندىن.

سەن كەتتىڭ، ئۆيىمىز ئايلاندى گورغا،
تېپىرلاپ قالدىمىمەن چۈشكەندەك تورغا.
قوزىمىز چىرايى بولدى زەپىران،
تولغىنىپ ئازابتا ئىچكەندەك ئوغا.

«ئاھ، يېتىم قىلغۇچە تىرىك تۇرغۇزۇپ،
قويساڭلار بولمايتى بۆشۈكتە بوغۇپ؟!...»
نەشتەردەك سانجىلدى سۆزى يۈرەككە،
ئاڭلىساڭ كېتەتتىڭ سەنمۇ پۇچۇلۇپ!

ھەيرانمەن، نېمىشقا تېپىشقاندىمىز؟!
ئىنتىلىپ، يىلمەدەك يېپىشقاندىمىز؟!
تېپىشىپ، يېپىشىپ، ياساپ مۆجىزە،
ھە، ئەمدى نېمىدەپ قېچىشقاندىمىز؟!

مۇھەببەت مەنىسى شۇندۇق پەقەت؟
شۇ بولسا، مۇھەببەت نېمىگە ھاجەت؟!
ئادەمنى تىرىكلا تىقسا ئۇ گورغا،
قۇرۇسۇن ئىلاھىم شۇنداق مۇھەببەت!

يەتكەندۇ ساڭمۇ بەلكى پىغانىم،
نېمىلەر دېمىدىم قىينالسا جانىم.
كەچۈرگىن ئامرىقىم، كەچۈردۈم مەنمۇ،
سىغمايدۇ تىلىنغان دىلغا پۇشمانىم.

سەن كەتتىڭ يامانلاپ، قالغاچ تەگشىپ،
ئازدۇقمۇ، شەيتانغا ماڭدۇق ئەگشىپ.
ئەندىكىپ چۆمۈلۈپ ھىجران كۆلىگە،
ئېھتىمال قالغاندۇق ئەمدى سەگشىپ.

ھىجراندا قالغاندۇق بەلكىم سەگشىپ،
قايتىپ كەل، يۈرمەيلى ئەمدى تەگشىپ.
دىلىمدا يولۇڭغا سالىدىم پايانداز،
كەلگەي بەخت، مۇھەببەت ساڭا ئەگشىپ.

مايمۇندەك ئوينىتىپ يۇرمىسۇن خارلاپ،
كاج تەلەي، شۇم تەقدىر - بىۋاپا كازاپ.
قايتىپ كەل ئامرىقىم، كۈتمەن سېنى،
مۇھەببەت جەۋھىرى چەكمەسۇن ئازاپ.

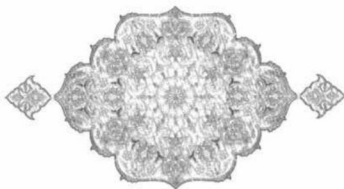
1990 - يىل 10 - ، 11 - ئايلار، بېيجىڭ.

چېقىمچىغا

قاراڭغۇدا ئۇ نەگىدۇر شۇڭغۇپ،
چېقىشتۇرۇپ دار ياسايدۇ پەملەپ.
ئېسىلغاندا ئۇنىڭغا ئۆزى،
چىقىدۇ يەنە يۈزىنى چەملەپ...

1992 - يىل 1 - ئاي، بېيجىڭ.

ئىككى يۈزلىمىچىگە

ئالدىڭدا سېنى دەيدۇ ئۇستازىم،
قىلار ماڭدامدا مىڭ قېتىم تەزىم.
چاياندىك نەشتەر سانجىپ ئارقاڭدىن،
دەيدۇ ياڭرىسۇن مېنىڭلا سازىم.

1992 - يىل 1 - ئاي، بېيجىڭ.

بىر جانانغا

تەلپۈرۈپ قارايسەن، بارسام قاچىسەن،
غۇنچىدەك لېۋىڭنى قاچان ئاچىسەن؟
سەھنىدە بۇلبۇلدەك سايرىغان بىلەن،
مۇھەببەت بېغدا بەلكىم گاچىسەن.

بۇلاقتەك كۆزلىرىڭ تۇرسا پاش قىلىپ،
نېمىشقا سىرتىڭنى يەنە ياپىسەن؟
يا ماڭا پۇرسەت بەر، يا سۆزلە ئۆزۈڭ،
قىناپ جۈپ يۈرەكنى نېمە تاپىسەن؟

1992 - يىل 1 - ئاي، بېيجىڭ.

ئەسلىگە قايتىش

ئۇ بوۋاق چېغدا ماڭسا ئۆمىلەپ،
ئانىسى شادلىقتىن قىلغان كۆز يېشى.
دادىسى قاقاقلاپ ئالغان قۇچاققا،
سۆيۈنۈپ ئاسمانغا يەتكەندەك بېشى.

يىگىتلىك دەۋرىدىن ئاشقاندا، بىردىن،
ئۆمىلەپ مېڭىشقا ئۆتتى ئۇ يەنە.
ئانىسى نومۇستىن ئەتتى كۆزىنى،
دادىسى غەزەپتىن ياغدۇردى تەنە.

خالايقى باش چايقاپ چىشلەشتى ياقا،
ھەيرانلىق ئىچىدە دېيىشپ: «توۋا!»،
«ئۇ بوۋاق چېغىغا قايتقانمۇ ياكى،
ئەمەل دەپ ئەقلىدىن بولغانمۇ جۇدا؟...».

1992 - يىل 1 - ئاينىڭ 21 - كۈنى، بېيجىڭ.

خۇداغا ئىلتىجا

بادام دوپپا چۈشمەس بېشىدىن،
سۆزلەر ئۇنىڭ تارىخىنى ھەم.
دەيدۇ: «ئۇلۇغ، قالتىس سەنئەت بۇ!»
كىرىكىدە يالتىرار شەبەنەم.

ياندىن بېرى سۇنسا ئىلەپ،
دوپپىنى چۆرۈپ تاشلار پاتقاققا.
دوپپىچىنى سۆكۈپ غەزەپتە،
يېپىشىدۇ نەپ ۋە ئاتاققا.

بۇنداق بەندەڭدىن ساقلىغىن، خۇدا،
دىنى ئۇچداندىن قىلمىغىن جۇدا...

1992 - يىل 1 - ئاي، بېيجىڭ.

ھۆكۈم

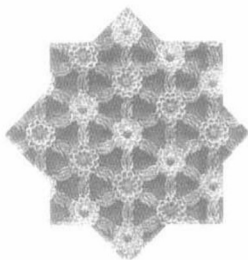
نەيزە ئۇرۇپ تەشمەكتە بىخلار
قاتمال قوۋزاق قالغانلىرىنى.
تىرناق سوزۇپ ئالىيىپ جۇدۇن،
تۆكمەكتە ئاق قار تالغانلىرىنى.
ئۇششۇتمەن، تىتمەن دەيدۇ،
ئېچىپ سوغۇق ئالغانلىرىنى.

چىرقىرايدۇ تولغىنىپ ئاچچىق،
ماغدۇرنى يىغىشقا شامال.
پىرقىرايدۇ بېشى قايغاندەك،
چۈشە گۈلنى قىلىدۇ قامال.
ئۈسسۈيدۇ تالغا، تامغا، تاغلارغا،
جۈتنى ساقلاشقا ئىزدەيدۇ ئامال.

يانغان يۈرىكىم ئاچىدۇ كاچكۈل،
ھارارىتىدىن تۇغدۇرۇپ قۇياش.
قات - قات كۆك مۇزلار پۈتكەندە ئېرىپ،
ئارمانسىز قويار نەم قەبرىگە باش.
چۆمگەندە تەكشى نۇرغا يەر - جاھان،
رەيھان بەرگىدىن سرغىپ چۈشەر ياش.

ھۆكۈم شۇ: جۇدۇن تالاشسىمۇ جان،
باھارنى توسۇپ قالالماستىن ھامان!

1992 - يىل 2 - ئاي، بېيجىڭ.

كاج جاھان

جۆيلىدىم،

شائىر دەپ كىيىۋردى زەر تاج،

مەجنۇنلار پەنجىدە مۇجۇلغان جاھان.

تىرىلدى ئەس - ھوشۇم،

ئاتالدىم دۆت - كاج،

قوغلاندىم قوتانغا،

قىلىندىم پايخان.

1992 - يىل 3 - ئاي، بېيجىڭ.

تەتۈر بەلەك

ئالتۇن توشۇپ چارچاپ دۇلدۇل يىقىلدى سايغا،
بولدى خار - گاداي.
زەرگە چىچىپ ھاڭراپ ئېشەك ئايلاندى بايغا،
ئالدى تۆردىن جاي.

1992 - يىل 5 - ئاي، بېيجىڭ.

سىگنال

نەپسىم ھارۋىسىغا قوشۇپ شەيتاننى،
تەگسىز ھاڭ لېۋىدە كەتتىم تاراقلاپ.
مال - دۇنيا كويىدا ئويناتتىم قامچا،
ھارۋامغا لىق تولدى پۇللار شاراقلاپ.

ھاكاۋۇر خاقاندىك گىدەيدىم مەغرۇر،
تالايلار ئارقامدىن كەلدى پالاقلاپ.
تويىمۇدۇم، قىزىدىم، شىلىدىم - يۇنۇدۇم،
تۇرغاندىك قاپاقتا ئاز سۇ شالاقلاپ.

يول ئالدىم ئۇچقاندىك ئۇنتۇپ خەتەرنى
ئالتۇن بار غاردا دەپ ئاڭلاپ قاقاقلاپ.
يىقىلدىم، يەنچىلدىم، بولدى قەبرەم غار،
ئۆكۈنۈپ زار يىغلار روھىم جالاقلاپ.

1992 - يىل 7 - ئاي، بېيجىڭ.

بوۋاي چۈشەندى

يۈرىكىگە دەسسەپ، يىقىلىپ،
كەلدى بوۋاي
كەلدى سۈرلۈك قارىيىپ تۇرغان
تۆمۈر پەنجىرە - كامىر ئالدىغا.
ئوغلى تەلپۈنۈپ
سوزغىنىدا قولىنى، ئۆكسۈپ؛
شۇئان ئۆپكىسى ھىك رەت ئۆرۈلۈپ،
ئۆزىنى كۈچەپ ھەريانغا ئۇرغان
قەپەستىكى مۇڭلۇق بۇلبۇلنى
ئالدى يادىغا...

1993 - يىل 1 - ئاي، بېيجىڭ.

گۇمان

گۇمان ئىماننى قاجۇردۇ

— ئۇيغۇر خەلق ماقالى

چىقىپتۇ ئۆڭكۈردىن ئەقلىڭ ھالسىراپ،
ئېزىتقۇ كور قىلغان قارچۇقۇڭ چاقناپ.
چۈشكەنتىڭ قىلتاققا، جىن سوزغان سايە
مىندۇرسە گۇمانغا، ئەپسۇننى چاپلاپ.

※ ※ ※

ماڭدىڭ جىن باشلىغان تار كوچا بويلاپ،
ماڭغاندەك ئۆلەڭگە توۋلاپ توي تويلاپ.
ئىشەنچىڭ گېلىغا ئۇردى ئۇ خەنجەر،
قوۋمنى چاقسۇن دەپ يىلاندەك سويلاپ.

كۆرۈنگەچ يىتتۈرگەن پالتاڭ ئالتۇن ساپ،
كۆرگەننى يىقىتتىڭ پېيىنى چاپناپ.
جىن كۆردى تاماشا ئىغاڭلاپ ھەر يان،
دولاڭغا ئۇردى ھەم ئالدىڭ دەپ ساۋاپ.

قايمۇقتۇڭ جىن چالغان دايقا پىرقىراپ،
ئۇ ئىچتى قېنىڭنى دەپ ئېسىل شاراپ.
ئۇچۇرسا لەيلىدىڭ، ئەرشكە چىقتىم دەپ،
بىخسىدى ھۈجەيرەڭ ماختىشى ياراپ.

دېدىڭكى، ئۇ ماڭا پىشۇرار كاۋاپ،
دوزاخنىڭ ئوتىنى گۈلخان دەپ ساناپ.
سەزمىدىڭ كۆيسىمۇ روھىڭ، ۋىجدانىڭ،
ئېتىلىدىڭ رەڭگارەڭ يالقۇنغا قاراپ.

ئۈكلەندىڭ، جىن سويۇپ تېرەڭنى ئاشلاپ،
يېپىنىپ غۇۋادا ماڭدى ئالچاڭلاپ.
نۇر قاچقان كۆزۈڭگە جىننىڭ سايىسى،
كۆرۈندى ئېھتىمال تۇرقۇڭغا ئوخشاپ.

تاشلاندىڭ پاتقاققا ئېغىناپ، قاقشاپ،
ئالجدىڭ، بوۋاڭنى قارغاپ - قامچىلاپ.
كىدۈردۈڭ جىنغا تون، ئەيلەپ تەشەككۈر،
تۈرسىمۇ تېنىڭدىن قانلار تامچىلاپ.

ئازدۇرسا ئادەمنى جىن ئەيلەپ خاراپ،
چۈشكۈسى شۇم قىسمەت غارىغا غۇلاپ.
ئېزىشقۇ ئانچىلا چوڭ ئەيىب ئەمەس،
سېتىلىپ كەتمەسە ۋىجدان ۋە ئىنساپ!...

※ ※ ※

ئاجراپ جىن پەنجىدىن كەپسەن ئالدىراپ،
ئىشەنچتە ياشاشقا بىلىڭنى باغلاپ.
كۆزۈڭنى ئەتمەسۇن گۇمان پەردىسى،
پاتقاققا ئۈزۈڭنى ئاتما كۆل چاغلاپ.

1993 - يىل 8 - ئاي، بېيجىڭ.

چۆل قەسەدسى

ھۇشقىتتىشى ئەللەي ناخشىسى،
تەۋرىتىدۇ بۆشۈكنى بوران.
ئۇخلايدۇ چۆل چۈشنى قۇچاقلاپ،
قۇملار ياستۇقى، يېپىنچا ئاسھان.

قوغۇراقلارنىڭ مەسكىن ساداسى،
ئويغىتالماق قەلبىدە پىغان.
يۇلغۇنلارنىڭ ئىگراشلىرىدىن،
قىيان ياسىماس تومۇردا قان.

كېيىكلەرنىڭ ئۆركۈپ قېچىشى،
شېرىن چۈشنى ئۆتەلمەس بۇزۇپ.
دىڭگۈسلىغان بۆرە پۇتىدىن،
ئەلەم ۋە غەزەپ بارىدۇ توزۇپ.

يامغۇر قامچىسى، مۆلدۈر تەستىكى،
قوزغىيالىق تېنىدە ئازاب.
ئېھتىمال ئۇ سېزىمىز مەخلۇق،
ئۇخلىرى بۇ ۋاقىتتەك بىغەم، گۇڭۇلداپ.

قۇيۇغا مىنىپ پىرقىرار جىنلار،
ياقتۇرۇپ ئۇنىڭ يۇمشاق باغرىنى.
ياساپ چىچىدىن جەننەت ئۇۋىسى،
سەكرەپ - چۆرگىلەپ چالار ناغرىنى.

گاھ تۇتۇندەك تولغىنىپ لەرزىان،
ئۆرلەيدۇ ئاستا ئۆڭكۈردىن كۆككە.
سوزۇپ ئارىدەك قولىنى ھەريان،
يېمىش جىگدىنى تولدۇرار بۆككە.

گاھ جەم بولۇپ قىزىتار بەزمە،
مېڭە سۆڭىكى سىرلىق، گۈزەل جام.
كاۋاپتىن كېلەر پەرىنىڭ ھىدى،
مەيدە يىغلايدۇ قورۇلغان ئاخشام.

تاڭ نۇرى كۆزگە سانجىسا نەشتەر ،
ئايلىنار شۇئان يانتاق — چېچەككە.
ئۈشكە ياساپ قوۋۇرغىسىدىن ،
يول ئاچار ئۇدۇل يىلىك ، يۈرەككە.

قىلدۇ يىلىك ئۆلۈكنى ئۆرە ،
قاقشال ، ئاچ جۇغى تارتار ئېگىز بوي .
مەختۇمسۇلانىڭ جۇشقۇن ياش قېنى ،
تومۇرلىرىدا ياساپ ئېقىن ، توي .

توقۇيدۇ خۇشال شاھانە تونى ،
ئېزىتقۇ يىپتا سىپتا ، چىرايلىق .
ئۇيقۇلۇق چۆلگە ياپار ئاۋايلاپ ،
ئەپسۇن ئوقۇپ ، كۆزلەپ سارايلىق .

چۆل بەلكىم مەستخۇش ۋە ياكى بېھوش ،
تۇيماس كۆزىگە سانجىلسا تىكەن .
قەلئەنى قۇمغا پاتۇرغان بوران ،
كىرىدۇ ئۇسۇپ چۈشكە بەزەن .

ئۇخلايدۇ چۆل خىرامان، بىغەم،
سەبىي بوۋاقتەك گۇڭۇلداپ، ئىگراپ.
ھەسرەتلىك تىنىپ پەقەت بىر ئۆكەر،
شېرىن ئارزۇدا باقار جىمىرلاپ.

1995 - يىل 11 - ئاي، بېيجىڭ.

نادامەت

قالغانمۇ چىمەندە ياشلىق باھارىم،
ئىزدىدىم، يەنجىلگەن كوكات تۆكتى ياش.
مۆكۈنۈپ ئالغانمۇ يا كۆل بويىغا،
سۈزۈك سۇ ئەلەمدە چايىپ كەتتى باش.
ئاھ ئىستى، قېنى سەن گۈلدەك ياشلىقىم،
بېشىمغا چىقىنمۇ بەگۋاش — شاشلىقىم؟!

ئاق بۇلۇت قونغاندا ئىككى چېكەمگە،
چۆچىدىم، ئىزدىدىم، قالدىم تېغىرقاپ.
نەزەمنى بەزمىگە قىلغاندا تۇتۇق،
قاققانمۇ ياشلىقىم ئېزىپ، يېتىرقاپ؟
ئاھ ئىستى، قېنى سەن گۈلدەك ياشلىقىم،
بېشىمغا چىقىنمۇ بەگۋاش — شاشلىقىم؟!

كۆز تەكسەم زەر كۆككە، كۆز قىسماس يۇلتۇز

مەسخەرە، رەنجش بار قاراشلىرىدا.

يۈزلەنسەم ساباھقا، غوڭشۇيدۇ سوغۇق،

ئاچچىق بار چېچىمنى تاراشلىرىدا.

ئاھ ئىست، قېنى سەن گۈلدەك ياشلىقىم،

بېشىمغا چىقىتمۇ بەڭۋاش — شاشلىقىم؟!

تەڭتۇشلەر چېهرىگە قونغان غەيۇرلۇق،

يىغلايدۇ ئىزنى كۆمەلمەي بوران.

باقسام يوق ئارقامدا ھەتتا بىر چۇغلۇق،

لەيلەيدۇ ئالدىمدا قويۇق ئىس — تۇمان.

ئاھ ئىست، قېنى سەن گۈلدەك ياشلىقىم،

بېشىمغا چىقىتمۇ بەڭۋاش — شاشلىقىم؟!

پۇشايمان تۇلىپىرى قارىغۇ، ئورۇق،

يىراقتا قالدى يول، مەنزىل ۋە ئارمان.

ئەمدى چىڭ تۇتساممۇ يۈگەننى تولۇق،

قاچقان پەيت كەلمەيدۇ قولۇمغا ھامان.

ئاھ ئىست، قېنى سەن گۈلدەك ياشلىقىم،

بېشىمغا چىقتىمۇ بەگۋاش — شاشلىقىم؟!

1995 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

مەن سېنى سۆيىمەن سۆيۈملۈك نىگار

مەن سېنى سۆيىمەن سۆيۈملۈك نىگار،
نېمىشقا سۆيىمەيمەن يۈرەكتە تۇرساڭ؟!
بولغاندا كۈنۈ تۈن دىدارىڭغا زار،
زەر شەبنەم چاقنىغان چېچەكتە تۇرساڭ؟!
سەن ئۈچۈن قەلبىمدە تۇغۇلغان باھار
تەپتىدىن ئۇلغايغان تىلەكتە تۇرساڭ؟!

مەن سېنى سورىدىم ئايدىن، قۇياشتىن،
ئۇيۇلۇپ ئاي، قۇياش سۈرىمىدى زۇۋان.
مەن سېنى سورىدىم گۈلدىن، قاشتاشتىن،
باستى گۈل، قاشتاشنىڭ چېپىرىنى تۇمان.
لەۋ، مەڭزىڭ رەڭ ئالغان چوغدىن، ئوتقاشتىن،
سەن گۈزەل پەرىزات، يوق قىلچە كۇمان.

كۈندە كۆز ئالدىدىن كەتمەيسەن نىگار،
تەلۈرسەم پەلەككە، يۇلتۇز، ئايدا سەن.
دەرياغا قارىسام بولۇر ئىتتىزار،
كۈلسەن سۇ ئۈزرە بولۇپ پەيدا سەن.
سېغىنىش قىلىدۇ ئۇيۇدۇن بىدار،
تولغىنىپ، ئۆرتىنىپ دەيمەن قايدا سەن؟

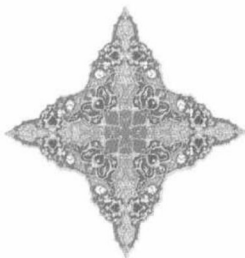
سەن ياكى ئالۋۇنمۇ چۆلدە چاقىنغان،
قاقشايمەن يېتەلمەي ۋەسلىڭگە ئەجەب.
يىراقلاپ كېتسەن كەلسەم تىكىپ جان،
يۈرۈيمەن دەشت كېزىپ تىنەپ، تەمىرەپ.
ئىشقىڭدا مەجنۇنمەن ئەقلىمدىن ئازغان،
ئەپكەتكەن يېنىڭغا مېنى يېتىلەپ.

قېرىشىپ قالدىمۇ تەقدىر ئىلاھى،
لېۋىڭدىن سۇ ئىچمەي كەتتىم قاغجىراپ.
چۈشۈمدە تەسەللى بېرىدۇ گاھى،
ئۈمىدكە مىنگەشكەن ۋىسال يالتىراپ.
تىلەيمەن، ھىجراننى مۇھەببەت شاھى
مۈكچەيگەن يەلكەمگە ئارتما ئالدىراپ.

مەن سېنى سۆيىمەن سۆيۈملۈك نىگار،
ئېمىشقا سۆيىمەيمەن يۈرەكتە تۇرساڭ؟!
بولغاندا كۈنۈ تۈن دىدارىڭدا زار
زەر شەبنەم چاقنىغان چېچەكتە تۇرساڭ؟!
سەن ئۈچۈن قەلبىمدە تۇغۇلغان باھار
تەپتىدىن ئۇلغايغان تىلەكتە تۇرساڭ؟!

1995 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

شېرىن ئارزۇ

بىلەلمىدىم، سەندىن بى سوراق،
سېنى سۆيگىنىم گۇناھمۇ، ساۋاب؟
جېنىمنى ئالدى جۇدالىق پىراق،
تاپتىم ئۆزۈمگە تۈگىمەس ئازاب.

ئىشقى ئوتۇڭدا ئۆرتىنىپ - كۆيۈپ،
مۇڭ - ئەلەمنى يۇدۇپ كېلىمەن.
خىيالىمدا سېنى مېڭ سۆيۈپ،
نى مۇشكۈللەرنى بۆسۈپ كېلىمەن.

يۈرىكىڭنى ئېلىپ كېتىشكە،
تېپىلماسمۇ بىر ئەپچىل ئامال؟
كېلەرسەنمۇ سىرداش ئېتىشكە،
دەرد - ھالىمنى يەتكۈزۈشكە شامال؟

1995 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

رەنجىمە، ئادەملەر ياشايدۇ شۇنداق

1

كۆكلىدىڭ، شاخلىدىڭ، مېۋەڭ مول - سانجاق،
دۆپۈرلەر ئاستىڭدا مېڭىلغان ئاياق.
سېرىق سۇ تامچىغان ئېغىزلار كەڭ ھاڭ،
كۆك تامان سوزۇلغان قوللاردا تاياق.
ئېگىلگەن شاخلىرىڭ پۇتالدى، سۇندى،
كېلەر كۈز ئەسقاتار دېمىدى بىراق.
قۇرۇدۇڭ، كېسىلدىڭ، غولۇڭ ئۆيگە خا،
ياسالدى ئەگمەڭدىن ئىگەر، لىڭگىلچاق.
تەمچىڭ تونۇرغا قىلىندى تۇترۇق،
كۈللەرنىڭ سورۇلدى كۆككە بى سوراق.
نېمىتىڭ يۈزىنى قىلمىدى ھېچكىم،
شەرىپىتىڭ سۈمۈرۈپ سالىمۇ قورساق.

رەنجىمە، ئادەملەر ياشايدۇ شۇنداق،
ئاماقنى يەپ بولۇپ چاقىدۇ تاۋاق.

2

ئوچۇساڭ كار قىلماي تاغ - داۋان، توساق،
تۇيىقلىك تاش ئۈزرە چاقىتى چاقماق.
سۈرئىتىڭ ئەسلەتسە ئۇچقۇر شامالنى،
پەمىڭگە يات ئىدى نىشانىدىن ئازماق.
ئىگەڭنى قۇتقۇزغان قورشاۋنى يېرىپ،
ياۋ قىستاپ كەلگەندە دەپ ئورنۇڭ دوزاق.
تەڭكۈزگەن مايغا ھەم ئىگەڭ ئاغزىنى،
پەللىگە ئۇچۇپ تېز، تارتقاندا ئوغلاق.
قانچە رەت بەيگىدە شان قۇچقان يەنە،
ئىگەڭنىڭ قوينىغا ئاققان زەر يارماق.
جېنىم سەن، دەيتتى ئۇ يايلىڭنى تاراپ،
شادلىنىپ، تىلىدىن تامدۇرۇپ قايماق.
قېرىدىڭ، تېنىڭدىن كەتتى كۈچ - ماغدۇر،
سالدى ئۇ سېنى قوش - سۆرەمگە ھەرۋاق.

ئاچ قالدىڭ ھەم ئۇسسۇز ، كەتتىڭ ماڭچىسىپ
ئۆكسىمەي دۈمبەڭدىن قامچا ۋە تاياق .
نەپسىنى باسالماي ئىگەڭ ئاخىرى ،
گېلىڭغا خىجىلىسىز سۈردى گال پىچاق .
گۆشۈڭنى چاپىندى مەرزە قىلىپ شاد ،
تېرەڭدىن تىكتۈردى ئۆزىگە ئاياق .
رەنجىمە ، ئادەملەر ياشايدۇ شۇنداق ،
ۋاپاغا چاپادىن قۇرىدۇ تۇزاق .

3

ئاتلاندىڭ سەپەرگە ، مەنزىلىڭ يىراق ،
دىلىڭغا ئەقلىڭدىن يېقىلدى چىراق .
تازا مول غەملىدىڭ ئوزۇق - تۈلۈكنى ،
ئىگەردە قوش تۈلۈم ، بېلىڭدە قاياق .
شۇڭغۇدۇڭ قىزىغان تونۇرغا گويا ،
قۇملۇققا ئىچكىرلەپ باسقاندا ئاياق .
كۆردۈڭكى ، توپ كارۋان قالغان يىقىلىپ ،
بەئەينى يىلتىزى قىرقلان قىياق .

ئۇسسۇزلۇق سۆرەيدۇ جەھەننەم تامان،
 تىنقى ئوت - ئاتەش، لېۋى قاغجىراق.
 قاپاقتىن بىر - بىرلەپ تېمىتىڭ زەم - زەم،
 سۇندى شۇم ئەجەلدىن تەڭلەنگەن چوماق.
 ئەپكەتتى تۈلۈمنى تىرىلگەن جانلار،
 قۇتقۇزساڭ قىلىشىپ بۇرۇڭدىن بۇلاق.
 رەنجىمە، ئادەملەر ياشايدۇ شۇنداق،
 بولمىسا چىن مىزان ئىنساپ ۋە ئەخلاق!

1995 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

كۈتىدۇ مېنى سەھرادا بىر قىز

كۈتىدۇ مېنى سەھرادا بىر قىز،
مېھرى ئوت - لاۋا، قارامتۇل چىراي.
شوخ تەبەسسۇمى، نۇرلۇق سىماسى،
يۈرەك - باغرىمدىن ئالغان چوڭقۇر جاي.

كۈتىدۇ مېنى سەھرادا بىر قىز،
شەپەقنى يىرتىپ ئارتىپ بېشىغا.
كۆزلىرى يۇلتۇز، مەڭزى چوغ - توقاچ،
ياراشقان ئوسما ئەگم قېشىغا.

كۈتىدۇ مېنى سەھرادا بىر قىز،
سېغىنىشنى يەتكۈزەر شامال.
ئەسلىتەر ئۇنىڭ سۇمبۇل چېچىنى،
تەۋرەنسە لەرزىدىن تاغدا مەجنۇنتال.

كۈتىدۇ مېنى سەھرادا بىر قىز،
دۇتار تارىدىن ۋاپاسى ئايان.
سۈزۈك سۇنىڭ شىلدىرلىشىدىن
شوخ كۈلكىسىنى ئاڭلايمەن ھامان.

كۈتىدۇ مېنى سەھرادا بىر قىز،
كىرىپ ھەر كىچە چۈشۈمگە پەھلەپ.
ئەۋەتەر رەڭدار ھەسەن - ھۈسەننى
زەر پۇتا قىلىپ بېلىك باغلا دەپ.

كۈتىدۇ مېنى سەھرادا بىر قىز،
ئېسىمگە سېلىپ سەبىي چاغلارنى.
كەڭ شورتاڭ دالا،

توپا يول،
ئۆستەڭ،
شورىدىن كىرگەن گۈزەل باغلارنى.

كۈتىدۇ مېنى سەھرادا بىر قىز،
ئات قىلغان چۈنۈك قالدى قەيەردە؟

لايدىن ياسىغان قۇچاق بالىمىز،
ئوينامدۇ خۇشال قويۇپ سەھەردە؟

كۈتىدۇ مېنى سەھرادا بىر قىز،
تەلمۈرۈپ يولغا ھىجران - پىراقتا.
يەنە بىر كەلسە شۇ سەبىي چاغلار،
زارىقمايتتۇق، ئاھ، بۇنچە يىراقتا!

1996 - يىل 1 - ئاي، بېيجىڭ.

سىمۋولسىمى

يۈرەكنى غاجايدۇ تاغدەك ئېغىر غەم،
ھېسلىرىم ئېسەدەپ تاشلىسا غازاڭ.
يارامنى سىلىسا مۇڭ تۆكۈپ ئەجەم،
ئۆپكەمنى ئۆرۈيدۇ غىلجىڭ بىر ئاھاڭ.
ئۈندەيدۇ:

كۆكنارغا يېپىشساڭ مەھكەم،
ئەس - ھوشۇڭ تەمتىلەپ ئىزدەپ يۈرمەس تاڭ.

باتۇرلۇق، ئاقىللىق

ئۇنتۇپ بويۇننى،

تۆڭگىنىڭ بۇرنىغا كولدۇرما ئېسىش!

ۋاھ قالتىس مۆجىزە

بۇزۇپ يوسۇننى،

تۇلپارنى بوغۇزلاپ مۇشۇكنى مىنىش!

ئاھ قانداق كارامەت

لىقلاپ قويۇنى

ئانلار چېهرىگە يۇندىلار چېچىش!

قاشاقلىق، ئەخمەقلىق بۇلبۇلنى دوراش،
كۇشۇلداپ ھۆپۈپلەر، سايرىسۇن قاغا.
پايتىما ئىپاردىن خۇش ھىد، يوق تالاش،
رەيھانغا نە ھاجەت، ئەۋزەلدۇر خۇخا.
سەل كەبى ئۆركەشلەپ يامرىسۇن قارغاش،
قارغاشنى ئالقىشلاپ سەكرەيلى تازا!!...

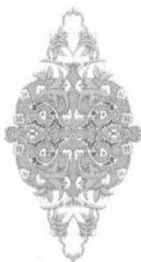
ئۆپكەمنى ئۆرۈيدۇ غىلجىڭ بىر ئاھاڭ،
يۈرەكنى غاجايدۇ تاغدەك ئېغىر غەم.
ئۆكسۈيدۇ چۈۈۋلغان ئالتۇن رەڭ باراڭ،
باغرى قان باغۋەننىڭ كىرىپكىدە نەم.
ئاھ، ئىدىراك تولغىنىپ ئىزدەيدۇ ھۆر تاڭ،
مۇڭ ئىچرە مول مەلھەم تۆكىدۇ ئەجەم!

1996 - يىل 10 - ئاي، بېيجىڭ.

بىنەھان سىر

پۇخادىن چىقىمەن شائىرنى سۆكۈپ،
بوتۇلكا ئىچىدە شارابقا چۆكۈپ.
شېئىر پىرى ئالدىدا ئۆلگەچ ئىزاغا،
بىر مىسرا يازالماي ئون يىل تەر تۆكۈپ...

1996 - يىل 11 - ئاي، بېيجىڭ.

كەمىر سىنىڭ كەمىرلىكى

(ساتىرا)

مەنلا بۇلبۇل گۈل تۆكۈپ سايىدىغان،
مەنلا دۇلدۇل كۆك قۇچۇپ يايىدىغان.
مەنلا غەۋۋاس ئۈنچە - مارجان سۈزگۈچى،
مەنلا زەرگەر زەرنىلا تاۋلايدىغان.

خەق ئاتالماس مەن كەبى سۇلماس چېچەك،
خەق يايالماس مەن كەبى كەڭرى ئېتەك.
چۈشكۈرۈپ قويسام جاۋاھىر تۆكۈلەر،
مەنلا دان، خەقلەر سامان - ساختا، پېچەك!

1996 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

سەن ئۆلىمىدىڭ، ئۆلىمىسەن ئەبەت

— تالانتلىق شائىر ۋە يازغۇچى

ئارسلان ۋاپاتىغا

مەن — شەمشەر،

مەن — يالقۇن.

— گېنىرخ گېنى

ئالدىيالىھاس مېنى شۇم خەۋەر،

ياق!

سەن ئۆلىمىدىڭ،

ئۆلمەيسەن ئەبەد.

ھەربىر شېئىرنىڭ بىر ئالھاس شەمشەر،

ئەلگە قورال،

ياۋغا سۇر - دەھشەت.

※ ※ ※

باغلاپ تەڭرىتاغ قاردىن ئاق پوتا،

قايغۇ - ھەسرەتتە ئىگەر بېشىنى.

كېلەر تارىمدىن ئۆكسۈگەن سادا،

يارار پىغانى قىرغاق تېشىنى.

بۇقۇلدار تىنماي ھازىدار شامال،

تولغىنار ئىڭراپ گىياھ، مەجنۇنتال.

قۇياش يېشىنى سۈرتىدۇ بۇلۇت،

زېمىن كۆكسىدە مۇسبەتلىك ھال.

«ئۇيۇقتىكى سۈرەتلەر»^① ھەتتا

مۇڭغا چۆككەن، كۆزلىرىدە نەم،

ئۆرلەيدۇ كۆككە تىترىتىپ ساما،

قىزىل مىڭئۆيگە سىغىمىغان ئەلەم.

① مەرھۇمنىڭ شۇ ناملىق پوۋېستىدا نەچچە مىڭ يىللىق ئۇيغۇر مەدەنىيىتى تارىخىغا ئائىت مۇھىم كۆرۈنۈشلەر يۇقىرى بەدىئىي ۋاسىتىلەر ۋە جانلىق ئوبرازلار ئارقىلىق يارقىن سۈرەتلەپ بېرىلگەنىدى.

تەنۇر پەلەككە ئوقۇيدۇ لەنەت،
«سېھرىلىك ھەيكەل»^① يۇتۇپ لەختە قان.
يىرتىدۇ ياقا ئۈمەت ۋە جۇرئەت^②،
كاج تەقدىرنى قاغاپ پەرىشان.

كەتتىڭمۇ راست، ئېيتقىنا شائىر،
يۈرەكنى داغلاپ بىزدىن ئايرىلىپ؟
بوراننى يارغان قانىنىڭ ھازىر
كەتتىمۇ راست سۇنۇپ - قايرىلىپ؟

كىرگەنمىكىن يا ئەزرائىل تۈندە
غېرىپ كۆلەڭگە ئادىشىپ - ئېزىپ؟
ھەسەت قىلىپ يا سوزدىمۇ پەنجە،
تۇرغىنىڭدا شېئىردىن دۇر قېزىپ؟

① مەرھۇمنىڭ شۇ ناملىق ھېكايە - پوۋېستلار توپلىمى مىللەتلەر نەشرىياتى

تەرىپىدىن نەشر قىلىنغانىدى.

② مەرھۇمنىڭ «ھاياتتىن بىر كۈلكە» ناملىق ھېكايىسىدىكى بېرسونازلار.

كەتتىڭمۇ يا سۇمۇرغىدەك ئۇچۇپ،

يۇلتۇزلارغا بەرگىلى سالام؟

جىسمىڭنىمۇ نەزمەڭگە قوشۇپ،

يوشۇردىمۇ يا قەلبىڭگە ئاۋام؟

غەزىپىم بار كاج تەقدىر ساڭا،

چىقىرامسەن بوران بىمەھەل؟

يىلتىزغا ئۇرامسەن پالتا،

بولسلا چىنار ئېگىز ۋە گۈزەل؟

غەزىپىم بار كاج پەلەك ساڭا،

چىن تالانتقا ئۆچمۇسەن شۇنچە؟

سەندە يوقمۇ ئىنساپ ۋە ۋاپا،

چەيلەپ ئۆتەمسەن كۆرسەڭلا غۇنچە؟

غەزىپىم بار شۇم ئەجەل ساڭا،

ئوق ئۈزەمسەن يۇمۇپ كۆزۇڭنى؟

جان ئوۋلايدىغان بۇنداق شىكارغا،

قاچان تويارسەن، ئېيتە سۆزۇڭنى!

ئېلىپ كەتتىڭ سەن دەرد سېلىپ ئەلگە،
تېيىپجان، خوجا^① — داڭلىق شائىرنى.
ئېلىپ كەتتىڭ سەن ئۆتكۈرنى يەنە،
قۇربان ئىمىن، ئابلىز نازىرنى.

ئارسلانغا قول سوزدۇڭمۇ ئەمدى،
يانساڭمۇ گەر شىكاردىن چارچاپ؟!
ئەقلىڭنى لال قىلدىمۇ ياكى
مىسرالرىدىن چاقنىغان ئاپتاپ؟!

قادالدىمۇ يا كۆزۈڭگە نۇرى،
شېئىر كۆكىدە چاقناتسا چاقماق؟
قۇلىقىڭنى پاك قىلدىمۇ نەئرى،
زېمىن كۆكىسىدە جاراڭلاپ ياڭراق؟

سانجىلدىمۇ يا كۆكسۈڭگە بىردىن،
قاباھەتنى تىلغان خەنجىرى؟
چىدالمىدىڭمۇ شىجائىتىدىن،
چۇل - چۇل ئۈزۈلسە مۈشكۈل زەنجىرى؟

① تېيىپجان ئېلىيۇپ، ئابدۇكېرىم خوجا.

ھېچ بىلىمدىم، تۇيۇقسىز ئاڭا
نېمىشقا زادى قالدىڭ ئۆچ بولۇپ؟!
ئارىمىزدىن ئەپكەتتىڭ گويا
كۆككە تاقاشقان چىنارنى يۇلۇپ!

قارغايىمەن سېنى كاج تەقدىر، تەنتەك،
تېپىلماس سەندە ئادىللىق پەقەت.
سۆكۈمەن سېنى ئەي تەتۈر پەلەك،
ياخشىلارغىلا يوللايسەن ئاپەت!

ساڭا غەزەپ - نەپرەتتىم ۋولقان،
ئەي بىۋاپا، رەھىمسىز ئەجەل.
ئايىرىمىسەن ھېچكىم ياخشى - يامان،
بىر تاياقتىلا ھەيدەيسەن تۈگەل.

ئىشەنمەيمەن، شائىرنى ھازىر
ئېلىپ كەتتىم دېسەڭ ماختىنىپ.
قانداق ئىشىنەي؟

ھېلىمۇ شائىر
جۇشقۇن كۈيىنى تۇرسا ياڭرىتىپ!

ئۇ ياشايدۇ يۈكسەك تاغلاردا،
شېئىر بەيگىسىدە چاپتۇرۇپ تۇلپار.
ئۇ ياشايدۇ گۈزەل باغلاردا،
سۇنۇپ ئەجرىدىن ئەنجۈر ۋە ئانار.

ئۇ ياشايدۇ دەريا، دېڭىزدا،
دولقۇنلارغا باغرىنى يېقىپ.
ئۇ ياشايدۇ دالا، ئېغىزدا،
«زېمىن ئەركىسى»^① گە ياندىشىپ، بېقىپ.

ئۇ ياشايدۇ زەڭگەر ئاسماندا،
«يۇلتۇزلار يۇرتى» ئىشىقىدا يېنىپ.
ئۇ ياشايدۇ ئايدا، چولپاندا،
«ئاھ، مېنىڭ خەلقىم» دەپ كۈيلەپ قېنىپ.

ئۇ ياشايدۇ ھەربىر يۈرەكتە،
ئاتەش كۈيىدىن چاچرىتىپ يالقۇن.

① شائىرنىڭ شۇ ناملىق بالادىسىدا ئۇلۇغ ئۇيغۇر ئالىمى مەھمۇد قەشقەرى
مەدھىيىلەنگەن.

ئۇ ياشايدۇ ھەربىر چېچەكتە،
شىرنە يىغىپ بال ياساپ كۈن - تۈن.

شۇڭا دەيمەن ئۇ ھېلىمۇ ھايات،
يۈرىدۇ ئەنە مەغرۇر قەد كېرىپ.
قاقدۇ نەزمە كۆكدە قانات،
بوران كۆكسىنى لاجىندەك يېرىپ.

بۇغرا، بۇغدا، ئالماس^① بار يەنە،
تەۋەررۈك قەلەمنى ئالار قولغا.
كۆز يېشىنى سۇرتۇپ سەييارە،
باشلار بوغۇننى ئاتا يولغا.

شۇڭا دەيمەن مەڭگۈ ھايات سەن،
ئەل كۈيچىسى — سۇنماس قانات سەن.

كۆچسەمۇ جىسمىڭ ئەرەشكە، بىراق
كۆچمەيدۇ سۇنماس روھىڭ، ئىرادەڭ.

① مەرھۇمنىڭ پەرزەنتلىرى.

چاقناپ تۇرىدۇ دىللاردا ھەر ۋاق،
تەر - ئەجرىڭدىن پۈتكەن ئابىدەڭ.

ئالتۇن دىياردا نۇرلۇق ئىزىڭ بار،
ھەربىر ئىزىڭ گويا بىر داستان.
قىسسەڭنى سۆزلەر قىش - باھار،
ئىپتىخارلىق ئىلكىدە بوران.

چاقماقلاردا يالسىرار غايەڭ،
گۈلدۈر ھامىدىن كېلەر كۈيلىرىڭ.
يۈرىكىڭدىن شەپەق ئالغان رەڭ،
تاۋلىنار چوغىدەك ئىجاد گۈللىرىڭ.

نۇرلۇق يۇلتۇزىمەن يارقىن پارلىغان،
شېئىرىيەتنىڭ كۆكىدە ئۆچمەس.
ئۆلمەس شائىرىمەن، كۈندەك چاقىنغان،
قەلب تۆرىدىن جاي ئالغان، كۆچمەس!

※ ※ ※

ئالدىيالماس مېنى شۇم خەۋەر،

ياق!

سەن ئۆلمىدىڭ،

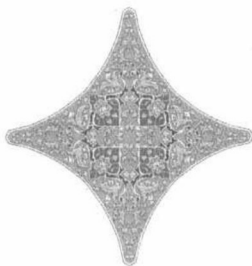
ئۆلمەيسەن ئەبەد.

ھەربىر شېئىرنىڭ بىر ئالماس شەمشەر،

ئەلگە قورال،

ياۋغا سۇر - دەھشەت.

1996 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

سەلىكچىغا

يۈزىڭىز تومپاي ئۆتۈكنىڭ چەممۇ؟
قامچىنى دەمىسىز ھەسەلدەك تەممۇ؟
يۈگىنىپ ئەسكى پالازغا، ياتىسىز،
بىلىنىپ ئالتۇن قەسىردەك، گەممۇ!

رەڭ بېرىپ ئۆتمەس ماتانى ساتىسىز،
كۆرسىڭىز پۇقرانى مۇزدەك قاتىسىز.
ئۆتسە بەگ، خۇددى غۇزەكتەك ئېچىلىپ،
پۈكۈلۈپ ماڭلاينى پۇتقا چاتىسىز.

گىدىيىپ كەتسە بېگىم قويماي قاراپ،
ماختىنىپ دەيسىز:

— ئاڭا قالدىم ياراپ.
ماڭا تون كىيدۈردى بەگ ئاتىن چۈشۈپ،
قويدى ئالتۇن تارغىقىدا چاچ تاراپ...

پاقدەك پۇۋلەپ قورساقنى كۆپتۈرۈپ،
 قويسىز لايتا ئۆكۈزنى ئۆكتۈرۈپ.①
 ئاتىسىز شىلتىغى كۆككە، چاغلىماي،
 ئىچمەن دەيسىز دېڭىزنى كۆمتۈرۈپ...

※ ※ ※

يۈزىڭىز تومپاي ئۆتۈكنىڭ چەممۇ؟
 قامچىنى دەمىسىز ھەسەلدەك تەممۇ؟
 يۈگىنىپ ئەسكى پالازغا، ياتىسىز،
 بىلىنىپ ئالتۇن قەسىردەك، گەممۇ!

1997 - يىل 11 - ئاي، بېيجىڭ.

① كرولوفنىڭ «پاقا بىلەن ئۆكۈز» ناملىق مەسىلىدە بىر پاقىنىڭ ئۆكۈزدەك چوڭ بولالايمەن دەپ ماختىنىپ، ھاۋانى ئىچىگە كۈچەپ سۈمۈرۈپ چىقىلىۋېتىپ، ئاخىرى قورسىقىنىڭ «ۋاقىدە!» يېرىلىپ كەتكەنلىكى تەسۋىرلىنىدۇ.

قەلب دەرياسىدىن ئۇنچىلەر

(چاتما شېئىر)

مۇقەددىمە

لايىقتۇر ئاپىرىن، ئالقىش، ھۆرمەتكە،
ئەل - ئاۋام راينى ئىگىلىگەنلەر.
ئالەمدەك كەڭ نەزەر، كەڭ كۆكسى بىلەن
سەپەرگە تۇلپارنى ئىگەرلىگەنلەر.

سەپەر خۇشاللىقى

يۈرەكلەر خۇشاللىقنىڭ بۇلىقىمۇ،
شوخلۇقتىن مارجان تىزىپ ئوقچۇيدىغان؟

كۈلكىلەر ئۇچقۇر دۇلدۇل تۇيىقمۇ ،
دىللاردىن ئوت چاچرىتىپ چوقچۇيدىغان؟

يول بويى ئۇزۇلمىدى ناخشا - قوشاق ،
سۆيۈندى جانلار دۇتار ساداسىدىن .
ئارىلاپ بولدى تەڭكەش ئاغا چاقچاق ،
شېپالىق تاپتى دىللار داۋاسىدىن .

ۋاگون تار ، ئەمما كۆڭۈل دېڭىز دەك كەڭ ،
قىزىدى لەرزىلەر ئۇسسۇل تارچۇقىمۇ .
ئوينىسا قىز - يىگىتلەر بېقىشىپ تەڭ ،
ئىشقتىن ئوت چاقىندى قارچۇقىمۇ .

خالايق قاراپ قالدى بولۇپ ھەيران ،
«نېمانچە خۇشال ، جۇشقۇن مىللەتتۇ» دەپ .
«ئالتۇندەك ۋۇجۇددىدا يالتىرىغان
قانداق روھ ، قانداق ئېسىل خىسلەتتۇ» دەپ .

قىدىمكى ئاستانە — شىئەن

گىرىمىسەن تۇماننى قىلىپسەن رومال،
مەرۋايىت - مارجىنىڭ سىم - سىم يامغۇر ھەم.
قاردەك ئاق چېچىڭنى يەلپۈپ شوخ شامال،
نەۋقران چېغىڭدىن ئال دەيدۇ مەلھەم.

سەن قېرى، سەن ھەم ياش، خىيالغا چۆككەن،
گۈرۈلدەر جىسمىڭدىن تارىخ چاپقۇنى.
سېپىلىڭ ئاستىغا نى سىرلار مۆككەن،
لاۋۇلدار كەچمىشنىڭ رەڭدار يالقۇنى.

ئالتۇن تاج نەلەردە قالدى كۆمۈلۈپ،
قېنى ئۇ خاقانلار سەلتەنەتلىرى؟
يىلىكتىن ياسالغان مەيگە چۆمۈلۈپ،
كۆرەڭلەپ تۈزۈشكەن مەئشەتلىرى؟!

سەپ تارتىپ تۇرۇش لاي نەۋكەرلەر^① تىك،
ئۇ، زۇلۇم - زورلۇقنىڭ شاھىتى - ئىسپاتى.
ئۆلسە خان سانسىز جان كۆمۈلگەن تىرىك،
كېلەر يەر تەكتىدىن نالە - پەريادى.

بىر ئاچچىق ئەسلىمە قوزغاپ يۈرەكتە،
ئۇ تارىخ چۈش بولۇپ قالدى يىراقتا.
چاقىندى ئارزۇلار ھەربىر چېچەكتە،
ئاھ ئۇرماس قان يىغلاپ ئەل دەرد، پىراقتا.

ئىستىخار ئىلكىدە تۇرنا راۋىقى^② ،
زەر تونلۇق بەستىگە تاشلايدۇ نەزەر.
ۋالىداپ ئىقبالنىڭ ئالتۇن تاۋىقى،
جاھاننىڭ زوقىنى تارتار شۇ قەدەر.

پەلەككە بوي سوزغان رەت - رەت بىنانى
يۈكسەلگەن قەدىنىڭ تىمسالى دەيمۇ؟

① لاي نەۋكەرلەر — چىن شىخۋاڭ قەبرىستانلىقىدىكى ئازغاللاردىكى لايدىن

ياسالغان قورچاق لەشكەرلەر.

② تۇرنا راۋىقى — شىئەن شەھىرىدىكى قەدىمكى مەشھۇر راۋاق.

ھۆسنۇڭدە جانلىنىپ كۈلگەن زىيانى
شۆھرىتىڭ، داڭقىڭنىڭ جۇلاسى دەيمۇ؟

ئەي شەن، سەن قېرى ھەم ياش - نەۋقيران،
گۈرۈلدەر جىسمىڭدىن تارىخ چاپقۇنى.
نامىڭنى ئۇلۇغلاپ ئوقۇيدۇ داستان،
خىسلەتلىك دەۋراننىڭ رەڭدار يالقۇنى.

يەنە

ھىدلاپ كەلدىم چىمەنزارلىق باغلىرىڭنى، تەلپۈنۈپ،
ئالتۇن كەبى سېرىق، سىرلىق تاغلىرىڭنى، تەلپۈنۈپ.
نامىڭ تونۇش، يۈرىكىمدە ئورنۇڭ يۈكسەك، مۇقەددەس،
ئىدىرلىرىڭ خۇددى كۈرەش دولقۇنىدەك ئېگىز - پەس.
گەمىلەردە چاقناپ تۇرار شام - چىراغلار ھېلىمۇ،
لەپىلدەيدۇ جەڭدە كۆيگەن تۇغ - بايراقىلار ھېلىمۇ.

سېنى كۆرۈپ بىلىدىم يەنئەن غەلىبىمىزنىڭ سىرنى،
يەنخې سۈيى چايقايدىكەن دىللارنىڭ داغ - كىرنى.

كۆز ئالدىمدا داۋۇلغۇدى ئەينى يىللار ئۇيغۇنى،
لاۋۇلدىدى زۇلمەت تۇننى ئۆرتىگەن ئوت ئۇچقۇنى.

ئوقۇدۇم بىر شانلىق داستان بېسىپ ئۆتكەن ئىزىڭدىن،
ئۇلۇغۋارلىق، جۇشقۇنلۇقنى كۆردۈم ئاددىي جىسمىڭدىن.

ئىشخانىلار — پاكار گەمە، ھەشەمەتتىن ئەسەر يوق؛
سۇنۇق ئۈستەل، پۇجۇق بەندىڭ، سالاپەتتىن ئەسەر يوق.

كاڭدا بورا، ياماق يوتقان، ياتاق ئۆيلەر بەك غۇربەت،
شۇ غۇربەتتىن چاقناپ پاڭلىق، گۈم بولغانغۇ شۇم زۇلمەت.

كۆرۈنمەيدۇ ۋۇجۇدىڭدا سۆلەتۈزلىق — نوچىلىق،
كۆرۈنمەيدۇ يا چىرىكلىك، ساختىپەزلىك، پوچىلىق.

خىيانەتچى، پارىخورغا سەندە ماكان يوق ئىكەن،
يالاي دېسە تەخسىكەشكە ھەتتا تاپان يوق ئىكەن.

قات - قات سېلىق بوغماپتسەن زادى ئاۋام گېلىنى،
شۇڭا جەڭگە ئات ساپتسەن ئەلھۇ باغلاپ بېلىنى.

خسلىتىڭدىن ئاقتى، يەنەنەن، كۆز ياشلىرىم تامچىلاپ،
چوڭقۇر خىيال سەگىتىپ باش، ئۆتتى دىلنى قامچىلاپ.

※ ※ ※

ئەنئەنەڭدىن بىلىدىم يەنەنەن غەلىبىمىزنىڭ سىرىنى،
يەنەنەن سۈيى چايىقاپ تۇرغاي ھېلىمۇ دىل كىرىنى!

بىيجىڭ

1

بۇرۇتۇم تېخى خەت تارتىمىغان چاغلار،
قوينۇڭغا ئەر كىلەپ كەلدىم يىراقتىن.
ئوغلۇم دەپ پەپىلەپ باستىڭ باغرىڭغا،
مېھرىڭنى سەزدىم ھەر چېچەك - قىياقتىن.

مەن سېنى يۈرەكتىن سۆيۈم باغاشلاپ،
سەن ماڭا سۆيۈملۈك ئىككىنچى ماكان.
شياڭشەندە چوڭ ياپراق ئوت ياقسا دىلغا،
بېيخەيدە مەي تۇتتى گۈل يۈزلۈك جانان...

ئاھ، بۈگۈن چېكەمنى باستى ئاق قىرو،
چاچىماس ياشلىقنىڭ چۈشلىرى رەڭدار.
لېكىن سەن توز كەبى يايىدىڭ زەر قانات،
قىرانلىق سۈلكىنىڭ ئالەمگە داڭدار.

بىنالار ئاق بۇلۇت كۆكسىنى يارغان،
كوچىلار، كۆۋرۈكلەر كەتكەن چىرىشىپ.
ھۆسنۇڭگە شەيدالار كېلەر ئۈزۈلمەي،
تاغ ئېشىپ، ئوكياندىن ئاتلاپ، تىرىشىپ.

مەن سېنىڭ قوينۇڭدا بەختىيار، خۇشال،
ئۇرغۇيدۇ دىلىمدىن ئىپتىخار، غۇرۇر.
ئايلاڭسام رەستەڭنى، خان سارىيىنى،
سېزىمەن ئۆزۈمنى شاھ كەبى مەغرۇر.

ئاھ!...

پىراق ئانا يۇرت سىماسى ھامان
ئالدىدىن مەنۇتەمۇ كەتمەيدۇ پىراق،
سېغىنىش ھېسسىنى تۇرتۇپ ئويغىتىپ،
ئۆرتەيدۇ قەلبىنى، سېلىپ ئوت - پىراق...

2

زۇمرەت كۆل لېۋىنى سۆيسە مەجنۇنتال،
ئالتۇندەك چاقنايدۇ پورپاك توپا يول.
دىنى مەست ئەيلىسە جىگدە خۇش ھىدى،
بۇلبۇلنى كەشتىگە قوندۇرار ئەپ قول.

ئۇيۇققا بەرسە رەڭ دولان مەشرىپى،
ھېيتگاھنىڭ ساماسى كۆككە ئوت ياقار.
تۇن يارسا ئىلچىدا ياغ قاپاق مەشئەل،
غۇلجىدا چاقچاقنىڭ چاقمىقى چاقار.

تۇرپاننىڭ ئۈزۈمى ئويناتسا ياقۇت،
پەيزاۋات قوغۇنى كېلەر قەنت چېچىپ.

بال بىلەن بەسلەشسە ئاتۇش ئەنجۇرى،

قەشقەرنىڭ ئانارى كۈلەر يۈز ئېچىپ.

ئەيمىنىپ سەيلىگە چىقالماس پەرى،

كۈچاننىڭ قىزلىرى كۆرسەتسە دىدار.

قىياقتەك قاشلىرى، سۈمبۇل چاچلىرى،

قىلار نى يىگىتنى ئۇيقۇدىن بىدار...

ئېيخ، يۇرتۇم گۈزەلسەن، مېھرىڭ ئوت - لاۋا،

ئوڭۇم ۋە چۈشۈمدە ئاچسەن جامال.

سەن تامان ئاقىدۇ ئىشقىم سەل بولۇپ،

يولۇمنى تاغ - داۋان قىلسىمۇ قامال.

چىققاندا ئەۋجىگە سېغىنىش ھېسىسى،

تۆكۈلەر كۆز يېشىم مارجاندەك گۈيا.

تەسەللى مەلھىمى سېپەر شۇ ھامان،

قەلبىمنى چۈشەنگەن بېيجىڭ — جان ئانا.

يۇرتداشلار كەلگەندە قويۇڭغا بۈگۈن،
 كۆرۈندىڭ كۆزۈمگە ئىسسىق باشقىچە.
 ئايلاندۇق باغچاڭنى، ئاۋات كوچاڭنى،
 دىللاردا شادلىقتىن قىيان تاشقۇچە.

تەڭرىتاغ يوللاپتۇ ئوغلىغا سالام،
 باش ئېگىپ بىلدۈردۈڭ سەنمۇ ئېھتىرام.
 تىيەنكەنمەن راۋىقى ئاچتى قوينىنى،
 ھەم «دۇنيا باغچىسى» دېدى: كەل بالام!

بىز گويا شوخ بېلىق، سەن زۇمرەت دېڭىز،
 پىلىتىڭلاپ يايىردۇق مېھرىڭگە قېنىپ.
 شەنڭگە ياخراتتۇق ئوتلۇق ناخشىنى،
 ئانا يۇرت ئىشىقىدا كۆيگەندەك يېنىپ...

ئەي بېيجىڭ، سۆيىمەن سېنى يۈرەكتىن،
سەن ماڭا سۆيۈملۈك ئىككىنچى ماكان.
ئانا يۇرت باغرىغا سىڭسەممۇ كېيىن،
ئېسىمدىن چىقمايدۇ گۈل يۈزلۈك جانان!

داليسىن

ياتسەن قۇچاقلاپ زۇمرەت دېڭىزنى،
شېرىن چۈش قويندا تەۋرىنىپ لەرزىن.
مىنگەشكەن دولقۇنلار مامۇق ياستۇقۇڭ،
پەرقاققان چايكىلار سىردىشلىق ھامان.

سەن گويا پەرىزات، گۈزەل تەڭداشسىز،
جىلۋەڭدە دىللارنىڭ مەيلىنى ئۇتقان.
سەن گويا زەر تاڭدا ئېچىلغان غۇنچە،
ياقۇتتەك لېۋىڭدىن شېرىن مەي تۇتقان.

ئەينەكتەك ۋالدىپ تۇرغان يول - كوچاڭ،
بىغۇبار قەلبىڭنىڭ چاقنىغان ئەكسى.
بۇلۇتتىن ھالقىغان بىنا، تۇرخۇنۇڭ،
شانىڭنى ساماغا يازىدۇ تەكشى.

ئالتۇندەك تاۋلانغان جىلۋىدار سەبەڭ،
خوشلۇقۇڭ بەرگىدىن تۆكىدۇ شەبنەم.
شاخلاردا يۇلتۇزدەك چاقنىغان مېۋەڭ،
ئۇتۇقۇڭ كۆكىدە ئوينىتار ئەلەم.

چىمەندە سىرداشتىم كەپتىرىڭ بىلەن،
سىرىڭنى پىچىرلاپ ئېيتتى ئۇ ماڭا.
چاقناپتۇ بېشىڭدا پاك خىسلەت تاجى،
ئالەمچە ھۆرمەتتە تىكىلدىم ساڭا.

كۆرمىدىم گۈل يىرىپ، شاخ سۇندۇرغاننى،
كۆرمىدىم گىياھنى چەيلىگەننى ھەم.
كۆرمىدىم گال سىقىپ، ياقا يىرتقانى،
كۆرمىدىم ئاق چېكىپ لەيلىگەننى ھەم.

كۆرگىنىم جۇشقۇنلۇق، ئەدەپ ۋە ئەخلاق،
چۈش كەبى گۈزەللىك قالغىنى ئەستە.
تۈرسىمۇ ئوقسىمان مۇنار^① گىدىيىپ،
ئىرادەڭ، روھىڭدىن قايتۇ كۆپ پەستە.

ئەي داليەن، سەن گۈيا گۈزەل ئەپسانە،
جىلۋەڭگە باغلاندىم سېھرىڭ كۈچىدىن.
ياقۇتتەك لېۋىڭدىن تۇتقىنىڭدا مەي،
تامدى زەر - دۇردانە قەلەم ئۈچىدىن.

تەرجىمە

دەدارلاشتۇق،

قېنىشالمىدۇق،

ۋىسال پەيتى بولمىدى ئۇزۇن.

① ئوقسىمان مۇنار — ياپون جاھانگىرلىكى 1904 - يىلى چارروسىيە - ياپون
ئىچى ئۇرۇشىدا غەلىبە قىلغاندىن كېيىن داليەننىڭ لۇشۇنكو ئېغىزىدىكى تۆپىلىككە
ئوقسىمان مۇنار ياسىغان. بۇ مۇنار ھازىرمۇ تاجاۋۇزچىلارنىڭ جىنايى پاكىتى سۈ-
پىتىدە ساقلىنىۋېتىپتۇ.

بىراق قوينۇڭدا ئۆتكەن يېرىم كۈن،
قوشى ئۆمرۈڭگە يېڭىچە مەزمۇن.

توي كېچىسىدەك تۇيۇلدى شېرىن،
ئىللىق باغرىڭغا باسقاندا مېنى.
مەڭزىمنى ياش ئۆتمدۇ يۇيۇپ،
ھەر رەت ئەسكە ئالغاندا سېنى.

خاتىمە

كۆمەر تالاي ئەسلىمنى يىللار بوزىنى،
ئەمما چاقىنار قۇتلۇق سەپەر ئىزى يۈرەكتە.
بۇ سەپەردە ئاچتۇق راۋان بۇلاق كۆزىنى،
كۆرگىن ئىلھام پەرىسىنى ئەمدى چېچەكتە!

1997 - يىل 11 - ئايدىن 1998 - يىل

1 - ئايغىچە شىئەن - بېيجىڭدا يېزىلدى.

سېغىنىش كۈيلىرى

ئاتا قەسىدىسى

— ئالەمچە ھۆرمەت بىلەن قەدىردان دادام
ئىمىرەل ئاخۇنغا بېغىشلايمەن

ئاھ، جان ئاتا،
سېغىنىپ قالدىم چۆچەكلىرىڭنى،
يەنە بىر رەت ئېيتىپ بەرسەڭچۇ ماڭا.

※ ※ ※

يۈرەمدىغانسەن ھېلىمۇ ئاتا،
ساپ ھاۋالىق جەننەت بېغىدا

ماتا چاپاننى چىم قىرغا تاشلاپ،
 مستەك پارقىراپ تېنىڭنى بويلاپ
 شۇرقىراپ چۈشكەن ئاچچىق تەر بىلەن
 كەتمىنىڭنىڭ سېپىنى يۇيۇپ،
 خۇشبۇي ئەتىرگۈل، لالە ئۆستۈرۈپ؟
 تاڭ سەھەردە ئورنۇڭدىن تۇرۇپ،
 شەبنەم قونغان غۇنچىنى ئۈزۈپ،
 ئانامنىڭ ئاق سانجىغان چېكىسىگە
 مېھرىڭ بىلەن قويامسەن تاقاپ؟
 كۈلەمدىغانسەن ھازىرمۇ ئاتا،
 يېرىم كېچىدە ۋاق - ۋاق يېرىلىپ
 پىشىتم، تېزراق ئېغىز تەگكىن، دەپ
 سېنى شېرىن ئۇيقۇدىن چىللاپ
 ئويغىتىدىغان كۆڭلىنى تېرىپ؟
 بەلكىم بۇ چاغقا
 مۇناقى ئۈزۈملىرىڭ سالغاندۇ باراڭ؟
 ئۆرۈك كۆچتىڭ بەرگەندۇ مېۋە؟
 چۈشكەندۇ يەنە
 شاپتۇللىرىڭدىن شەرىپەت تامچىلاپ؟

شەپەقتەك قىزىل
چىلگە كەبى ئانارلىرىڭ
چاك - چاك يېرىلىپ
يەرگە تەگكەندۇ شاخلارنى ئېگىپ
تۆۋەن ساڭگىلاپ؟

ئەي جان ئاتا،
ھېلىغىچە ئېسىمدە تېخى
شورىدىن شۇڭغىغان سەبىي چاغلارمى،
كۆز بېغىمىزدا تۇرسا مېۋىلەر
كۆز يېغىنى يەپ چاقناپ - يالتىراپ؛
نېمىشقىدۇر ئاڭا
قويمىيىتىم قاراپ.
كۆز سالاتتىم خەقنىڭكىگە
پاكار تامغا يامىشىپ، ماراپ.
شۇ چاغدا بەلكىم
باشقا باغنىڭ مېۋىلىرى
تاتلىق تېتىپ كەتكەنمىكىن - تاڭ

گۈپۈلدەپ پۇراپ؟

ئېھتىمال كۆزۈمگە كۆرۈنگەي چىغى
ئۆرۈك شاخلىرى سېرىق ئالتۇندەك
قوغۇن پىلەكلىرى يېشىل زۇمرەتتەك
كۆڭلۈمدە ئۆزگىچە بىر ھەۋەس قوزغاپ.
شۇڭا بۈگۈنى

بادام دۇپلامدا لىققىدە غورا
يۇمران شاخلىرىنى ئېگىپ - سۇندۇرۇپ
ئاج كۆزلۈك بىلەن ئالسام مەن پۇتاپ؛
ئەتىسى

قولۇم، قوينۇمدا بىر نەچچە سويما
قوشنىلىرىمىنىڭ قوغۇنلۇقىدىن
غىپىدە ئۈزۈپ

قاچار ئىدىم سەكرەپ، پىلتىڭلاپ...
ئەي جان ئاتا،
ئاخىر بىر كۈنى

شورادىن ئۆمىلەپ چىقسام غىپىدە،
تۇتۇۋالدىڭ مېنى كاپىدە.
تۇتۇۋالدىڭ ئامبۇردەك قىسىپ

يىڭناغۇچتەك بىلىكىمدىن سەن.
تۇتۇۋالدىڭ گۇياكى شۇ تاپ،
دۇيۇلدىگەن يۈرىكىمدىن سەن.
قورققىنىمدىن تىترەيتتىم غال - غال،
ئالدىڭدا ھەم بولدۇم بەك ئوسال،
قورقتۇم تېخىمۇ چېھرىڭگە قاراپ.
چىرايىڭ غەزەپتىن كەتكەن كۆكۈرۈپ،
شەھساددەك قەددىڭ قايتۇ پۈكۈلۈپ،
يانار ئىدى كۆزلىرىڭدىن ئوت
گۇيا گۈلخان دەك چاراسلاپ چاقناپ.
قولۇڭدىكى كۆك چۈنۈك بىلەن
ساۋىدىڭ راسا
يىغلاپ كەتتىم شۇ ئان قىر قىراپ.
يۇمران، ئىنچىكە پاقاقلار بىمدا
قالدى ئۇيۇپ يول - يول قان ئىزى
قاچتىم ئالدىڭدا ۋايىجان! دەپ توۋلاپ.
قوغلاپ كەلدىڭ كەينىمدىن يەنە
ئېغىر ھاسىراپ.
نېمىگىندۇر پۇتلىشىپ شۇ دەم

يىقىلىدىم يەرگە

ئېغىز - بۇرنۇم كەتتى ھەم قاناپ.

شۇن يۆلەپ تۇرغۇزدۇڭ مېنى

ئېيتتىڭ بېشىڭدە قان - ياش يۇقىنى

لېكىن رەھىم قىلماستىن پەقەت

يەنە كۈچەپ ساۋىدىڭ مېنى

كۆزلىرىڭدە ياش تۇرسىمۇ ئەگىپ

چاناقلىرىڭغا پاتماي لىغىرلاپ.

ئەي جان ئاتا،

ئاشۇ كۈنى ئاخشىمى مېنى

قۇچىڭغا ئالدىڭ پەپىلەپ

سلاپ يارا - قان ئىزلىرىنى

يىغلاپ كەتتىڭ بىردىن بۇقۇلداپ.

تامچىلىغان يېشىڭغا قوشۇپ

ھېكايە - چۆچەك كەۋسىرى بىلەن

ئارازلىق قەلبىمنى قويدۇڭ سۇغۇرۇپ

گۇمانىمغا بەرگەندەك جاۋاب:

— بولغان ئىكەن بۇرۇن - بۇرۇندا

بىر كەپسىز بالا

قولغا چىققاننى كەلسە ئوغرىلاپ

ئانىسى تەربىيە بەرمەي ئۇنىڭغا

ئەقىللىق، ئاق بالام دەيدىكەن ماختاپ.

ئاخىر ئۇنىڭ يۈرىكى، نەپىسى

بويى بىلەن تەڭلا يوغىناپ؛

دار ئالدىدا بولۇپتۇ پەيدا

قاتىللىق قىلىپ ئالتۇننى بۇلاپ.

كەپتۇ ئانىسى ئوغلى قېشىغا

قار - يامغۇر يىغلاپ.

دەپتۇ ئوغلى:

«تېلىڭنى چىقار

ئاخىرقى تىنىقتا ئالاي بىر شوراپ.»

ئانىسى ئوغلىنى باغرىغا بېسىپ

دەپتۇكى: «شوربۇال مېھرىمگە قېنىپ.»

شۇئان ئوغۇل گاچ قىلىپ چىشلەپ

ئۈزۈۋاپتۇ ئانا تىلىنى

يىغلاپ ھەمدە كۈلۈپ قاقاقلاپ:

«بولماستم بەلكىم
بۇنداق كۈنگە ھەرگىز مۇپتىلا
توسقان بولساڭ مېنى باشتىلا
كۆك چۈنقىتا راسا ساۋىداپ...»
چۈشەنگەنسەن بالام سۆزۈمنى
خالمايمەن ئەسلا ئۆزۈمنى
ئالدىڭدا گۇناھقا قويۇشنى مىخلاپ...

ئەي جان ئاتا
كىرگەن چاغدا مەنمۇ شۇ ياشقا
ئەقىل - ئىدراك قونغاندا باشقا
كۆڭلۈڭنى تېخىمۇ چۈشەندىم ئويلاپ
ئۈمىد - ئارزۇيۇڭ دەرياسى بويلاپ.
خۇددى مېنى قۇيۇنتاز سوققان
ئەۋرىشىم نوتىدەك ئېگىلىپ ھەريان
ئەگرى بولۇپ قالماي ھېچقاچان
تۇپتۇز ئۆسسۇن دېگە ئىكەنسەن
چىن ئەدەپ - ئەخلاق مىزانى بىلەن

پاناھىڭدا ھەرقاچان ئاسراپ.
بىراق ئۇ چاغدا چۈشەنمەي سېنى
يۈرىكىمدە كەچۈرمەي سېنى
رەنجىگەن بولغىدىم چېكىپ كۆپ ئازاب...

ئاھ، جان ئاتا
شۇ كۈندىن باشلاپ
دىلىمغا چىڭ ئورناپ سەن بەرگەن ساۋاق
بىر ئۆمۈر بولدى ئۇ يولۇمغا چىراق
شۇڭا زىخ ئالتۇن قالسىمۇ ئۇچراپ
قويمىدىم ھەتتا ئاڭا بىر قاراپ.
سۇۋاداندەك ئۆستۈم شۇنداق تۈز،
راستچىل، سەمىمىي، ئالتۇن كەبى ساپ...
شۇڭا سەنمۇ ماڭا كۆيۈنۈپ
پېشانەمگە قوياتتىڭ سۆيۈپ
پەخىرلىنىپ ھەتتا بەزدە
قوشنىلارغا بېرەتتىڭ ماختاپ
چىن مېھرىلىك بىلەن بېشىمنى سىلاپ.

ئېرىپ كېتەتتىم ماي كەبى شۇئان
بەخت بۆشۈكىدە تەۋرىنىپ لەرزىان
ئاتىلىق مېھرىڭدىن يۈرىكىم يايىراپ...

※ ※ ※

ئاھ، جان ئاتا
سېغىنىدىم سېنى
شۇ كۆك چۈشۈكتە
يەنە ساۋاب قويساڭچۇ مېنى
قەبرىگاھىڭنى قىلغاندا تاۋاب...

1999 - يىل 11 - ئاي، بېيجىڭ.

ئانا قەسدىسى

— دېڭىزدىن چوڭقۇر مۇھەببەت بىلەن مېھرىبان ئانام
گۈلھەسەلخانغا بېغىشلايمەن

ئەي جان ئانا،
تاپنىمغا كىرسە بىر تىكەن،
ئالاتتىڭ دەرھال كىرىكىڭ بىلەن.

※ ※ ※

دادام ماڭا ئوچاق ئالدىدا
ئېيتىپ بەرسە چۆچەك - رىۋايەت؛
ھەممىگە قىزىققان كىچىك بالدەك
بېشىڭنى ئازراق قىلىپ سىڭايان
ئۇن - تىنىسىز ئولتۇرۇپ سالاتتىڭ قۇلاق،

زادى لوقما سالمايتتىڭ ھېچ ۋاق،
دېلىڭدا ھېسداشلىق ياسسا قىيان
تارام - تارام ياش تۆكەتتىڭ پەقەت،
ئەي جان ئانا،
كۆزۈم كۆرگەن،
كۆڭلۈم تۇيغان،
ئىدى باغرىڭ ئاجايىپ يۇمشاق
ئوقچۇيتتى قەلبىڭدە دەريا مۇھەببەت.

دادام تۇيۇقسىز
بىلىكىمدىن ئامبۇردەك قىسىپ
كۆك چۈنقتا بەرگەندە ساۋاق؛
ھىمايەڭگە ئېلىپ سەن شۇئان
تېنىڭ بىلەن دالدا ياسىغان،
تايلاق ئازابىدىن مېنى قۇتقۇزغان،
قان تەپچىرەپ چىققان يول - يول ئىز
قالغان ئىدى دۈمبەڭدە بىراق،
شۇندىمۇ سەن كايىش، زارلاشتىن،

ئاغرىنىشنى تۇرغاننىڭ يىراق.
پەقەت مېنى باغرىغا بېسىپ
بۇقۇلداپ - بۇقۇلداپ يىغلىغان ئۇزاق.
دېگەننىڭ ماڭا قىلىپ نەسىھەت:
«خاپا بولما داداڭدىن پەقەت،
داداڭ تۈز كۆڭۈل، مەجەزى چۇسراق.
ئەگرىلىككە بەك ئۆچ ئاشۇنداق!
بىلىمەن داداڭ
جېنىدىن ئەزىز كۆرىدۇ سېنى،
كۆز قارىچۇقىدەك ئاسرايدۇ سېنى
ئەگرىلىكتىن ساقلىنىپ بالام
تۈپتۈز ئۆسسۈن دەيدۇ ئۇ سېنى
بولمىسا ھەرگىز
ئىشقا سالماس ئىدى تاياقنى.
بۈگۈندىن تارتىپ
ھېچ ئۆچمەس قىلىپ
يۈرىكىڭگە ئۇيۇۋال بالام
داداڭنىڭ قولى تىترەپ تۇرۇپ،
يۈرىكى قان يىغلاپ تۇرۇپ،

كۆك چۇنقتا بەرگەن ساۋاقنى...
 شۇدەم باغرىڭغا يېقىپ بېشىمنى
 كۆزدىن ئەمەس
 يۈرىكىمدىن تۆكۈپ يېشىمنى
 يىغلاپ كەتتىم ھۆڭرەپ بىر ھازا.
 سەنمۇ گويا كىچىك بالىدەك
 ئېسەدەپ، بۇقۇلداپ يىغلىدىڭ تازا،
 كەزگەندەك ئازاب تاغلىرىنى.
 يۇيۇپ ئۆتتى سەلدەك كۆز يېشىڭ
 پاچىقىمىدىكى قان ئىزلىرىنى
 بەلكىم يۇمران يۈرىكىمنىڭ
 دەسلەپكى چاڭ - داغلىرىنى...

«ئىسرىق، ئىسرىق...
 كۆزى ياماننىڭ كۆزىگە تەگ،
 سۆزى ياماننىڭ سۆزىگە تەگ،
 ئىسرىق، ئىسرىق...»
 ھەر كۈنى شۇنداق

بوسۇغىدىن ئاتلاش ئالدىدا
ئىسرىق سالاتىڭ بويۇمغا ئانا.
قىزىق تۇيۇلۇپ بۇ ئىش بەك ماڭا
ئىچىمدە كۈلۈپ قوياتتىم ساڭا:
«كۆكۈچ ئىسنىڭ نېمە پايدىسى
بولامدىغاندۇ تېنىمگە داۋا؟...»

ئەي جان ئانا،
ھايات دەرىخىگە سېلىپ بىر ئۇۋا
تۇرمۇشنىڭ ئاچچىق - چۈچۈكىنى
تېتىغاندا قانغۇچە تازا؛
كۆردۈم سۆزۈڭنىڭ ۋەزىنى دەڭسەپ.
تۆھمەتخورلارنىڭ
قىزىلكۆزلەرنىڭ
يامان كۆزدە قاراشلىرىدىن
ماڭدامدا قاپقانغا دەسسىتىش ئۈچۈن
خۇنۇك پۇچقاقتا ماراشلىرىدىن
ۋۇجۇدۇم كىچىككە چۈشكەندەك گويا

شۈركەنگەندە غەزەپتىن تىترەپ؛
 ئەسلەپ قالدىم ئەي جېنىم ئانا
 كۈندە ئىسرىق سالفىنىڭنى
 ھېلىقى سۆزلەرنى مۇڭلۇق ھەجىلەپ.
 سۆزى ياماننىڭ سۆزلىرىدىن ھەم
 دوستلىرىم مېنى كەتكەندە تاشلاپ؛
 غېربانە كۆلبەمگە ئەلەم
 تەنھالىقنى كەلگەندە باشلاپ؛
 يېتىمىسراپ چۆلدە قالغاندەك
 جان تۈۋرۈكۈمنى يۇلۇپ ئالغاندەك
 تۆھمەت، ئۆسەككە تاپالماي ئامال
 يۈرگىنىمدە بېشىمنى قاشلاپ؛
 چۈشىنىپ يەتتىم ئاخىر جان ئانا
 ئىسرىق سالفاندا دېگەن سۆزۈڭنىڭ
 ھەقىقىي - چىن مەنىسىنى.
 ئۆگىنىۋالدىم بەلكىم شۇ سۆزدىن
 قانداق بېسىشنى
 مۇرەككەپ ۋە مۇشكۈل ھاياتنىڭ
 چىگىش، سىرلىق پەددىسىنى...

ئاھ، جان ئانا

يۈرەك قېنىڭنى كۆپ سىڭدۇردۇڭ ماڭا

بىراق خىزمىتىڭدە بولالمىدىم مەن.

ھەتتا سەكراتتا

يېنىڭدا بىردەم تۇرالمىدىم مەن.

ئاغزىڭغا تامچە سۇ تېمىتالمىدىم ھەم.

ئەسلىسەم شۇنى

چۇلغايدۇ قەلبىمنى ئاچچىق دەرد - ئەلەم.

ياتقاندىمۇ قاتتىق ئازابتا

ئۈزۈك - ئۈزۈك ئىگراپ تولغىنىپ؛

نېمىنىدۇر ئېسىڭگە ئېلىپ

بېھوشلۇقتىن چۆچۈپ ئويغىنىپ؛

ئىنىم قولغا ئېسىلىپ مەھكەم

پىچىرلاپسەن شۇنداق دەپ ئانا؛

«چىش ئاغرىقلىك كەتسە ساقىيىپ،

كۆز يۇماتتىم مەنمۇ خاتىرجەم.

دەپ قوي يەنە ئاكاڭغا، بالام،

يولغا قاراپ ماڭسۇن ئاۋايلاپ؛

ئاللاھىدىغان ئوخشايمەن، باقسام،

كەتسە تاپىنىغا تەكەن سانجىلىپ.
 يېگەنسەنمۇ بۇ چاغقا تائام،
 ئاھ، نەلەردە يۈرۈدىغانسەن،
 قېنى سەن كەنجەم؟...»
 سەكراتىكى ئازابىنى ئۇنتۇپ
 ئۇنتۇپ ھەم ۋەھىملىك ئەجەلنى تامام؛
 ئەڭ ئاخىرقى تىنىقىدىمۇ
 پەرزەنتلىرىڭنى ئويلاپسەن ئانا
 يەنە ئۇلارنىڭ سۈيىدە ئېقىپ،
 يەنە ئۇلارنىڭ ئوتىدا كۆيۈپ،
 يەپسەن شۇنداق غەم!...

ئاھ، جان ئانا،
 سەن ياشىغان، بىزمۇ ياشىغان
 ئىسسىق - سوغۇقتىن بىزنى ساقلىغان
 غېرىبانە كۆلىمىز مانا
 تېخىمۇ غېرىپسىنىپ قاپتۇ كۆز سالسام.
 بىر بۇلۇڭدا ياتىدۇ غەمكىن

سەن ئىشلەتكەن سۇپرا، ئاشتاختا.
 توپا بېسىپ قاپتۇ چاقنىمۇ،
 مۇڭغا چۆكۈپتۇ ئەنە ئاق پاхта.
 ئالسام ئېسىمگە كۆڭلۈم بولار غەش
 مۇڭلۇق كۈيۈڭنى قىلاتتىڭ تەڭكەش
 غۇيۇلدىغان چاققا ھەر ئاخشام.
 ھارغىنىڭنى بىلمەيمەن پەقەت،
 ياغدۇرغىنىڭ مېھرى ۋە شەپقەت،
 ئۇنىڭ تامچىسىنى قىلالماس ئىزھار
 بۇ گال قەلىمىم،
 بۇ جانسىز ناخشام.

※ ※ ※

ئاھ، جان ئانا
 يۈكۈنگىنىدە قومۇشلار ئۆسكەن
 ئاددىي قەبرەڭ ئالدىغا بۈگۈن
 كۆزلىرىمدىن تارام - تارام ياش
 يامغۇر كەبى تۆكۈلدى، بىلسەڭ.

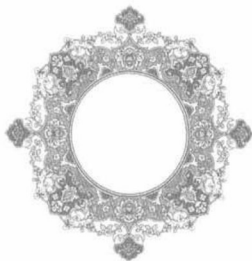
تۆكۈلگىنى ياش ئەمەس ئەسلا،
 يۈرەك قېنىم ئۇ، مۇجۇلغان داغدا،
 ھەم بۇ چاغقىچە ھېچ ئېگىلىمگەن
 چىنار قەددىم يۈكۈلدى، بىلسەڭ.
 «جان ئانا!» دەپ توۋلىدىم مىڭ رەت،
 ماڭا جاۋاب بەرمىدىڭ پەقەت،
 ھەسرەتتىن ئۆپكەم ئۆرۈلدى، بىلسەڭ.
 ئىشەنمەيمەن، ئىشەنمىدىم ھەم
 ئويلاپ تەقدىرنى چۈشەنمىدىم ھەم
 ھايات سەن ئانا،
 ھايات سەن ئەبەد،
 قەلبىمگە جىسىمىڭ ئۇيۇلدى، بىلسەڭ!

※ ※ ※

ئاھ، جان ئانا
 كەچۈرگىن مېنى،
 ئاغرىنما مەندىن،
 ئاخىرقى رەت سورايمەن سەندىن:

سۇپۇرگىلى ئاينىڭ دېغىنى
ئاي يۈزىگە كەتتىڭمۇ كۆچۈپ؟
مېھىر - شەپقەتتە بىر ئۆمۈر يانغان
ئۆزۈڭدىن باشقىنى يورۇتۇپ قانغان
ھايات شامىڭ راست قالدىمۇ ئۆچۈپ؟...

1999 - يىل 12 - ئاي، بېيجىڭ.

ئىنتىزارلىق

(بىر تەخسىكەشنىڭ ئىنتىزارى)

بەگ غوجامنىڭ پايتىمىسى ئىپار بۇرايدۇ ،
ھەر پۇرسام دىلنى تاتلىق ھېسلار ئورايدۇ .
قىلىۋالدىم ئەتۋارلاپ ئۇنى قولىاغلىق ،
كىم ئەقىدە باغلىيالار بەگكە مەن چاغلىق ،
ئەپسۇس ، غوجام خىيالىمنى قاچان سورايدۇ ؟
دەققىتىنى زادى قاچان ماڭا بۇرايدۇ ؟

2000 - يىل 1 - ئاي ، بېيجىڭ .

ئۆتتۇق مۈشكۈل سىناقىتىن

(ناخشا تېكىستى)

ھەمراھ قىلىپ ۋاپانى،
يېڭىپ ھىجران، جاپانى؛
كەلدىڭ يارىم يېنىمغا،
تاپتۇق دىلغا داۋانى.

قايتۇرما:

يېڭىپ ھىجران، جاپانى،
تاپتۇق دىلغا داۋانى.

ئالدىق لەززەت پىراقتىن،
شەربەت ئىچتۇق بۇلاقتىن.
كار قىلمىدى ئىغۋالار،
ئۆتتۇق مۈشكۈل سىناقىتىن.

قايتۇرما:

ئۆتتۇق مۈشكۈل سىناقتىن،

شەرىپەت ئىچتۇق بۇلاقتىن.

كۈمۈش تەڭگە چېچىپ ئاي،

قۇتۇلۇقلىدى خۇش چىراي.

ئامەت تىلەپ - قۇت تىلەپ،

گۈل شەبنەمدىن تۇتتى چاي.

قايتۇرما:

كۈمۈش تەڭگە چاچتى ئاي،

گۈل شەبنەمدىن تۇتتى چاي.

2001 - يىل 3 - ئاي، بېيجىڭ.

ئۈجمە كۆڭۈل ئەمەسمەن، بىراق

ئۈجمە كۆڭۈل ئەمەسمەن، بىراق
ئىككى قىزغا تەڭ كۆيدۇ يۈرەك.
لەيلى لەيلىدەك جازىمدار، زىبا،
غۇنچەم غۇنچىدەك گۈزەل، ئۆز، پۈرەك.

ئۈجمە كۆڭۈل ئەمەسمەن، بىراق
ئىككى گۈلخان تەڭ يانار لاۋۇلداپ.
ئۆچۈرۈپ تاشلاي دېدىم بىرسىنى،
سۇ سەپكەنچە ياندى چاراسلاپ.

ئۈجمە كۆڭۈل ئەمەسمەن، بىراق
تەڭسىلىقتا بەك قاتتى بېشىم.
مېھرىم ئۈزۈلمەي ئىككى گۈلدىن تەڭ،
ئازابتا سەلدەك ئاقار كۆز بېشىم...

2001 - يىل 3 - ئاي، بېيجىڭ.

شور بېشانە ئاشسۇق

ئۆگزەڭگە چالما ئاتىم كۆرەي دەپ
ئايىدىڭدا ئايدەك چېرىڭنى پەقەت.
كەچۈر، ئوماق قىز، تەنتەكلىكىمنى،
ئەقلىمنى ئېلىپ قاچتى مۇھەببەت.

ئىشكىڭ قىيا ئېچىلدى بىردىن،
يۈرىكىم ئويناپ كەتتى بېلىقتەك.
ئالا ئىت ئېتىلىپ چىقتى غەزەپتە،
قورقۇپ جېنىم قالدى تېرىقتەك.

ئويلاپ قالدىم ۋەھىمە ئىچرە،
چىقساڭچۇ ئۆزۈڭ شۇنداق ئېتىلىپ.
كەتمەسەمدۇق ئۇ چاغدا، دىلدار،
بىر جان - بىر تەن بولۇپ قېتىلىپ...

2001 - يىل 4 - ئاي، شىشۇاڭبەننا.

شېرىن خىيال

قىسۇالغان قىيىنلار لالەڭ
يارىشىپتۇ چېكەڭگە ئەجەب.
جۇلالاپ چاقناپ تاغدا چوغ كەبى
قوشۇپتۇ ھۆسن ساغا ھەدىسىلەپ.

ئەمما چىرايلىك سولغۇن، پەرىشان،
چىرىمۇالغاندۇ قانداق غەم سېنى؟
بوستان كىرىپكىلىك ئاھۇ كۆزلىرىڭ
غېرىبىنىڭ ئىچىدەك چىلايدۇ مېنى.

يارىشاتتىم مەنمۇ لالىدەك،
قىسۇالساڭ قەلبىڭگە، رەنا.
قاجانغىچە تىنەر يۈرىكىڭ،
ئازاب دەستىدە مۇڭلىنىپ تەنھا؟

2001 - يىل 4 - ئاي، بېيجىڭ.

ئەسەرەت

باش كۆتۈرمەي ئوتاۋەردىڭ ئوت،
سوئالمغا بەرمىدىڭ جاۋاب.
ئەتراپىڭدا بولدۇم پەرۋانە،
كۆزۈم تېشىلىپ تەلپۈرۈپ قاراپ.

يۆگمەچكە تولدى سېۋىتىڭ،
ئەمما كۆزلىرىم قالدى ئاچ پىتى.
شۇنچە كۈتسەم كەلمىدى ئەجەب
ئاي چېهرىڭگە قېنىش نۆۋىتى.

شۇدەم يۈرەك بېغىشىڭغا، يار،
يۆگمەچ كەبى قالدۇم باغلىنىپ.
ئۆتەرمەنمۇ، ئاھ، ۋىسالىسىز مەڭگۈ،
ئىشقىڭ ئوتىدا كۆيۈپ داغلىنىپ؟

2001 - يىل 5 - ئاي، بىرونى — دارىسسالام.

ئۈمىدسىز ئارزۇ

قولۇڭنى تۇتقانغا يېدىم بىر كاچات،
ئىرغىتتى يىراققا ھېنى ئىزا، غەم.
بىلدىمكى، قەلبىڭدە بازىرىم كاسات،
ئىزدەرسەن ئىشقى شامى ياندۇرغاندا پەم.
دەرد - ئازاب تېنىمنى چىرمىدى قات - قات،
تەسەللى يارامغا بېرەلمەي مەلھەم.

تالزارلىق، چىملىقتا تۇننى ئۆتكۈزدۈم،
يالقۇنلۇق كۆكسۈمنى نەم يەرگە يېقىپ.
پىچىرلاپ سىرىمنى ساڭا يەتكۈزدۈم،
تولۇنئاي، يۇلتۇزغا تەلمۈرۈپ بېقىپ.
چېھرىڭدىن ياغدى قار، تىترەپ شۇر كۈندۈم،
تۈنجۇقتى ئۈمىدىم، كۆز يېشىم ئېقىپ.

ئويلىسام، بەرھەقسەن، چېكىمۇ باقماي،
قېتىمەن تەنتەكلىك تۇتۇپ قولۇڭنى.
يۈرىكىڭ قېتىغا ئاۋۋال ئوت ياقماي،
قاراقچى سىياقتا توسۇپ يولۇڭنى.
شۇراڭدىن بېغىڭغا شەربەت ئاققۇزماي،
بىسوراق ئۈز مەكچى بولۇپ گۈلۇڭنى.

ئەي قەلىم پەرسى، كەچۈرگەن بىر رەت،
ئالدىراپ ئارقىدا قالارمەن، بەلكىم.
كاچىنىڭ ئۇلغايتقان ئاتەش مۇھەببەت
تەپتىدىن تېخىمۇ يانارمەن، بەلكىم.
كۈل بولسام ئارمىنىم يوقتۇر تا ئەبەد،
ئايىغىڭ، باغرىڭدا ياتارمەن، بەلكىم.

2001 - يىل 5 - ئاي، كورىيە — خەنچىڭ.

تاش يۈرەك يارغا

سرداشتىم، مۇڭداشتىم تۈندە ئاي بىلەن،
تاپالماي تەسەللى يۇتقىنىم ئازاپ.
بۇلاقتا كۆرۈنگەن يۇلتۇز ئەكسەدەك
داۋالغۇپ، نۇرلىنىپ، كېتىسەن تاراپ.
دەردىمنى سۇغرىپ ئاچچىق كۆز ياشتا،
تۆكمەن يەنە دەرد يۇلتۇزغا قاراپ.

ئاپاردى چىمەنگە ھېسلىرىم سۆرەپ،
ئەتىرگۈل يەتكۈزدى ھىدىڭنى، دىلدار.
لېۋىمنى تەڭكۈزسەم بەرگىگە ئاستا،
تىكىنى ئالدى قان، رەھىم يوق زىنھار.
ئەلچىڭدىن بېشارەت بەرسەڭمۇ ئېنىق،
دىل يەنە خۇپسەنلىك قىلىپ چېكەر تار.

سۈزۈك سۇ بويىدا سۈردۈم كۆپ خىيال،
باغرىڭغا شىرىلداپ ئاقتىم مەن گويا.
ئېرىتىپ قار - مۇزلۇق چوققاڭنى سەلدە،
چاڭقىغان دەشتىڭگە ياقتىم مەن گويا.
ئويغاتتى سوغۇق سۇ تامچىسى چاچراپ،
يارامغا يەنە زىخ قاشتىم مەن گويا.

بىلگىنكى، كۈتكىنىم ئەمەستۇر شەپقەت،
تاش يۈرەك بولساڭ بول، سەندە ئىختىيار.
تىلەيمەن ھەقىقىي مۇھەببەت پەقەت،
ئامال يوق، دىل ئىشكىڭ بولسا ماڭا تار.
بولسىمۇ دىلغا يات قارغاش ۋە ھەسەت،
ئۆرتىنەر قەلبىم گەر تاپساڭ باشقا يار!

2001 - يىل 5 - ئاي، كامبودژا — جىنپىن.

سەھىرا دا مۇھەببەت

شەھەردە شاللاقلق بەزدۈردى مېنى،
كەلدىم چىن مۇھەببەت ئىزدەپ سەھرادىن.
ئۇندىدى يېلىنچاپ يۈرەكتە ئارمان،
تىز شىقا گۈلدەستە مېھىر — ۋاپادىن.

چال دېدى:

— مۇھەببەت نېمە، بىلىمدىم،
كەمپىرگە كۆيۈنۈپ ئۆتكەنلىكىم راست.
يىگىرمە يېشىدا بولغاننى پالەچ،
كۈنۈ تۈن جان تىكىپ كۈتكەنلىكىم راست.

شۈمكىن مۇھەببەت، بىلىمدىم بالام،
تويغۇچە قولنى تۇتۇپ باقمىغان.
جىگدىزار، تالزارلىق، ئۆستەڭ بويىدا،
لېۋىمنى لېۋىگە ھەتتا ياقمىغان...

مومايغا يېلىندىم،

دېدى موماي شاد:

— تويغۇچە مەن ئۇنى كۆرمىگەن ھەتتا.

ئاقمۇ ئۇ، يا قارا، ياخشىمۇ — يامان؟

تلىگەن كۆڭلىگە ئىنساپ ۋە ۋاپا.

بېرىپتۇ خۇدايىم خىزىردەك ئەرنى،

يۈك بولدۇم،

كۆتۈردى،

باقىمدى ۋاپىساپ.

خىجىلمەن، قالدى قەرز خوتۇنلۇق پەرزىم،

لېكىن ئۇ كۆڭلۈمنى ياسار ھەر دائىم،

شۇمىكىن مۇھەببەت، قالىمەن ئويلاپ...

ئۆتۈندۈم چىت كۆڭلەك كىيگەن بىر قىزدىن،

مۇھەببەت ھەققىدە توختىلىڭ دەپ كەڭ.

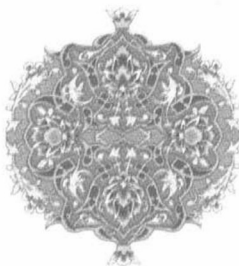
ئۇيۇلۇپ قاچتى ئۇ كېيىنەك كەبى،

مەڭزىدە يانغان چوغ تاغغا بەردى رەڭ.

سوردىم چىت پوتا چىگكەن يىگىتىن،
كۈلۈپ ئۇ كۆرسەتتى يېشىل دالانى.
ئاجايىپ جۇشقۇن كۈي ياغرايتتى لەرزىن،
ئۇلۇغلاپ ئېتىقاد، سۆيگۈ - ۋاپانى...

ئاھ سەھرا، ھەقىقىي سۆيگۈ دۇنياسى،
ۋەجداندىك ساپ - پاكلىق چاقىنار كەن سەندە.
ئۆتتى شوخ شامىلىڭ سۈپۈرۈپ داغنى،
ۋاپادىن ئۆچمەس ئىز قالدۇرۇپ مەندە.

2001 - يىل 5 - ئاي، بېيجىڭ.

قۇلۇلە تېرىدۇ بىر بالا غەمكىن

قۇمىسمان قىرغاقنى يالايدۇ دولقۇن،
مەشۇقى لېۋىنى شوراپ سۆيگەندەك.
ئوينىيدۇ رەڭدار نۇر ئۆركەشلەر ئۈزرە،
جىلۋىدار كۆركەككە پىشىپ كۆيگەندەك.

تارتالماس زوقنى گۈزەل مەنزىرە،
ساھىلىنى كېزىدۇ بىر بالا غەمكىن.
قوڭۇر رەڭ تېنىدىن يانار نۇر ئەكسى،
قۇلۇلە تېرىدۇ چاپسان ۋە تەمكىن.

ساماۋى چۆچەككە ئۈستە مومىسى،
ئاغرىقتىن تولغىنىپ ياتقاندۇ بەلكىم.
دورغا پۇل غەملەش ئۈچۈن بالىنىڭ
سەبىي، شوخ كاللىسى قاتقاندۇ بەلكىم.

يا تۈندە چۈشەپ ئۇ كىتاب، جىلتىنى،
سەھەردە ساھىلغا قويغاندۇ قەدەم.
پۇتلىشىپ راسخوتنىڭ بوسۇغىسىغا،
ئارقىغا يانغىنى بولغاندۇ ئەلەم.

قۇمىسمان قىرغاققا ئۇرۇلار دولقۇن،
ساھىلىنى كېزىدۇ بىر بالا غەمكىن.
قوڭۇر رەڭ تېنىدىن قايتار نۇر ئەكسى،
قۇلۇلە تېرىدۇ چاپسان ۋە تەمكىن.

2001 - يىل 8 - ئاي، بېيىدەيخې.

ئەبجىل تەدبىر

جاكارلىدى يېزا باشلىقى،
سېلىقلارنى ئازايتىمىز دەپ.
توققۇزغا چۈشتى توقسان خىل سېلىق،
دويىنى كۆككە ئاتتۇق تەبىرىكلەپ.

ئوڭدى چىرايلار،
چەكچەيدى كۆزلەر،
كەلگەندە يېتىپ يۇرتقا ئالتۇن كۈز.
ئۈچ يۈز كوي ئىدى توقسان خىل سېلىق،
ئەمدى توققۇزى بوپتۇ توققۇز يۈز.

2001 - يىل 9 - ئاي، بېيجىڭ.

باللادا وە داستانلار

چۈش بېشارىتى

(بالادا)

مۇقەددىمە

رەڭدار چۈشلەر تۇننى تاڭغا ئۇلسا،
چوڭقۇر خىيال دەرياسىدا ئاقسەن.
بەزەن جۇدۇن دىل ھوجراڭدا ھۇۋلسا،
بەزەن گۈزەل باھارغا لەۋ ياقسەن.

چۈشتىن مەڭدەپ قىلساڭ ئەنسىز تىلاۋەت،
چۈش قۇل قىلار مىنىپ شۇئان بوينۇڭغا.
تاپساڭ ئەگەر چۈشتىن تەدبىر، پاراسەت،
تۆكۈلگۈسى بەلكىم ئالتۇن قوينۇڭغا...

يۈرەرمىشەن سەيلى قىلىپ كەڭلىكتە،
رەڭدار بۇلۇت، سۈزۈك سۇغا كۆز تاشلاپ.
ئۇدۇل مېڭىڭ دەيمىش قالسام تەڭلىكتە،
غالچام قۇيرۇق شىپاڭشىتىپ يول باشلاپ.

ماڭا - ماڭا كېلىپ قالدىم تۇيۇقسىز،
ئاسمانغا تىخ سانجىغان تاغ باغرىغا.
كۆكتە ساما سالغۇدەكمىش سانسىز قىز،
تەڭكەش قىلىپ يېقىملىق ساز - ناغرىغا.

تاغنىڭ ئۈستى يورۇپ كەتتى ۋالىلداپ،
رەڭدار شەپەق بىردىن ئېتەك يايغاندەك.
ھەيرانلىقتا تۇرۇپ قالدىم گاڭگىراپ،
يەر چۆرگىلەپ گۇيا بېشىم قايغاندەك.

ئالتۇن راۋاق چاقنار تاغدا كۆز چېقىپ،
گۈزەل ياردەك قوزغاپ مەيلىم - زوقۇمنى.

يۈرىكىمگە بايلىق ئىشقى ئوت يېقىپ،
چىققىن دېدى ئارتقا تاشلاپ قورقۇمنى.

تۇرسام خىيال دوقمۇشدا پىرقىراپ،
چىقىڭ دېدى سادىق غالىچام - مالايمۇ.
چىقتىم ئاخىر بۇت - قوللىرىم سىرقىراپ،
بۇنچە ھەيۋەت بولماس ھېچبىر سارايمۇ.

تۈۋرۈكلىرى ئالتۇن ئىكەن راۋاقتىڭ،
ۋاسا جۈپلۈك پېشايۋىنى زۇمرەتتىن.
سانى يوقتۇر ئالتۇن لېگەن - تاۋاقتىڭ،
تېتىپ كۆردۈم كۈرمىڭ ئېسىل نېمەتتىن.

ياھ، ئۆزۈمنى شاھتەك سېزىپ گىدىيىپ،
كېزىپ چىقتىم ھەشەمەتلىك قەسىرنى.
يەلپۈپ ماڭدى غالىچام خۇشخۇي ھىجىيىپ،
مەن شاھ بولسام، ئۇ ئەسلىتىپ ۋەزىرنى.

ھوجرا تامان باشلىدى ئۇ ئالدىراپ،
كۆز چاقىتى بىر شاھانە چىمىلىق.
قات - قات كۆرپە، مامۇق ياستۇق، زەر چايشاپ،
دىلنى مەستخۇش قىلدى بۇندا ئېسىللىق.

— ئۇخلاڭ، — دېدى غالىچام ئۆتۈك سالدۇرۇپ،
ھارغىنىمدا باقتى بۇ گەپ دىلىمغا.
— غوجىدار بول، — دېدىم مەنمۇ خۇش بولۇپ،
ھەيران قالماي شېكەر تامىغان تىلىمغا.

مىڭ تەشەككۈر ئەيلىدى ئۇ تۆكۈپ ياش،
كۈچەپ يەلپۈپ، ئەللەي ئېتىپ توختىماي.
چېكىسىنى يېرىۋالدى ئۇرۇپ باش،
بولدى قىلىڭ دېگىنىمگە ئۇنىماي.

مۇڭلۇق ئەللەي ناخشىسىدىن ئېزىلىپ،
كىرىپىكلىرىم تاتلىققىنا سۆيۈشتى.
كەچمىشلىرىم تۇرنا كەبى تىزىلىپ،
ئەسلىمىلەر ئوچىقىدا كۆيۈشتى.

شاھتەك راھەت بۆشۈكىدە تەۋرىنىپ،
قانچە ۋاقىت ئۇخلىدىمكىن، بىلمىدىم.
مىننەتدارلىق دەرياسىدا چايقىلىپ،
غالچام ئۈچۈن ئۈنچە سۈزدۈم، تىنىمدىم.

گۈلدۈر - غالاپ قىلدى بىردىن، ئامال يوق،
سۇندى چايشاپ، غۇلاپ چۈشتۈم تۈشەكتىن.
پۇت ۋە قولۇم باغلاندى جىڭ، ھايال يوق،
تېپىرلىدىم بوشىنالمىي چۈشەكتىن.

نەدە قالدى، شاھانە تون، چىمىلىدىق؟
نەگە كەتتى سادىق غالچام - جىرتىقم؟
نەدە قالدى خانزادىلىق - ئېسىللىق؟
قەست قىلغاندۇر زادى قايسى دۈشمەنم؟

— نېمە ئىش بۇ؟

ئىس - دۇت پۇرقۇپ بىر يىلان
تولغىنىدۇ ئاچچىق تولغاق تۇتقاندەك.
كۈشۈلدايدۇ تىلىن سوزۇپ مەن تامان،
گىدىيىدۇ دەتتىكامدا ئۇتقاندەك.

تۇرار ياندا مايۇنسىمان بىر مەخلۇق،
ئۆشنىسىدە جۇل - جۇل خۇرجۇن، ئابدالمۇ؟
كېيەنسىمان جەندىسىدە قان قۇسۇق،
ياپالماپتۇ ساغرىنىنى تامبالمۇ.

— نېمە ئىش بۇ؟

تۇرسام چۆچۈپ، تېغىرقاپ،
كىردى يىلان ئۆزگىرىپ جىن سىياققا.
ۋايساپ كەتتى يەرگە تېپىپ ئىغاڭلاپ،
ئوخشار تۇرقى بوراندىكى قىياققا.

مايۇنسىمان مەخلۇقمۇ بىر دومىلاپ،
ئوخشاپ قالدى سادىق غالىچام جىرتاققا.
ئۇيان - بۇيان ئۆمىلەپ ئۇ تۆت پۇتلاپ،
دېدى:

— ئولجا كۆپرەك چۈشسۇن قىلتاققا!

نېمە ئىش بۇ؟

تورلاشتىمۇ يا كۆزۈم،
غالىچام جىنغا سۇندى خەنجەر، يالتىراق.

دېدى:

— قىلماڭ ئاڭا رەھىم، چىن سۆزۈم،
ئۇزاتقايسىز جەھەننەمگە بالدۇرراق!

راستتىن غالچام جىرتاقىمدۇ بۇ مەخلۇق،
ئېزىپ ماڭا قىلغانىمدۇ خىيانەت؟
چۈشمەيتتىغۇ ئېغىزىدىن چىن دوستلۇق،
پىداكارلىق، سادىقلىق ۋە دىيانەت؟

ھەيۋە قىلىپ جىن ئوينىتىپ خەنجەرنى،
— گۇناھىڭنى سۆزلە! — دېدى چىرقىراپ.
سوغۇق كۈلۈپ چېچىپ غالچام زەھەرنى،
ئويۇن كۆردى پەرۋانىدەك پىرقىراپ.

نېمە دەيمەن گۇناھىمنى بىلمىسەم،
تۇرۇپ قالدىم زۇۋان سۈرمەي بىر ھازا.
دېدىكى جىن:

— يوقكەن سەندە قىلچە پەم،
ساڭا ھالال بېرىلىسمۇ چوڭ جازا.

دوست - دۈشمەننى ئايرىمىدىك بىر مەھەل،

ئۆز بېشىغا ئۆزۈك چىقىش ئاخىرى.

ياراتمىدىك ئېيتسام شۇنچە كۆپ غەزەل،

تۇرسام داغلىق ناخشىچىلار ماھىرى.

شۇ سەۋەبتىن قالدىم ساڭا ئۆچ بولۇپ،

كەلدى سېنى ئېزىقىمدا چاينىغۇم.

قاقشساممۇ يۈرىكىمگە دەرد تولۇپ،

جىم تۇرمىدى ئېغىز، قولۇم، ئايىغىم.

بىراق سېنى چۈشۈرەلمەي قاپقانغا،

قانچە يىللاپ بولدۇم بىكار ئاۋارە.

ئاخىر ئۇچراپ ئالدىڭدىكى بۇ جانغا،

شۈكۈر دېدىم تېپىپ شۇنداق ئەپ چارە.

ئۇ ئۇچۇرسا سېنى ماختاپ، ئىشىنىپ،

قىلىدىك ئۇنى ئۆز يېقىنىك، پۇت - قولۇك.

ئورا قازسا ئالتۇن قازدى دەپ بىلىپ،

ئىچكى سىرىك ئاچقۇچىنى تۇتقۇزدۇك.

كۆزۈڭ تويماي چىقتىڭ تاغقا سوكۇلداپ،
ھاسىل قىلسام بىر خىيالىي مەنزىرە.
ئويلەيدىڭ، يۈرسە غالىچاڭ شاپاشلاپ،
قەپەس ئىدى، بىلىسەڭ ئالتۇن پەنجىرە.

ساتتى غالىچاڭ سېنى شۇنداق بەك ئەرزان،
باغلاپ بەردى تۈۋرۈكۈڭنى غۇلىتىپ.
تۆھپە ئۇنىڭ، دېمە مېنى قوۋ - يامان،
ئۇ ئالەمگە قويماي ئوبدان ئۆزىتىپ...

تىغ بىلىدى توختاپ شۇم جىن سۆزىدىن،
شۇ پۇرسەتتە سەپسالدېمەن غالىچىغا.
تونۇپ قالدىم تويماس چىقىر كۆزىدىن،
ئوخشايتتى ئۇ جادۇگەرگە، پالچىغا.

ئۆزگىرەتتى مەنۇت ئۆتمەي چىرايى،
گاھ قىزىلغا، گاھ قارىغا، گاھ ئاققا.
يەنە ھاسىل بولمىغاندەك مۇرادى،
تەمە بىلەن قارار ئىدى ھەر ياققا.

تونۇپ قالدىم بالا تەگكەن نەپسىدىن،
نەپسى ئۇنىڭ تېگى يوق ھاڭ، جىن غارى.
تونۇپ قالدىم شۇملۇق ياغقان ئەپتىدىن،
ھىيلە - نەيرەڭ، قۇۋلۇق ئىكەن چىن يارى.

سورماپتىم كەلدىڭ دەپمۇ قايقتىن،
قەھەتچىلىك بولدى دېسە يۇرتىدا.
كۆپ يېلىنغان قۇتقۇزۇڭ دەپ دوزاختىن،
زور ھېسداشلىق قوزغاپ جۇل - جۇل تۇرقىدا.

ئىچىم ئاغرىپ ماكان بەرگەن، نان بەرگەن،
تۆكۈلگەن ياش دۇمباق، جىرتاق كۆزىدىن.
ئاغرىغاندا دورا بەرگەن، قان بەرگەن،
ۋاپادارلىق چاقنايتتى ھەر سۆزىدىن.

دەسلەپتە ئۇ بولغان ماڭا پادىچى،
قويلرىمنى باققان يايلاق، سايلاردا.
بولغان كېيىن مايلىغۇچى، تاقىچى،
ھېيت - ئايەم، خاسىيەتلىك ئايلاردا.

خاپا بولسام ئورتاقلىشىپ دەردىمگە،
زار يىغلايتتى مۇسبەتكە چۆككەندەك.
كۈلەر ئىدى شادلىق قونسا چېھرىمگە،
خۇددى پۇچۇق قاپاقتىن سۇ تۆككەندەك.

ئۇ يالايتتى ئۆتۈكۈمنىڭ جەمىنى،
توققۇز تەزىم بەجا قىلىپ، يۈكۈپ بەل.
دەيتتى تېتىپ ئاش - تۇزۇمنىڭ تەمىنى:
«يۈز ئۆرسەم يۈتسۇن مېنى شۇم ئەجەل...»

مەن ئىشىنىپ مال - دۇنيانى تۇتقۇزدۇم،
سۈردى دەۋران ئايىغىمدا ئۆمىلەپ.
خۇشامەتكە دىل مەيلىمنى ئۇتقۇزدۇم،
ھەق - راست گەپتىن چىچاڭشىدىم ھۆركىرەپ.

بېساتمىنى توشۇپ بولدى چاشقانداك،
بارا - بارا قاچتى ئامەت قولۇمدىن.
سېتىلىپتۇ جىنغا لالما تايغانداك،
نەپ چىقمىغاچ چۆنتىكىمدىن، تۇلۇمدىن...

مەن قارايمەن بۇ غالىپقا نەپرەتتە،
ئەمدى تونۇپ يۈزسىز، رەزىل ئەپتىنى.
ئۆرتىنمەن پۇشايماندا، ھەسرەتتە،
ئۆلچەپ بولماس ئۆچلۈك ئوتى تەپتىنى.

ئۇ قارايدۇ قىلىپ مېنى مەسخەرە،
تارتىپ قويۇپ قىزىل قىڭغىر بۇرنىنى.
دەيدۇ تېخى:

— يازاي ئېسىل تەزكىرە،
ياخشى تاللاپ قەبرىگاھىڭ ئورنىنى...

پۇلاڭلاتتى ۋال - ۋۇل قىلىپ چاقىتىپ،
جىنھۇ تىغى بىلەپ بولۇپ ئاڭغىچە،
تېرىسگە سىغماي قالدى ماختىنىپ،
دېدى:

— غەمىسىز ئۇخلا ئەمدى قانغۇچە...

غالچا تامان قاراپ بەردەم قىسىپ كۆز،
چۆنتىكىمدە ئالتۇن بار دەپ بېشارەت.

مەقسىتىمنى چۈشىنىپ ئۇ قىلماي سۆز
كەلدى باشلاش ئۈچۈن يېڭى «تجارەت».

ئېڭىشكەندە شاق تۈكۈرسەم يۈزىگە،
تۈكۈرۈكۈمدە قالدى دەرھال كۆمۈلۈپ.
بۇ كارامەت مۆجىزىنىڭ ئۆزىگە
نە دەي؟ قالدىم ھەيرانلىققا چۆمۈلۈپ.

بۇندىن ئىلھام، غەيرەت ئېلىپ بىر كۈچەپ،
ئۈزۈۋەتتىم ئارغامچىنى — چۈشەكنى.
ئوڭدا چۈشتى شۇم جىن شۇئان ۋايىجان، دەپ،
ئەسلىتەتتى رەڭگى سېرىق چېچەكنى.

دەرھال ئىرغىپ دەس تۇردۇمەن ئورنۇمدىن،
ئوڭ قولۇمغا ئۆتتى جىننىڭ خەنجىرى.
قورقار شۇتاپ ھەيۋەت مۇنار تۇرقۇمدىن،
جىنلا ئەمەس ھەتتا دئۈە لەشكىرى.

يالۋۇردى جىن ئايىغىغا باش ئۇرۇپ:
— تىلەي سەندىن شۇ بىر قوشۇق قېنىمنى!

ئۇ قىلغاننى قىلماي دېدىم سەل تۇرۇپ،
ئىپلاس قاندا بۇلغىماي پاك تېنىمنى.

دېدىم:

— يوقال، كۈنۇڭنى ئال، قىلما قەس،
ئېسىڭدە تۇت، زورلاپ ساتما ناخشاڭنى.
نومۇسنى بىل، بولما ئانچە تېگى پەس،
كىم ئۇچرىسا تەڭلەپ يۈرمە نۇختاڭنى...

جىن قىزىرىپ تۆۋەن ئېگىپ بېشىنى،
تەزىم قىلىپ قاياققىدۇ يوقالدى.
غالچا تاھان ئاتسام لەنەت تېشىنى،
غەزەپ، قىساس پىلتىسى تەڭ ئوت ئالدى.

ھېساب ئالاي ئۇنىڭدىن دەپ، ئاختۇرۇپ،
مىڭ تەسلىكتە تاپتىم تۈكرۈك ئاستىدىن.
جەھەننەمگە كېتىپ قاپتۇ ياقىتۇرۇپ،
پايدىلىنىپ ئەجەل ئاتلىق ۋاستىدىن.

غالچا ھالى شۇكەن كۈچكە تولىسمۇ ،
بېرەلمەسكەن بىر تۈكرۈككە بەرداشلىق .
ھالاكەتتىن قۇتۇلالماس ، بولىسمۇ
ھىيلىسى كۆپ ، ئىككى يۈزلۈك ، مىڭ باشلىق !

خاتمە

چۇقان سېلىپ كۆزۈم ئاچسام ئويغىنىپ ،
قارا بېسىپ قاپتۇ مېنى جاڭگالدا .
چۈشۈمدىكى چىگىش ھالدىن تولغىنىپ ،
خيال - پىكىرىم قالدى قات - قات قامالدا .

بىلسەڭ بۇ چۈش بېرەر شۇنداق بېشارەت :
ۋاپا كەلمەس خۇشامەتچى - غالچىدىن .
ھەزەر ئەيلە ، كۆرمەي دېسەڭ تالاپەت ،
شېكەر تىللىق جايان دوستتىن - سالىجىدىن ...

1988 - يىل 9 - ئاي ، قەشقەر — ئارال .

مۇھەببەت داستانى

مۇقەددىمە

مۇھەببەت ئۇلۇغ، پاك ۋە مۇقەددەس،
لېكىن ئازابى ئۆلمەكتىن مەس...

1 - باب. دەسلەپكى مۇھەببەت

يىگىت قىزنى دېسە پەرىشتەم،
قىز يىگىتنى ئاتايدۇ خۇدا.
خۇمالاشقان قىزنىڭ كۆزلىرى،
بالدىن تاتلىق يىگىت سۆزلىرى،
تەيياردۇر جاندىن بولماققا جۇدا.

تېپچەكلەيدۇ توسۇن تاي كەبى،
لەۋدىن شەربەت ئىچكەن يۈرەكلەر.
قىز يىگىتكە ئەنئەنە پۇرايدۇ،
يىگىت قىزنى گۈلگە ئورايدۇ،
يۇلتۇز كەبى چاقىنار تىلەكلەر...

2 - باب. تويىدىن كېيىن

لاۋۇلدىغان ئوت ئاستا ئۆچۈپ،
كېتەر كۈلمۇ نەگىدۇ كۆچۈپ.
«جېنىم»، «ئامرىقىم» ئۆزگىرەر «سەن»گە،
سوغۇق ئېقىم تارقار بەدەنگە،
كۈتۈش ھاجەتسىز يولدىن مەڭ ئۆتۈپ.

غار - غۇزغا تەڭكەش بوۋاق يىغىسى،
ياستۇققا ھەمراھ زەردە پىلتىسى.
«پەرىشتە» قولى چۈشمەس ياقىدىن،

«خۇدا» تەسەللى ئىزدەر ساقىدىن،

گويا سۇسىز چۆل ھايات دىلتىسى...

3 - باب. قەرىلىق يەتكەندە

ئاتلار بوۋاي «ئۆلمىگۈر قېرى»،

دەيدۇ بوۋايمۇ: «سا باش، تۇر نېرى!...»

كوتۇلداشلاردىن سىقلار يۈرەك،

ئەلەملىك ياشقا لىق تولار ئېتەك،

سۆكۈلگەن تۈگەل كۆڭۈل ئەستىرى.

ياشلىق چاغلىرى چۈشسە ئېسىگە،

ئاھ ئۇرۇپ تاغنى ئۇلار كېچىگە.

بىرنى «تۈلكە»، بىرنى «تاپ» دەپ،

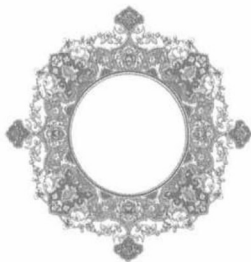
ئۆزئارا ئۆلۈم تىلىشەر خەپلەپ،

ھەسرەت، بۇشايمان تولۇپ ئىچىگە...

خاتمە

ناباب ھەممىگە بىر تاياق، بىراق
سۆيگۈ بابىدىن ئەمەس كۆپ يىراق...

1992 - يىل 3 - ئاي، بېيجىڭ.

ئىبرەت

(داستان)

مۇقەددىمە

ئىيتار ئىدى مومام چۆچەك - رىۋايەت،
قىلىپ پەسلىك - رەزىللىكتىن شىكايەت.

ھەر ئاخشىمى ئاڭلاپ - ئاڭلاپ قانمايتتىم،
كىرىكلىرىم جۈپلەشسىمۇ ياتمايتتىم.

سىرلىق ئۆڭكۈر، ياۋۇز دىۋە، ئۇچار ئات،
مەرد شاھزادە، ئاي مەلىكە، خىزىر زات؛

چۈشلىرىمگە پات - پات كىرىپ تۇراتتى،
ھاياجاندا قەلبىم مەۋج ئۇراتتى.

بىراق چۈشۈم مەنتىقىسىز، چۇۋالچاق،
يازدا قېلىن قار كېچەتتىم قۇڭالتاق.

توۋا دەيتتىم، قانداق چۈش بۇ، تېتىقسىز؟
يا بېشى يوق، يا ئايىغى، ئېنىقسىز؟

«مەنتىقىلىق چۈشنى بەلكىم چۈش دېمەس،
بىمەنە دەپ ئەيىبلەشكە بولماس، بەس.

ئاڭلىمىدىم قويۇلدى دەپ چۈشكە چەك،
ئەركىن چۈشەي، چىقارماڭلار شاخ - چېچەك...»

ئۆز ئۆزۈمگە بەرسەم شۇنداق تەسەللى،
غايىبىتىن بىر ئاۋاز دېدى: «خوپ، بەللى!»

كۆرۈپ قالدىم شۇنداق چۈشنى بۈگۈنمۇ،
ئوقۇرمەنگە قالدى سىرلىق تۈگۈنمۇ...

※ ※ ※

تاغ ئىچىدە تەنھا كېتىپ بارىمەن،
خىيالىمدا ئۇيۇل تاغنى يارىمەن.

جىن بەند قىلغان جان دوستۇم بار ئۇ يەردە،
ئازابلىنىپ چىرقىرار ھەر سەھەردە.

چاقناپ تۇرغان مىسران قىلىچ قولۇمدا،
داخىمىيەن ھاڭ بولسىمۇ يولۇمدا.

جىن ئۇۋىسى قاراڭغۇ غار ئىچىدە،
نەرە تارتىپ بۆسۈپ كىردىم كېچىدە.

جىننى باستىم كۈكۈلدىن چىڭ تۇتۇپ،
ئۇ دېدىكى:

— سۆزۈم ئاڭلا جىم تۇرۇپ.

بۇ ئاغىنەڭ ئىنسان ئۈچۈن چوڭ ئاپەت،
شۇڭا ئۇنى بەند قىلغانمەن تا ئەبەد.

ئۆز بېشىڭغا بالا بولۇر بىر كۈنى،

ھەزەر ئەيلە،

ئېسىڭدە تۇت سەن شۇنى ...

كاپىشىدىڭ دەپ جىن ئاغزىنى قىلدىم قان،

جىن باش چايىقاپ سوغۇق كۈلۈپ ئۈزدى جان.

چېقىپ شۇئان قوش زەنجىرنى شىددەتتە،

جان دوستۇمنى دەس تۇرغۇزدۇم ھۆرمەتتە.

ئۇنىڭ بىلەن قۇچاقلاشتىم شادلىنىپ،

ئۇ چالۋاقاپ كەتتى ماڭا، دادلىنىپ:

— نېمە ئۈچۈن قۇتقۇزمايسەن بالدۇرراق،

توخۇ يۈرەك سەندەك دوستتىن تويدۇم جاق! ...

— خاپا بولما، جىننى يېڭىش تەس ئىكەن،

تاپنىمغا سانجىلدى كۆپ زىخ - تىكەن.

يەڭدىم ئاران ئۈچ يىلغىچە ئېلىشىپ،
يەڭنى تۇرۇپ، بەل تۇتۇشۇپ چېلىشىپ ...

جان دوستۇمنىڭ ئاچچىقىنى ياندۇرۇپ،
ھۆرلۈك بەردىم ئارزۇسىنى قاندۇرۇپ.

تەڭ يايىرىدۇق گۈزەل تاغدا، دالادا،
بېلىق تۇتۇق، گاھ سۇ ئۈزدۈق دەريادا.

دوستۇم پات - پات ئۆيدىن يوقاپ كېتەتتى،
بۇ ئىش بەزى كۆڭلۈمنى غەش ئېتەتتى.

ھەقەمسايم كەلدى ئاخىر زار قاقشاپ:
— قوي سوياتتۇق يېسە دوستۇڭ گۆش، كاۋاپ.

لېكىن دوستۇڭ ئالدىدىكەن پاچاقتىن،
قۇتقۇز بىزنى ئۆزۈڭ تاپقان چاتاقىتىن ...

باقسام ئۇنىڭ پاچىقىدىن قان تامار،
چېھرى سامان، كۆزلىرىدىن ئوت يانار.

ئەتسىمۇ كەلدى خەقلەر دۇيۇرلەپ،
تىلاپ كەتتى مېنى تۇرتۇپ، دۈشكەللەپ.

تويۇپ كەتتىم قۇتقۇزغانغا دوستۇمنى،
ئازلىق قىلار تەتۈر سويسام پوستۇمنى.

※ ※ ※

يار لېۋىدە ئاستا كېتىپ بارمەن،
خىيالىمدا قىلنى قىرىق يارمەن.

بىر تىۋىشنى ئاڭلاپ باقتىم ئارقامغا،
دوستۇم كېلىپ ماختاپ ئوردى دولامغا:

— سەن كارامەت ئادەم جۇمۇ، بەك ئۇلۇق،
تالانتىڭغا قول قويمەن مەن تولۇق ...

ئۇ شۇنداق دەپ سىلاپ كەتتى يۈزۈمنى،
مەستخۇش بولۇپ يۇمۇۋالدىم كۆزۈمنى.

ئىتتىردى ئۇ مېنى كۈچەپ توساتتىن،
موللاق ئاتتىم ئۈمىد ئۈزۈپ ھاياتتىن.

شۈركەندۈردى سوغۇق كۈلكە تېنىمنى،
بىلمەپتىمەن قەستلىسە ئۇ جېنىمنى.

جىن ئەرۋاھى كېلىپ مېنى مىڭ تەستە
تۇتۇۋالدى ھاڭ تېگىگە يەتمەستە.

«ئويغان!» دېدى مېنى يەرگە دەسسەپ،
غايىب بولدى ئۆز سۆزىنى ئەسلىتىپ.

پۇشايىماندا يىغلىۋەتتىم ھۆركىرەپ،
چىقىپ كەتتى بوران بىردىن گۈركىرەپ.

※ ※ ※

دوستۇم بېرەر ئەدەپ بىلەن سالامنى،
قەسەم قىلار تىلغا ئېلىپ كالامنى.

بىلەلمىدىم، خۇدۇكسىنىپ قالدىمۇ؟

گۇناھنى يا بويىنىغا ئالدىمۇ؟

ھىجايغانچە ئالدىمنى ھەم تور ايدۇ ،
مەن نېمىگە ئوخشايمەن ، دەپ سور ايدۇ .

دەيدۇ تېخى :

— ئوخشامدىمەن تۇلپارغا؟

ئوخشامدىمەن ياكى بۇر كۈت – شۇڭقارغا؟

سوئاللىغۇ قانداق بېرەي جاۋابنى؟
كۆيدۈرەر مەن ئازسام زىخ يا كاۋاپنى .

بىر قاراشتا كۆرۈنسەن ئىنساندەك ،
زەن سالغاندا كۆرۈنسەن تايغاندەك .

كۆرۈنسەن گاھ بۆرە ، گاھ تۈلكىدەك ،
ئۆزگىرەر سەن مەنۇت ئۆتمەي كۈلگىدەك .

شۇنداق تۇرساڭ قاي نېمىگە ئوخىستاي؟

قاتتى بېشىم، ئەپلىك جاۋاب تاپالماي.

بەلكىم مەندىن ماختاش سۆزى كۈتەرسەن،

«ۋاپادار» دەپ تارىخىغا پۈتەرسەن.

ئۇۋال، قالسام راستىنى دەپ بالاغا،

چېتىلىپ ھەم يىپتەك چىگىش دەۋاغا.

ۋىجدان سېتىپ قىلاي دېسەم يالغان گەپ،

بولمايتىكەن ماڭا نېسىپ بۇنداق ئەپ.

نېمە قىلاي؟

قويدۇڭ مېنى تەڭلىكتە،

يول تاپالماي مەڭدەپ قالدىم كەڭلىكتە ...

※ ※ ※

شۇ سوئالنى سوراپ قالدىڭ بۈگۈنمۇ،

ئازاب چېغى يېشىلمىسە تۈگۈنمۇ.

نېمىلىكىڭ قاراڭغۇمۇ ئۆزۈڭگە؟
كۆپتىن بېرى ھەيرانمەن شۇ سۆزۈڭگە.

قىستاۋەردىڭ، دەپ بەرسەممۇ دەپ بېرەي،
قۇسۇرۇڭنى تۈزىتىشكە نەپ بېرەي.

چىرايىڭ سەت بولسا كۆرمە ئەينەكتىن،
قۇلۇڭ قىڭغىر بولسا رەنجىپ جەينەكتىن.

جان دوستۇم دەپ گەپ ئالسەن تۈيدۇرماي،
ئاندىن چىشلەپ نەپ ئالسەن تۈيدۇرماي.

قىرقدىڭكىن قانچە دوستۇڭ يېيىنى،
ئاش - تۈزىنى يەپ ھەم ئىچىپ جېيىنى.

ئادەم گۆشى لەززەتلىكمۇ شۇنچىلىك؟!
نېمە تاپتىڭ چىشلەپ - غاچاپ بۇنچىلىك؟!

قان قۇسامسەن ئۆمىلەپلا تۇرمىساڭ؟!
غاچاش ئۈچۈن چۆرگىلەپلا تۇرمىساڭ؟!

ئويلا - ئويلا، تاپتىم ئادىل، نەق جاۋاب،
تونۇسۇن ئەل، ئەمدى ساڭا ياپماي قاپ.

دېدىم ئاخىر:

— ئىتقا بەكرەك ئوخشايسەن،

ئېيت، چىشلەشتىن زادى قاچان توختايسەن؟

بىردىن ئۆڭۈپ، كەلدىڭ ئىتتەك ئېتىلىپ،

— بۇ ماڭا چوڭ ھاقارەت! — دەپ، چېچىلىپ.

تارتقۇشلىدىڭ، ئۇيان - بۇيان سۆرىدىڭ،

قۇسۇر ئىزدەپ ئۆمۈر بېتىم ئۆردىڭ.

لۆجە چىقماي قالدى بولغاي قولۇڭغا،

تىللاپ - قارغاپ كېتىپ قالدىڭ يولۇڭغا.

بىر بالادىن قۇتۇلدۇم دەپ بولسام خۇش،

ئىتلار مېنى قورشىۋالدى قويماي بوش.

سېرىق بىر ئىت دېدى ماڭا چالۋاقاپ:

— ئېيتقىنا سەن، ئائىنىساپمۇ، ئاللىقاپ؟

كۆزۈڭ يوقمۇ؟

ئاق - ئاق قارىنى ئايرىماي،

بىر تاياققا ھەيدەيسەنغۇ قارىماي.

ئوخشامسەن بىزنى شۇنداق ئادەمگە؟!

تىرىك تۇرساق ساز چالامسەن ماتەمگە؟!

ئىقرارمىزكى، ئېۋەن بىزدە ئاز ئەمەس،

قاۋىشىمىز قوپال، ئانچە ساز ئەمەس.

ئىنسانلار دەك پاراسەتلىك ئەمەس بىز،

سۆز - ھەرىكەتتە لاتاپەتلىك ئەمەس بىز.

ئايرىيالماي ئەمەلدار كىم، پۇقرا كىم،

خىجىللىققا چۆمۈلىمىز بىز دائىم.

بىز بىلمەيمىز مەنسەپ نېمە، پۇل نېمە،
ئۆكچە ياللار خۇشامەتچى - قۇل نېمە.

بىز بىلمەيمىز خەقنى دەسسەپ ئۆرلەشنى،
تىلىمىزنى ياغدا مايلاپ سۆزلەشنى.

بىز بىلمەيمىز ئالدام - ھىيلە سىرنى،
نەپ ئېلىشنى كولاپ تىرناق كىرنى.

بىز بىلمەيمىز دوستنى سېتىپ خەجلەشنى،
چېقىشتۇرۇپ، قاپقان قۇرۇپ ئەپلەشنى.

بىراق بىزدە باركى ئىنساپ، دىيانەت،
دىلىمىزغا ھەڭگۈ ياتتۇر خىيانەت.

سۆڭەكنى دەپ پۇشتىمىزدىن تانمايمىز،
ئەقىدىمىز، لەۋزىمىزدىن يانمايمىز.

جان كەتسىمۇ قوغدايمىز ئۆي - ماكاننى،
قاترىمايمىز ھەريان، كۆزلەپ بىر ناننى.

تۈزنى يەپ تۈزلۈقنى چاقمايمىز ،
ئار - نومۇسنى سېتىپ پالاز قاقمايمىز .

ئاچتىن ئۆلسەك ئۆلىمىزكى بىز تامام ،
پاچاق چىشلەپ گال باقمايمىز بۇلغاپ نام .

ئابرۇي ، ۋاپا بىزگە جاندىن ئەتۋا ،
چىقارمايمىز دوستنى قەستلەپ پەتۋا .

ئۆي بەرگەننى قوغلىمايمىز تالاغا ،
ئاش بەرگەننى تىقمايمىز ھەم بالاغا .

نەپرەت ئىچرە ئۈزۈپ ئارسىز ياشاشتىن ،
ئۆلۈم ئەلا دەپ كېچىمىز بىز باشتىن .

ئۇچۇ؟

ھەتتا بىزدىن ئاداپ تالشار ،
پايخۇن كۆرسە تىك تاغقىمۇ يامشار .

جىن پۇل بەرسە ئاتىسىدىن تانار ئۇ،
ئاق سۈت بەرگەن ئانىسىنى ساتار ئۇ.

نەپىسى بالا، كۆڭلى قارا، ئىچى تار،
پەقەت نەيرەڭ، ھىل - ھىلىنى قىلغان يار.

قاراپ تۇرۇپ ساڭا تۆھمەت چاپلايدۇ،
ماڭدامدا بىر ئورا كولاپ باپلايدۇ.

تېنىۋالار مەنۇت ئۆتمەي سۆزىدىن،
ساختا - قۇۋلۇق چىقىپ تۇرار كۆزىدىن.

ۋىجدان نېمە، ۋاپا نېمە، بىلمەيدۇ،
ھەر خىل رەڭدە ئالداشنىلا كۆزلەيدۇ.

ئۆتۈۋېلىپ چۈۈۈپ تاشلار كۆۋرۈكنى،
ئۆيدىن چىقسا كۆيدۈرىدۇ تۈۋرۈكنى.

ئۇنداقلاردىن ھىڭ ياخشىدۇر ئىت دېگەن،
ئىت بىلىدۇ ياخشىلىقنى خوپ بەلەن.

بىزنى ئاڭا تەڭ قىلغىنىڭ نېمىسى؟!

ئۆرۈلدىغۇ دىلدا ئاقەت كېمىسى!

كەلتۈر تېزدىن ناممىزنى ئەسلىگە،

تىل تەڭكۈزمە ۋاپادار ئىت نەسلىگە!

راستىڭنى ئېيت، تويغان بولساڭ جېنىڭدىن،

ھېساب ئېلىپ، ھەي ياسايمىز قېنىڭدىن! ...

باقسام شۇ تاپ ئىتلار پەيلى بەك يامان،

لام - جىم دېمەي قاچتىم بەدەر ئېلىپ جان.

يىتئالدى شۇنچە چاققان قاقساممۇ،

تالاپ كەتتى كۈچەپ پەشۋا ئاتساممۇ ...

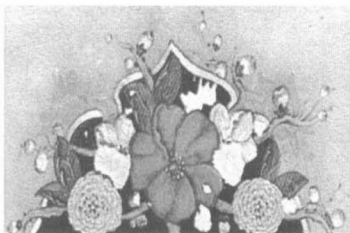
خاتمە

قورقۇنچلۇق چۈشتىن چۆچۈپ ئويغىنىپ،
ئەلەم بىلەن كەتتىم ئاچچىق تولغىنىپ.

ئىتقا ئۇۋال قىلغىنىمدىن ئۆكۈنۈپ،
ناماقۇللۇق خېتى يازدىم يۈكۈنۈپ.

ئالغاي ئىبرەت ئىتقا يەتمەس ئادەملەر،
ئېشىپ بارغاي مەرد، ۋاپادار ھاتەملەر!

1996 - يىل 6 - ئاي، بېيجىڭ.

مەسئۇل مۇھەررىر : تۇرغۇن داۋۇت
مەسئۇل كوررېكتور: قەلىبىنۇر ياسىن

شورپىشانە ئاشق

(شېئىرلار)

مۇھەممەت ئىمىن

نەشر قىلغۇچى : مىللەتلەر نەشرىياتى
ئادرېسى : بېيجىڭ شەھىرى خېيېڭلى شىمالىي كوچا 14 - قورۇ
پوچتا نومۇرى: 100013، تېلېفون نومۇرى: 64290862 - 010
ساتقۇچى : جايلاردىكى شىنخۇا كىتابخانىلىرى
باسقۇچى : مىللەتلەر باسما زاۋۇتى
نەشرى : 2008 - يىل 7 - ئايدا 1 - قېتىم نەشر قىلىندى
بېسىلىشى : 2008 - يىل 7 - ئايدا بېيجىڭدا 1 - قېتىم بېسىلدى
ئۆلچىمى : 880 × 1230 م.م. 32 كەسلىم
باسما تاۋىقى : 9.5
سانى : 0001 - 2000
باھاسى : 25.00 يۈەن

ISBN 978-7-105-09366-3/I.1929 (维280)

图书在版编目(CIP)数据

倒运的恋人: 维吾尔文/穆罕默德·伊明著. —北京:
民族出版社, 2008. 6

ISBN 978-7-105-09366-3

I. 倒... II. 穆... III. 诗歌—作品集—中国—当代—维吾尔语(中国少数民族语言) IV. I227

中国版本图书馆 CIP 数据核字(2008)第 081528 号

出版发行: 民族出版社 <http://www.c56.com.cn>
社 址: 北京市和平里北街 14 号 邮编: 100013
电 话: 010-64290862 (维文室)
印 刷: 民族印刷厂
版 次: 2008 年 7 月第 1 版
2008 年 7 月北京第 1 次印刷
开 本: 880×1230 毫米 32 开
印 张: 9.5
印 数: 0001-2000 册
定 价: 25.00 元
ISBN 978-7-105-09366-3/I. 1929 (维280)

مۇقۇنى لايىھىلىگۈچى : مۇھەممەت نەزىرات

ISBN 978-7-105-09366-3

9 787105 093663 >

定价:25.00元